

Evanghelia după Matei

Capitolul 23

23:1-39 – Muștrarea publică a Fariseilor și cărturarilor

Isus, ca Profet al lui Israel, avea responsabilitatea să demaște public înaintea norodului autoritățile care duceau poporul în rătăcire. Acesta era unul din rolurile profetului vechi-testamentar. El este și Prooroc și astfel muștră public pe Farisei. Era un fapt cultural și acceptat în Israel în contextul Vechiului Legământ. Nu e nimic șocant în ce face Isus. Nici în limbajul folosit. Și în mod cert atitudinea cu care a rostit acest discurs era plină de iubire și pasiune față de cei pe care-i muștra. E important să înțelegem că în Noul Legământ și funcția profetului se schimbă. Israel era poporul Domnului. Proorocul avea o funcție publică acceptată de popor și era de datoria lui să confrunte pe împărat și pe preoți, folosind adesea gesturi șocante, dar relevante culturii ebraice. Din câte înțeleg eu, acest tip de funcție nu se păstrează în Noul Legământ. Cu siguranță că sunt multe principii legate de funcția profetică ce se păstrează în Noul Legământ, dar funcția publică a profetului de tip vechi-testamentar dispare odată cu desființarea vechiului legământ. Poporul Domnului nu mai este o națiune, un popor care locuiește într-o țară. Pavel nu se simte dator să-l muștre pe Nero sau pe guvernatorii provinciilor romane. Creștinii vor urma strategia mielului, și vor avea acea discreție în preoția lor despre care am discutat când am comentat Matei 12 ...*El nu stinge mucul care fumegă și trestia frântă nu o rupe*. Deci Biserica nu are, în relația cu Neamurile sau cu statul, responsabilitatea pe care o avea profetul vechi-testamentar față de poporul Domnului și față de autoritățile acestuia. Biserica e chemată să întrupeze valorile Împărăției printre oameni și să răspundă în dragoste oricui îi cere socoteală de nădejdea pe care o are. Iar în cadrul Bisericii, darul proorociei îl are oricine vorbește în Biserică spre zidirea și îmbărbătarea ei, și de asemenea cel care primește de la Domnul anumite înștiințări legate de evenimentele viitoare din viața sfinților sau a Bisericii. Avem responsabilitatea de a ne muștra unii pe alții în dragoste în cadrul Bisericii locale, a ogorului nostru de lucru... și în această situație, când fratele meu păcătuiește pot fi ca proorocul vechi-testamentar trimis de Domnul la poporul Său pentru a-l muștra. Deci se păstrează o dimensiune a funcției... dar cadrul este altul. Atenție și la metodele prin care muștrăm. Discursul profetului are mereu scopul să CÂȘTIGE pentru Domnul pe cel căruia i se adresează. Deci limbajul trebuie să fie relevant pentru auditoriu și ușor de acceptat de către cugetul acestuia. Discursul lui Isus este direct, dar folosește un limbaj profetic cunoscut și acceptat de întreaga națiune. De exemplu *Vaietele* sunt întâlnite frecvent în scrierile profetice.

Biserica a făcut și face suficiente erori sub complexul tiparului proorocului vechi-testamentar. Adesea este agresivă și irelevantă în limbaj. Adesea confruntă răul din societate când nu este treaba ei să facă acest lucru. Adesea se simte vinovată că nu a rostit suficient de clar păcătosului că îl paște pedeapsa iadului. Evanghelizarea, inițiativele publice ale Bisericii plătesc

un tribut fals proorocului vechi-testamentar. Înțelegerea relației dintre Legăminte rămâne pentru Biserică nodul teologic gordian. Sunt principii legate de funcția publică a proorocului vechi-testamentar relevante pentru anumite situații concrete din perioada Bisericii, dar funcția ca atare se anulează odată cu desființarea vechiului legământ. Deci a-L asculta pe Isus înseamnă adesea să NU FACI ce a făcut Isus!

Mă gândesc la sosirea lui Anticrist în istorie. Care va fi responsabilitatea Bisericii? Să-l demaște public pe Anticrist înaintea lumii? Să își concentreze energiile în denigrarea lui? Nicidecum! Pavel nu prevede o strategie specială pentru vremurile din urmă. Biserica trebuie să rămână fidelă strategiei mielului și în vremurile din urmă. Creștinii nu au invadat tribunalele pentru a-l umple de acuze pe Nero. Creștinii au fost aduși în tribunalele romane și li s-a cerut socoteală pentru credința lor. Și acolo ei L-au înălțat pe Hristos. Cel rău știe ce forță are mesajul care-L înalță pe Hristos, ce forță are afirmarea Evangheliei. De aceea el momește Biserica să înlocuiască proclamarea lui Hristos cu negarea răului, a ereziilor etc. Să învățăm de la Pavel. El se adresează în epistolele sale Bisericii și nu lumii. Și epistolele sale sunt scrise adesea din pricina unor probleme sau erezii care străbăteau Bisericele. Dar mare atenție, de fiecare dată El Îl înalță pe Hristos. Problema nu devine scop în sine. El nu acordă prea mult importanță problemei. Problema devine un pretext pentru a-l înalța pe Hristos. Odată înălțat Hristos, problema se rezolvă de la sine. Da, el știe de fiecare dată ce anume din Hristos să înalțe pentru a răspunde specific problemelor. Dar metoda este proclamarea Evangheliei și nu negarea excesivă a problemei. Biserica a vorbit atât de mult împotriva ereziilor încât a mai uitat să vorbească de Hristos. Ereziile nu sunt o amenințare atâta vreme cât Hristos e înălțat. Ele devin un prilej ca să învățăm ceva anume din Hristos. În perioada lui Antihrist, Duhul va descoperi Bisericii că acela este omul fărădelegii și că trăiesc ultimele zile ale istoriei. Și dacă primești această descoperire este firesc să o împărtășești fraților... dar când o împărtășești nu te focaliza asupra lui Antihrist, ci asupra lui Hristos. Consideră ascensiunea lui Anticrist un moment minunat pentru a-l înalța mai mult pe Hristos. Biserica are nevoie de cunoașterea lui Hristos și nu de înțelegerea și identificarea lui Anticrist. Cunoașterea Hristosului va ajuta Biserica să se ferească de ce este anti-Hristos, și cunoașterea lui Hristos va da putere Bisericii să biruiască în acele vremuri!

Deci iată ce să spunem Bisericii când Duhul ni-l va descoperi în istorie pe omul fărădelegii. Dar ce să spunem lumii? Urmând strategia Mielului, cu înțelepciune și discreție, umblând printre oameni, când Duhul ne deschide o poartă vom vesti oamenilor pe Hristos. Discursul nostru va rămâne cristocentric. Ce vom spune oamenilor despre Anticrist... depinde de situație... de fiecare în parte... Dar nu cred că Biserica e chemată să devină o voce publică ce îl demască lumii pe Anticrist... Proclamându-l pe Cristos... inevitabil se va crea un conflict cu Anticristul. Conflictul nu va putea fi ocolit, căci omul fărădelegii se va declara pe sine Dumnezeu, adevăratul Hristos. Mulți vor spune deci că El este adevăratul Hristos. Noi vom porni de la acest fapt pentru a-L vesti oamenilor pe Isus fără să rămânem blocați în seducătoarea chemare de a arunca cu noroi în omul fărădelegii. De fapt, anticrist ne va deschide nenumărate porți pentru Cuvânt. Toată lumea va vorbi despre minunile lui, despre puterea lui, despre

identitatea lui... va fi un prilej minunat și continuu de a-l vesti pe Isus... Domnul să ne dea înțelepciune și călăuzire să știm să ce să facem și ce să spunem în fiecare situație în parte.

Revenim la discursul lui Isus. Deși, și o parte din Farisei sunt de față, el este adresat noroadelor și ucenicilor. Semnalez din nou prezența ucenicilor. Evanghelia după Matei este în primul rând pentru Biserică. Ucenicii aveau să devină noile autorități spirituale ale unui nou popor al lui Dumnezeu. Dar ei purtau aceeași fire pământească, aceleași inimi egocentrate ca a fariseilor. La fel și noi. Avertismentul transmis inițial Fariseilor devine ulterior un avertisment pentru ucenici și Biserică. Boala fățarniciei, a legalismului și neprihănirii personale a fariseilor și a lui Israel va deveni principala boală cu care se va confrunta Biserica. De le început insist să-i uităm pe Farisei și să înțelegem că discursul este pentru noi. Fariseii sunt doar un studiu de caz. Dar discursul lui Isus TREBUIE să lovească în inima noastră, în boala fariseismului din noi... căci am învățat... nu mai judecăm în alb și negru, ci deosebim nuanțele în procesul dinamic al vindecării noastre interioare. Deci nu ne vom întreba în lumina cap.23: ce sunt eu? Fariseu vrednic de iad, sau copil sincer al lui Dumnezeu? Sunt copil sincer al lui Dumnezeu, dar plin de boli atât de adânci. Una din ele este fățarnicia. S-au produs minunate vindecări... și nu sunt ca Fariseii de altădată. Dar boala e adâncă. Accept că mai sunt multe fațete ale fățarniciei în mine pe care încă nu le conștientizez încă. Dar aștept ca Domnul să le scoată la lumină pentru a le vindeca. Lupta că fățarnicia va fi până la capăt. Vindecarea de fățarnicie nu se va încheia niciodată! Studierea cap.23 e un prilej minunat pentru a le descoperi. *Doamne, cercetează-mi inima și scoate la iveală ce este ascuns. Vindecă-mă Tu și voi fi vindecat!*

Boala abordată în cap.23 nu ne e străină. Ne-am întâlnit cu ea de la începutul Evangheliei după Matei. De fapt lucrarea lui Isus a început cu o provocare la duel a acestei boli (vezi predica de pe munte). Predica a fost rostită în Nord, pe munte, Acum Isus este în Ierusalim, în Templu acasă la autoritățile ce promovau în popor erezia nimicitoare a fățarniciei. Și acum, la ei acasă, după ce i-a smerit, după ce i-a așezat în poziția în care să asculte și în care să nu riposteze și să nu zăpăcească poporul, Isus condamnă fățarnicia din farisei. Deci nu doar fățarnicia la modul general, ci fățarnicia Fariseilor, Prorocul Isus trebuia să-și împlinească funcția publică în cadrul poporului lui Israel.

23:1-3 – Ei spun... dar nu fac

Isus începe discursul punând degetul pe I. Erezia Fariseilor era FĂȚĂRNICIA. Mântuitorul nu-i tratează ca pe proorocii lui Baal. În mod surprinzător el începe cu o apreciere la adresa lor. El le recunoaște POZIȚIA de autoritate spirituală în popor. Ei șed pe scaunul lui Moise și chiar explică poporului poruncile lui Moise! Așa ceva proorocii lui Baal nu făceau. Este deci o mare diferență între confruntarea de pe Carmel, între Ilie și proorocii lui Baal, și confruntarea dintre Isus și Farisei. Dar situația este mai complicată și mai complexă în timpul Domnului Isus. În timpul lui Ilie, se putea delimita mai ușor granița între întuneric și lumină.

Acum lucrurile erau mai subtile și mai periculoase. Fariseii citeau Legea lui Moise și învățau poporul din Legea lui Moise o mulțime de lucruri bune. Ei învățau poporul despre unicitatea lui Dumnezeu, despre faptul că a sluji idolilor este un păcat, despre faptul că cea mai mare poruncă este iubirea de Dumnezeu. Deci Mântuitorul nu putea fi total împotriva Fariseilor, nu-i putea trata ca pe proorocii lui Baal care erau în afara adevărului, atât ca teologie, cât și ca practică. El chiar ne surprinde spunând: **TOATE** lucrurile pe care vă spun ei să le păziți, păziți-le... Chiar TOATE... Dar oare Fariseii nu aveau chiar în învățătura lor lucruri greșite, ca de exemplu cea criticată de Mântuitorul în 23:16-22. Cum trebuie să înțelegem acest TOATE... Aș lega această generalizare de v.2: *Ei șed pe scaunul lui Moise...* Poporul nu avea acces la citirea Legii acasă. Legea era depozitată la sinagogă și era în grija cărturarilor și Fariseilor. Și Fariseii citeau și învățau Legea pe popor. Ei nu mistificau Legea. O citeau așa cum era și explicau poporului bine sensul poruncilor acesteia. A nu fura însemna a nu fura, a nu pofti însemna a nu pofti. Isus nu vrea ca demascându-i pe farisei poporul să își piardă încrederea în mesajul Legii care ajungea la ei prin Farisei. Dar dacă Fariseii prezentau corect Legea poporului, atunci care era problema? Problema lor era că verbalizau corect multe lucruri despre Dumnezeu și voia Sa, dar trăirea lor era lamentabilă. Or, acest lucru era mai periculos decât ce făceau proorocii lui Baal.

Fățărnicia care acompaniază o doctrină corectă este cea mai periculoasă erezie! Căci auditoriul vede mai întâi pe mesager și trăirea lui, și în lumina acestei teologii vii procesează teologia verbalizată de mesager. Mesajul nu putea fi despărțit de mesager. Modelul viu are un impact mai mare decât ce se verbalizează. Poporul considera pe Fariseii modelele spiritualității. Ce făceau ei aveau un impact mai mare decât ce spuneau ei. Când vrei să vezi ce înseamnă un fotbalist bun te uiți la un meci de fotbal și nu citești un manual teoretic despre cum se pasează, cum se jonglează etc. Aici era marea problemă a aluatului Fariseilor. Deci învățătura cuiva nu este doar ce verbalizează și este un cumul dintre ce verbalizează și ce trăiește, iar din acest cumul, elementul cheie de impact este TRĂIREA și nu doctrina rostită. Și dacă doctrina rostită este corectă, atunci consecințele negative sunt și mai mari. Verbalizarea unei doctrine false ajută rațiunea să deosebească mai repede rătăcirea învățătorului. Dar dacă doctrina rostită e corectă, atunci e mult mai greu să ne dăm seama că învățătorul conduce turma într-o direcție greșită. Mare atenție: direcția dată de un învățător nu este determinată de ce verbalizează. Dar nu este dată nici de ce trăiește. Direcția dată de un învățător este dată de **RELAȚIA dintre ce rostește și ce trăiește!** Iar în această relație TRĂIREA are rolul determinant.

Ne aducem aminte de copii. Copilul are doi receptori. Unul este cel cognitiv. Procesează informațiile, sfaturile primite de la părinți. Dar celălalt receptor este cel relațional. Acesta analizează MESAJUL transmis de trăirea părintelui. Și în mintea copilului se încearcă mereu o reconciliere între mesajul rostit de părinte și mesajul transmis de trăirea părintelui. De regulă mesajul transmis prin trăirea părintelui este mai puternic. Faptele noastre vorbesc mai mult decât vorbele noastre. Mesajul principal va rămâne mereu cel transmis de trăirea noastră. Dar și mesajul rostit are importanța lui. Copilul va sesiza disonanțele dintre mesajul trăit și cel rostit și vă căuta diferite căi de conciliere a celor două. Cele mai grele provocări pentru mintea copilului

sunt date tocmai de DISCREPANȚA dintre cele două mesaje. Reținem că nu suntem un robot cognitiv cum încearcă să ne inducă anumite teorii ale psihologiei cognitive. Suntem mai întâi de toate ființe RELAȚIONALE. De ce mesajul TRĂIT de celălalt este mai PUTERNIC decât cel rostit? Pentru că suntem ființe relaționale. Ca ființă relațională ne raportăm MAI ÎNTÂI la CELĂLALT ca PERSOANĂ, și APOI la INFORMAȚIA verbalizată de acesta. Ca ființe relaționale suntem mai întâi orientați spre MESAGER și apoi spre MESAJUL verbalizat de acesta. Iată măcar un motiv pentru care faptele noastre au un glas mai puternic decât vorbele noastre.

Fariseii erau părinții spirituali ai poporului. Mesajele verbalizate de ei erau în bună parte corecte. Dar trăirea lor se abătea de la Lege. Ei învățau pe popor că Domnul este singurul Dumnezeu, că trebuie să se încreadă doar în Domnul și că trebuie să iubească pe Domnul cu toată inima lor. Dar ei făceau fapte bune de ochii lumii, și iubeau nu pe Domnul, ci slava și confortul lor în această lume. Ei se încredeau în oameni și în bogățiile acestei lumi. Mesajul rostit de ei era: *Iubiți-L pe Domnul și încredeți-vă în El!* Mesajul trăit de ei era: *iubiți-vă pe voi înșivă și încredeți-vă în ce se vede!* Mesajul rostit era corect. Și tocmai acest mesaj corect le dădea poziția de autoritate spirituală înaintea poporului. Poporul spunea: *ne învață bine, trebuie deci să-i urmăm!* Dar când îi urmau, nu urmau mesajul verbalizat, ci mesajul trăit de Farisei. Verbalizarea unui mesaj corect ne ajută să închidem ochii la încălcarea lui în viețile noastre. Predicăm atât de des despre IERTARE, încât nu mai vedem că păstrăm răceală în inimile noastre față de anumiți frați. Noi nu ne mai cercetăm viețile în lumina adevărului despre IERTARE. De ce? Pentru că NU E NEVOIE! Noi suntem DEJA de partea iertării. Toate predicile rostite despre iertare ne arată clar că noi suntem de partea iertării. De ce să ne cercetăm dacă cumva nu suntem împotriva ei? *Nu are sens!* ne spunem noi. Capacitatea de a ne minți pe noi înșine este înfiorătoare. Capacitatea de a nu vedea discrepanța între ce spunem și ce trăim este îngrozitoare. Nu doar că nu sesizăm discrepanța între ce spunem și ce trăim, dar această discrepanță ne ajută să creăm iluzia congruenței între fapte și vorbe. Verbalizarea valorilor morale este principalul mecanism de apărare al Fariseului prin care acesta își ascunde de sine încălcarea acestor valori morale în viața de zi cu zi. Ne-am aștepta ca cel care predică valorile morale să sesizeze mai repede discrepanțele dintre ce spune și ce face. Dar este exact invers. Cu cât predicăm mai des despre valorile morale, cu atât avem tendința să considerăm că noi suntem de partea lor, că deci le împlinim deja, și ne cercetăm mai puțin viața trăită în lumina lor. Mai există și o altă legitate. Ne e teamă de discrepanțe, de disonanțe. Tânjim după congruență. Și dacă ea nu există ne-o închipuim. Cineva își dorește natural congruență, consistență, coerență de sine între ce spunem și ce facem. Astfel, verbalizarea unor valori ne și poate ajuta să ne ajustăm trăirea după acele valori. Dar aceasta când acele valori sunt accesibile voinței umane! Dar dacă verbalizăm niște valori ABSOLUTE... atunci ce vom face? În mod evident, nu putem să ne ajustăm trăirea după acele valori. Dar avem nevoie de consistență de sine. Și atunci efectul este INVERS. Nu vom ajuta trăirea, ci percepția noastră asupra trăirii pentru a CREA CONGRUENȚA! Predic deci despre iubirea lui Dumnezeu cu toată INIMA! Apoi îmi pun problema să și-L iubesc pe Dumnezeu cu toată inima. Încerc, mă străduiesc... dar nu reușesc. Absolutul poruncii rămâne

departe de mine. Apare discrepanța. Dar eu tânjesc după congruență de sine. Și atunci ce pot să fac? Nu pot ÎMPLINI absolutul, dar pot modifica percepția mea asupra încercării mele de a atinge absolutul. Și atunci mă voi convinge că eu îl iubesc DEJA pe Dumnezeu cu toată inima... De fapt păstrez standardul poruncii rostite, dar scad standardul poruncii trăite. Și astfel scap de discrepanță. Să introducem în ecuație un al doilea personaj. Acesta nu predică iubirea de Dumnezeu cu tot sufletul. Nu apare deci nevoia congruenței așa de mare. În domeniul moral va fi deci mai lenș ca mine. Dacă mă compar cu el am evident performanțe morale mai mari. Nevoia de congruență m-a ajutat să accesez prin voința umană anumite performanțe morale vizibile. Dar spre deosebire de mine el poate fi mai onest cu el însuși și se poate vedea mai departe decât mine față de absolutul poruncii. El nu și-a propus și nici nu pretinde că Îl iubește pe Domnul cu tot sufletul. Astfel nu simte nevoia atât de mare să acopere RESTUL dintre el și ideal. Dar eu am predicat împlinirea idealului și am această nevoie care mă va împinge să modific percepția mea asupra RESTULUI dintre IDEAL și TRĂIREA MEA.

Dar ideea este că mereu va fi un MARE REST între idealul poruncii și TRĂIREA MEA. Coerența, consistența și congruența de sine se va împlini prin HAR și nu prin reducerea mentală a distanței dintre trăirea mea și idealul propus de Lege. Omul NEFĂȚARNIC nu este cel care face întru-totul ceea ce învață pe alții, ci cel care RECUNOAȘTE în mod ONEST față de ceilalți discrepanțele dintre trăirile sale și idealul predicat. El recunoaște aceste DISCREPANȚE nu pentru a motiva la complacere în neputință, ci pentru a înălța HARUL și nevoia de HAR: pe de o parte nevoia permanentă de sângele lui Isus care acoperă în mod continuu aceste discrepanțe, iar pe de altă parte nevoia de viața lui Hristos care poate produce o transformare treptată a vieții noastre după chipul și modelul propus de idealul poruncii. Mereu vor fi discrepanțe între ce predicăm și ce rostim. Reconcilierea nu se face nici prin scăderea standardelor în predicare, nici prin a ne convinge pe noi înșine că deja împlinim întru totul ce predicăm. Reconcilierea are loc prin recunoașterea onestă a discrepanțelor și prin înălțarea harului.

Fariseii verbalizau idealul poruncilor, dar pretindeau înaintea poporului că ei deja îl împlineau. De fapt ce ÎNVĂȚAU ei pe popor? Îi învățau FĂȚĂRNICIA. Fariseii erau experți în fățărnicie și predau poporului FĂȚĂRNICIA. De fapt teologia lor era ipocrizia. Ucenicii lor deveneau niște ipocriți mai mari. Și în mod înfiorător acest fenomen se întâmpla când ei predicau în sinagogi poporului împotriva fățărniciei, când predicau poporului că este un singur Dumnezeu și că Lui trebuie să i se închine, când predicau poporului că trebuie să-L iubească pe Domnul cu toată inima lor și pe aproapele lor ca pe tine însuși. Rodul acestor predici minunate despre Dumnezeu, rodul acestor predici perfecte din punct de vedere doctrinar era FĂȚĂRNICIA, și aceasta atât în inima predicatorilor, cât și în inima celor care ascultau. O predică impecabilă despre iubirea de Dumnezeu poate avea ca ROD FĂȚĂRNICIA și iubirea de sine! De ce? Unde e eroarea? Eroarea este următoarea: *cei care predicau mesajul o făceau de pe poziția celor care considerau că ei deja iubesc pe Domnul cu toată inima lor!* Dacă în adâncul inimii tale consideri că-l iubești DEJA pe Domnul cu toată inima ta și îți o predică cu acest îndemn, de fapt PREDAI celorlalți FĂȚĂRNICIA! Și faci acest lucru CHIAR DACĂ NU verbalizezi celorlalți

că tu deja faci acest lucru. Poți în acea predică să nu verbalizezi nimic despre tine, să nu dai nici un exemplu personal, dar tu tot vei transmite și mesajul fățarniciei. Transmiți în spirit. Percepția de sine va afecta predica. Mesajul nu poate fi despărțit de mesager. Vei transmite celorlalți că tu deja ai ajuns acolo... Deci se poate ajunge acolo! Deci pot și ei! Și astfel, vor ajunge și ei acolo... ca tine... prin fățarnicie.

Este absolut malefic cum o predică ce verbalizează un mesaj împotriva fățarniciei poate RODI în inima auditoriului tocmai fățarnicia!!! Aparent e absurd, e imposibil. Cum ar putea fi posibil acest lucru? Iată câteva lucruri ce trebuie să le facă cel care verbalizează un mesaj împotriva fățarniciei pentru a REUȘI performanța ca prin predica sa să cultive în inima auditoriului tocmai FĂȚĂRNICIA:

a) Prima abordare (legalism):

- Să creadă despre sine că el este vindecat de fățarnicie, că alții (și nu el însuși!!) sunt cei fățarnici.
- Să prezinte standardul poruncii de a nu fi fățarnic ca un standard accesibil pe care cei din auditoriu îl pot împlini acum și aici în urma predicii lui. De astăzi TREBUIE să renunțe total la fățarnicie!
- Să dea exemple extreme de fățarnicie pentru a ascunde astfel elementele subtile ale fățarniciei.
- Exemplele să-i vizeze pe ALȚII (lumea, alte confesiuni).
- Să prezinte îndemnul ca pe un ÎNDEMN pentru alții și nu ca pe o cercetare personală pentru sine.
- Să vorbească despre FĂȚĂRNICIA lui din TRECUT ...dar nicidecum despre cea DIN PREZENT....
- Să evite orice exemplu RECENT de fățarnicie din viața sa de credință.

b) A doua abordare (complacere):

- Să afirme că toți suntem de fapt fățarnici, că textul e pentru fiecare din noi... toți suntem la fel.. .o apă și un pământ.
- Să abunde cu exemple recente despre propria sa fățarnicie...
- Să insiste pe înălțimea standardului în ce privește OSNESTITATEA... și pe neputința noastră...

- Și să insiste pe HAR doar ca și dimensiune a sângelui lui Isus... doar prin iertarea lui Isus putem fi curățiți de fățarnicie....
- Să insiste că trebuie să ne recunoaștem mereu fățarnicia și să ne cerem iertare....
- DAR să omită ideea de vindecare ca PROCES, de necesitatea CREȘTERII permanente și reale în vindecare, de HAR care aduce nu doar iertarea, ci și TRANSFORMAREA efectivă a vieții....

Și menționez că ambele abordări nu trebuie să conțină SIMULTAN toate elementele precizate pentru a rodi fățarnicia în auditoriu. Dar ambele abordări vor cultiva în auditoriu fățarnicie. Prima va cultiva fățarnicia prin NEGARE, iar a doua prin COMPLACERE. Niciuna din ele nu predică HARUL. Harul e verbalizat de către cei doi vorbitori, dar nu este predicat. E mare diferență între a verbaliza și predica harul. Harul poate fi predicat doar de cel care efectiv TRĂIEȘTE zilnic prin HAR și face cunoscut fără teamă acest lucru fraților săi. Nu e ușor să predici HARUL (repet să PREDICI și nu să VERBALIZEZI harul!). Nu poți predica HARUL fără să te faci VULNERABILI. Trebuie să ai constant în tine însuți drumul de la extaz la agonie (Romani 7 - Romani 8) despre care am vorbit la finalul capitolului 22, și apoi să îl DEZVĂLUI cu discernământ fraților tăi. Dar cel mai important este să îl ai în mod autentic în viața ta. Dacă îl ai în mod autentic îl vei transmite altora chiar fără a-l VERBALIZA foarte mult. Căci CE TRĂIM se transmite altora! Și acest lucru e valabil și când ce TRĂIM este RĂU, dar și când ceea ce TRĂIM este BUN! Deci dacă trăim în HAR transmitem mesajul harului chiar fără să-l verbalizăm. Dar e nevoie și de verbalizare! Mesajul e complet când există și trăire și verbalizare, și când este o armonie între cele două. Armonia nu mai este realizată acum prin minciună, ci prin adevăr! Și să nu uităm că HARUL este un mesaj împotriva firii, și împotriva logicii umane. HARUL este cel mai greu mesaj de înțeles de către ființa umană decăzută. De aceea, nu e suficientă doar trăirea cuiva în har. E nevoie și de verbalizare curată a harului! Ca să predici harul deci trebuie să trăiești în har și apoi să vorbești cu maximă claritate și înțelepciune despre această trăire. Și frații tăi au nevoie să vadă CREȘTEREA TA în Hristos prin har. Ca să vadă această CREȘTERE au nevoie să vadă mai întâi NEVOIA TA DE CREȘTERE... că încă nu ai ajuns desăvârșit, că ai boli adânci care te chinuie și te domină. Au nevoie să vadă în tine un exemplu de onestitate cu tine însuși în lumina absolutelor divine. Dar nu doar atât. Au nevoie să vadă APOI și transformarea ta efectivă. Și vor vedea nu doar un om onest cu sine, ci un om onest cu sine care se transformă în mod real după chipul lui Hristos. Și vor ști că acest lucru e posibil doar prin har, prin același har care nu doar IARTĂ, ci și TRANSFORMĂ. Aceasta este o teologie completă a harului: moartea și **VIATA lui Hristos!**

O cât de greu este să predici harul! Dar dacă nu predici harul, cultivi FĂȚĂRNICIA! Nu este alternativă în Biserică! Legalism versus har, transformare prin har versus fățarnicie! Mă simt nevoit să îmi cer iertare Domnului pentru am verbalizat HARUL predicând FĂȚĂRNICIA! *Nu*

am știut, Doamne, ce să fac cu înălțimea standardelor poruncilor Tale! Nu știu ce să fac cu discrepanța dintre viața mea și idealul poruncilor Tale! Și am ales negarea adesea... și vrând nevrând am transmis acest lucru și fraților mei. Mi-a fost teamă să mă fac vulnerabil și am ascuns adesea harul care lucra în mine. Iartă-mă! Dar și vindecă-mă. O, Doamne!

Îmi dau seama că singurul care a predicat harul neumbrit a fost doar Fiul Tău. În mine este și har, dar și legalism. Vreau nu vreau, transmit un har umbrit. De aceea e obligatoriu pentru un predicator ca după fiecare predică să ceară Domnului iertare pentru umbrirea harului și să ceară har pentru auditoriu. Nădejdea predicatorului, lucrul care-i dă curaj să mai predice e tot harul. Și anume: încrederea în harul care va proteja auditoriului de umbrele legalismului transmise într-un fel sau altul față de cel ce predică. Soluția nu este să nu mai predicăm. Ci să învățăm să predicăm prin har, încrezându-ne și în acest domeniu în harul divin! În același timp este o provocare să creștem în har pentru a predică un har mai puțin umbrit. Evanghelia harului are IMPACT. Dar puterea depinde de CLARITATEA cu care e transmisă. Cu cât mesagerul trăiește mai mult și mai profund prin har, cu atât poate transmite și altora mai viu mesajul harului vindecător.

Marele pericol: să verbalizăm atât de mult nevoia trăirii prin har încât să credem că și trăim deja deplin prin har. Deja am folosit prea mult acest cuvânt în aceste comentarii... ce mai semnifică el pentru mintea mea... deja am scris și am verbalizat de atâtea ori despre trăirea prin har... în cursul studiului pe Matei... oare am reușit să mă conving că DEJA trăiesc prin har? Oare am creat în mine o NEVOIE de congruență între verbalizarea trăirii prin har și trăirea efectivă prin har? Oare am început deja să soluționez această nevoie convingându-mă pe mine că deja trăiesc prin har? Verbalizăm atât de des harul... până ne înstrăinăm de tot de el... oare sunt pe acest drum? Oare accept că fățarnicia și legalismului sunt cele mai adânci boli ale mele de care am nevoie să fiu curățit și mai profund, și mai profund... până la întâlnirea cu Domnul? Oare accept că am înțeles doar niște fațete ale trăirii prin har... și oare accept că din aceste puține fațete am început să pun și mai puțin în practică...? Oare înțeleg că însăși trăirea deplină prin har e un standard infinit pe care nu-l voi putea atinge niciodată, dar pe care trebuie să îl aprofundez mereu mai mult? Cât de bolnav mă simt... Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte? Mulțumiri fie aduse Fiului Său, Isus Hristos!

La Farisei există o discrepanță între ce spuneau și ce făceau. Dar era o discrepanță ascunsă. Vom observa că principala discrepanță era la nivelul MOTIVAȚIEI. Acum să nu credem că ei nu predicau despre slujirea lui Dumnezeu cu o motivație corectă. Am văzut din 22:15-16 că ei erau conștienți de dimensiunea motivației și de necesitatea de a împlini poruncile nu de dragul oamenilor, ci de dragul Domnului. Am citit ceva despre învățăturile rabinilor din primele trei secole ale erei noastre. Ești uimit să vezi cât de bine au înțeles și formulat voia lui Dumnezeu. Dacă am asculta predica unui rabin despre ce înseamnă să îl iubești pe Dumnezeu cu toată inima, cu tot sufletul și cu tot cugetul am rămâne uimiți, am cădea efectiv pe spate. Am fi surprinși de cât de mult ar insista pe dimensiunea motivației. Deci nu vorbim de acel tip de discrepanță izbitor al celui care predică împotriva furtului și noaptea jefuiește bănci, sau al celui

ce învață pe alții curăția sexuală, iar el trăiește cu 10 femei deodată. Vorbim de o discrepanță subtilă, pe care poporul NU O SESIZA.

Când citim 23:3 nouă ne vine în minte zicala: *fă ce spune popa și nu cum face el*, și ne aducem aminte de un popă care are probleme cu alcoolul dar predică abstenența sătenilor alcoolici... NU E VORBA de acest lucru! Fariseii nu erau oamenii care să-și înșele soțiile, să organizeze împreună jafuri, să se îmbete, să se destrăbăleze noaptea pe ascuns. Erau oameni corecți, civilizați, morali. Ei chiar se chinuiau să împlinească toate regulile legate de Sabat și toate celelalte tradiții. Discrepanța consta în faptul că învățau pe oameni să iubească pe Domnul, iar ei împlineau Legea din iubire de sine. Discrepanța era că ei învățau pe oameni să iubească pe Dumnezeu, iar ei se chinuiau să împlinească un set de reguli și regulamente. Și cel mai grav lucru este că Fariseii nu RECUNOȘTEAU aceasta discrepanță, ci predicau de pe poziția celor care au ajuns deja să iubească pe Domnul cu toată inima lor. Ei se afixau oamenilor ca neprihăniți, ca cei care chiar trăiesc în ascultare de Domnul. Această poziție sublinia că există o armonie perfectă între faptele și vorbele lor. Și cum reacționa poporul? Ei auzeau învățătura: să-L iubești pe Domnul cu toată inima lor... Dar acestea sunt cuvinte abstracte, sunt concepte, sunt informații! De unde extrăgeau ei semnificația acestor concepte, cu ce le umpleau conținutul, cum le definea practic în viața lor de zi cu zi? SIMPLU: privind la viața Fariseilor! Ei deci extrăgeau CONCEPTELE despre Dumnezeu din VORBELE Fariseilor, și apoi extrăgeau semnificația și însemnătatea practică a acestor concepte din FAPTELE Fariseilor. Și rezultatul era catastrofal: pentru ei a iubi pe Domnul cu toată inima însemna să te chinui din iubire de sine să împlinești un set de reguli și regulamente! Ei nu vedeau nici o contradicție între cele două. Și astfel deveneau IMUNI la orice predică despre iubirea de Dumnezeu. Ei răspundeau: *DA! trebuie să îl iubim pe Domnul!* și continuau să împlinească din iubire de sine un set de reguli și de regulamente! Cum puteau fi ei eliberați din acest întuneric? Ei deveneau imuni la toate conceptele ADEVĂRULUI. Iată că Fariseii erau mult mai periculoși ca proorocii lui Baal.

Abateră doctrinară de la adevăr ne ajută să sesizăm mai repede eroarea. Erezia cea mai letală este FĂȚĂRNICIA, adică o doctrină perfectă acompaniată de un mod de trăire greșit. Deci cum puteau fi ei eliberați de acest întuneric? Doar dacă erau ajutați DIN AFARĂ să SEPARE învățătura Fariseilor de trăirea lor. Și acest lucru încearcă Isus să îl realizeze prin discursul din Matei 23. Era un discurs al iubirii pentru vindecarea poporului. SINGURA lor șansă de vindecare era să sesizeze contradicția dintre învățăturile Fariseilor și trăirea lor. Apoi urma provocarea de a elibera conceptele Adevărului de semnificația extrasă din faptele Fariseilor și de a umple aceste concepte cu semnificația lor autentică. Aduc aminte faptul că poporul nu sesiza discrepanța între vorbele și faptele fariseilor. Pentru ei afirmația din 23:3 a fost realmente ȘOCANTĂ. Gândește-te la autoritatea spirituală pe care tu o admiri cel mai mult. Este ca și cum ei ți-aș spune: *Fă ce spune acea autoritate, dar nu te lua după faptele ei. În viața acelei persoane există o discrepanță izbitoare între ce spune și ce face!* Nu ar fi șocant să auzi acest lucru?

Dumnezeu ne cheamă la ONESTITATE vindecătoare. Suntem chemați să-L propovăduim pe Isus Hristos! Doar oare noi trăim ca El? Deci mereu va exista o discrepanță între

mesajul proclamat (Isus Hristos!) și trăirea noastră... și nu vorbesc de acele discrepanțe izbitoare care vizează complacerea în acele păcate mari, rușinoase. Ci vorbesc de motivație, de atitudini, de discrepanța față de standardul care afirmă: Fiți desăvârșiți precum Tatăl este desăvârșit! Doar recunoașterea acestor discrepanțe față de noi înșine și față de ceilalți va activa harul vindecător și va oferi autenticitatea și credibilitatea mesajului nostru.

O mică aplicație: mărturia față de necredincioși. Ne dăm seama că mesajul nostru nu va avea impact dacă una spunem și alta facem, ca în zicala cu popa. Și în parte e adevărat. De aceea trebuie să ne dăm toate silințele să creștem în asemănare cu Domnul. Vom evita astfel acele discrepanțe izbitoare care compromit din start mesajul nostru. Dar dacă facem acest lucru vom evita TOATE discrepanțele dintre mesaj și viața noastră? Nicidecum! Căci noi nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Isus Hristos! Căci noi nu propovăduim o Evanghelie a Legii, ci a harului! Putem însă trăi marea minciună că mărturia noastră de la locul de muncă TREBUIE să fie perfectă pentru ca noi să fim cu adevărat lumina. Și dacă facem o greșală, intrăm în disperare și ne învinovățim că am stricat toată buna noastră mărturie! Dar e o mare minciună această perspectivă, și ea transmite o Evanghelie falsă, a neprihănirii personale și a capacității omului născut din nou de a împlini voia lui Dumnezeu în chip desăvârșit! Cei necredincioși au nevoie să vadă strădania noastră sinceră de a trăi ca și Hristos, dar și discrepanțele dintre viața noastră și Isus Hristos! Și au nevoie mai ales să vadă cum noi RECUNOAȘTEM aceste discrepanțe, dar nu pentru a ne complăce, ci pentru a căuta harul iertător și vindecător. Cei necredincioșii nu au nevoie de ILUZIA mărturiei noastre perfecte. Iacov ne spune clar că TOȚI greșim în multe feluri. Și nu se referă la acele abateri mari, vizibile, rușinoase care compromit din start mesajul nostru (trăirea în adulter, deturnarea de fonduri, complacerea în înjurături...), ci la acele abateri de la modelul desăvârșit care este Isus Hristos. Cei necredincioși deci au nevoie să ne vadă GREȘIND, și să vadă cum REACȚIONĂM față de propriile greșeli. Adică au nevoie să vadă cum apelăm la HAR. Au nevoie să vadă cum suntem eliberați de vinovăție prin HAR, dar și cum faci pași reali de vindecare prin HAR. Astfel vom recunoaște că am luat anumite decizii din MÂNDRIE... dar ei vor putea vedea și cum devenim prin HAR mai smeriți... și luăm din ce în ce mai rar acele decizii. Ei au nevoie să ne audă cum le spunem: *Iartă-mă!* și că facem aceste lucruri nu doar pentru lucruri GRAVE... ci și pentru cele mărunte.

E absurd să îți propui o mărturie fără pată. Ea e pătată din start. O mărturie de viață creștină congruentă cu Evanghelia harului nu este una perfectă (sau mai bine spus care pretinde a fi perfectă), ci una care își recunoaște greșelile (și pe cele mici și pe cele mari, și pe cele vizibile și pe cele ascunse) și apelează cu încredere la harul care deopotrivă ne iartă și ne schimbă! Și oare nu e logic? Ce păcătos ar fi atras de o comunitate de oameni perfecți? Eu nu aș fi atras deloc de o astfel de comunitate. Dar nu aș fi atras nici de o comunitate care nu e perfectă, dar pretinde a fi! Și nu aș fi atras nici de o comunitate care recunoaște că nu e perfectă și atât! Sufletul meu tânjește după o comunitate care recunoaște că nu e perfectă, dar este într-un proces real de vindecare în drumul spre idealul de neatins al perfecțiunii!

Deci ce înseamnă a fi LUMINĂ în lume? Lumina poate fi produsă doar de MIȘCARE, doar de CREȘTERE, doar de PROGRES. Dar ca să se producă acest PROGRES eu trebuie mai întâi să îmi recunosc RESTURILE și apoi să îmi dau toate silințele ca prin har să capăt vindecare. Acest PROGRES va produce LUMINA Evangheliei harului și NU LUMINA adusă de un om bun și moral. Și un om bun și moral LUMINEAZĂ în lumină. Dar oare vorbim de LUMINA Evangheliei harului? Lumina Evangheliei harului se activează în noi doar în măsura în care harul e activ în noi. Iată harul e activ în noi doar dacă suntem în această permanentă onestitate care duce la o vindecare și mai profundă. Deci LUMINA nu e produsă de MĂRIMEA PROGRESULUI, ci de REALIZAREA EFECTIVĂ a progresului. Nu realizarea progresului, ci PROCESUL (MIȘCAREA) realizării progresului înalță LUMINA Evangheliei harului. Despre ce este vorba? Să comparăm mărturia unui nou născut la locul de muncă cu mărturia unui credincios ce are 10 ani de credință în Biserică. Al doilea are mai multe cunoștințe, mai multe argumente, și chiar un nivel de performanță morală mai ridicat. Are la activ multe deprinderi sfinte și multe vindecări sufletești realizate în cei 10 ani de credință prin Duhul Sfânt. El nu se mânia, nu intră în polemici agresive cu colegii săi etc. Dar are o problemă... s-a oprit din cucerirea țării. S-a relaxat. Este mulțumit cu nivelul de rodire prezent... nu mai vede resturi îngrijorătoare în trăirea sa... nu mai strigă disperat după har..., și inevitabil vorbește cu siguranța celui care ce spune și face... El nu mai sesizează în el însuși MARI discrepanțe între ce spune și ce trăiește... și inevitabil transmite acest lucru și celorlalți. Cel care de-abia s-a născut din nou: are multe obiceiuri păcătoase vizibile de care nu e vindecat (îi sare repede țandăra... se ia la ceartă cu colegii când le vorbește despre Hristos... nu are răspunsuri la multe întrebări...) dar recunoaște față de sine și față de ceilalți că este la început, că are multe curențe, și strigă cu disperare la harul care iartă ca să vindece! În el există MIȘCARE, PROGRES, DINAMISM.

Progresul deja realizat în 10 ani de credință de fratele său este mult mai mare. Dar progresul e static. E deja realizat, dar nu mai e în creștere, în mișcare. Este ca și cum am compara un ghem de pământ de 10 cm care este în continuă creștere, înălțare, cu un morman de pământ de 10 metri care nu mai crește în înălțime, care S-A OPRIT pur și simplu la înălțimea de 10 metri. Lumina nu e produsă de ÎNĂLȚIME, ci de procesul de ÎNĂLȚARE. Astfel ghemul de pământ luminează MAI MULT decât stavila de 10 metri. E adevărat că dacă stavila de 10 metri s-ar pune în MIȘCARE, dacă ar continua înălțarea ar atrage atenție mai mult decât ghemul de pământ în mișcare și ar lumina mai mult decât acesta. Dar acum stă pe loc. Deci Lumina Evangheliei se produce nu prin perfecțiunea noastră, ci prin MIȘCAREA noastră permanentă spre perfecțiune. Și dacă acest lucru se întâmplă ÎNLĂUNTRUL nostru nu se poate să nu luminăm! Și putem spori puterea luminii din noi arătând celorlalți acest proces al mișcării, fiind onești față de ceilalți cu privire la realitatea din lăuntru nostru. Cei care ne laudă ca pe niște oameni minunați au nevoie să ne audă vorbind despre lupta noastră prin har cu egoismul și iubirea de sine din noi... au nevoie să vadă onestitatea noastră și față de greșelile mici, subtile....

Isus le spune ucenicilor în Matei 5 că ei sunt DEJA lumina lumii... dar știm ce nivel scăzut de înțelegere și rodire aveau ei în Matei 5. Cum de erau deja Lumina lumii? Pentru că

erau în MIȘCARE spre Hristos, pentru că erau în TRANSFORMARE către Hristos... pentru că recunoșteau că Hristos le poate da ceva mai mult decât viața lor spirituală trăită în Israel înainte de a-L cunoaște pe Isus. Această mișcare către Isus producea în ei LUMINA!

Și ucenicii noștri din Biserică au nevoie să ne vadă greșind, au nevoie să înțeleagă că Dumnezeu lucrează prin noi în pofida greșelilor noastre, că nu perfecțiunea noastră ne face să primim binecuvântările divine. Au nevoie să vadă onestitatea noastră față de greșelile noastre mai mici și mai mari. Au nevoie să audă din partea noastră: Iartă-mă... Dar au nevoie să vadă și harul care ne vindecă. Căci nu vrem să le vestim nici o Evanghelie a perfecțiunii, dar nici o Evanghelie a complacerii în greșeli. Vrem să îi învățăm o Evanghelie a harului care iartă toate greșelile dar pentru a le VINDECA! Și bineînțeles... toate cu discernământ și echilibru. Domnul să ne lumineze... Dar un lucru e clar - nu poți realiza o congruență între trăirea ta și Evanghelia harului fără să te faci VULNERABIL. Căci chiar dacă nu consideri că DEJA îl iubești pe Domnul cu toată inima, ceilalți care operează cu standardele diminuate ale neprihăniri personale te vor percepe ca unul care ai ajuns DEJA acolo unde ei tânjesc să ajungă. Deschizându-ți viața și făcându-le cunoscute falimentele tale interioare îi vei ajuta să înțeleagă minciuna Evangheliei Legii și-i vei conduce către Evanghelia harului. Nu va fi de ajuns ca să o verbalizezi clar, și ca tu să o trăiești. Va fi nevoie ca să îți deschizi inima ca frații tăi să vadă că tu o trăiești. Căci Evanghelia înseamnă o schimbare interioară, ea se propagă și în exterior, dar e interioară... Ceilalți vor avea acces la ea și în măsura în care te vei face vulnerabili și le vei vorbi despre bolile spirituale cu care te LUPȚI în prezent, acum și aici. Mă simt confortabil să vorbesc despre bolile cu care mă luptam în TRECUT, dar îmi vine greu să vorbesc despre BOLILE mele prezente... de ce? Pentru că așa mă fac vulnerabil, pentru că am făcut-o multe dăți și ceilalți nu m-au înțeles și mi-au dat sfaturi ieftine, pentru că m-au privit ca pe un ciudat, pentru că au spus și altora despre, pentru că au folosit acele informații împotriva mea. E adevărat că e nevoie de discernământ: ce spui... când să spui..., cui să-i spui? Isus a spus despre moartea Sa doar ucenicilor și le-a spus acest lucru în ultima parte a lucrării Sale. Dar oricum ar fi fost Isus s-a făcut vulnerabil. Cu atât mai mult trebuie să ne facem noi, ca Evanghelia harului verbalizată de buzele noastre să fie întărită în ochii celorlalți prin trăirea noastră... *Off... nu se poate altfel? Nu pot ocoli acest element al Evangheliei?... Nu este de-ajuns să îmi recunosc față de mine însumi bolile prezentului meu? Trebuie să vorbesc și altora despre ele?*

La ce se referă **sarcinile grele și cu anevoie de purtat** pe care Fariseii le puneau pe umerii oamenilor? Ne-am putea gândi la faptul că fariseii găseau reguli pentru orice. Ne putem gândi la acele reguli chinuitoare legate de Sabat. Dar oare la acest lucru se referă Mântuitorul? Oare Fariseii nu se chinuiau ei înșiși să împlinescă toate aceste reguli? Oare nu dădeau chiar ei zeciuială din chimen și mărar? O posibilitate de interpretare ar fi că Fariseii nu respectau toate regulile pe care le impuneau poporului. Cu alte cuvinte, ei păzeau aceste reguli doar când erau văzuți de oameni. Și poate unii din ei făceau acest lucru. Dar unii din ei, ca Saul din Tars, de exemplu erau fanatici religioși și chiar se străduiau să împlinescă toate regulile inventate de Farisei. În cazul acestora din urmă la ce s-ar putea referi versetul 4? Dacă v.4 este o continuare a

v.3, atunci sarcinile grele și cu anevoie de purtat vizează chiar păzirea poruncilor lui Moise. Într-adevăr versetul 3 spune: *TOATE lucrurile pe care le spun ei când șed pe scaunul lui Moise să le faceți...* Deci în acest context Mântuitorul nu pare să incrimineze sarcinile pe care le dădeau ei poporului, ci discrepanța dintre aceste sarcini și trăirea lor. Deci ei verbalizau înălțimea standardelor Legii, dar VIAȚA lor opera cu un standard mai mic. Exista deci un dublu standard. În predicile lor se verbalizau standardele Legii, dar în viața lor se orientau după standarde mult mai mici. Ei, de exemplu, îndemneau poporul să-l iubească pe Domnul cu toată inima lor, dar în viața lor ei erau conduși de iubirea de sine. Sarcinile erau grele și cu anevoie de purtat pentru că vizau înălțimile Legii.

Dacă ar fi să ne întoarcem în contextul prediciei de pe munte, înțelegem acum mai bine faptul că acea scădere a standardelor era NEROSTITĂ și era doar la nivelul trăirii. De asemenea înțelegem ce înseamnă actul de a învăța pe ALȚII. El vizează nu doar mesajul transmis de vorbele noastre, ci de MESAJUL format de unirea mesajul verbalizat de gura noastră cu mesajul trâmbițat de viața noastră. Deci a strica o poruncă sau a scădea standardul unei porunci nu înseamnă doar verbalizarea unui standard mai mic în numele unui standard mai mare. Poți scădea standardul unei porunci trăind un standard mai mic în numele unui standard mai mare, predicând un standard înalt, dar pretinzând că deja l-ai împlinit. Și viața noastră va glăsuși cu putere: aceasta este de fapt împlinirea acelui standard. Fariseii predicau atât de frumos despre iubirea de Dumnezeu de pe poziția celor care deja îl iubeau pe Domnul. Dar în viața lor erau mari carențe. Astfel ei scădeau standardul poruncii nu prin verbalizare greșită, ci printr-o viață greșită. Cel mai mare rău din această poveste este FĂȚĂRNICIA! Căci totul pornea de la faptul că ei PRETINDEAU că deja au împlinit acel standard. Dacă însă, ar fi predicat același lucru, dar recunoscând onest că sunt încă departe de împlinirea standardului, EFECTUL ar fi fost cu totul altul asupra auditoriului. Efectul ar fi fost dătător de VIAȚĂ. Însă predicile lor aduceau MOARTE. Un lucru atât de simplu, și atât de mărunț putea schimba direcția spre moarte dată de predicile lor într-o direcție spre viață. ȘI acel lucru era smerenia, cumpătarea de sine, recunoașterea onestă că încă NU AU AJUNS la desăvârșire și că au ZILNIC nevoie disperată de harul care iartă și care vindecă.

Deci ei predicau niște standarde înalte, dar pe care în viața lor practică nici cu degetul lor nu doreau să le miște. Ei predicau iubirea de Dumnezeu, dar se complăceau atât de mult în iubirea de sine. Sarcinile erau grele și anevoie de purtat de oameni pentru că nu li se arată CALEA împlinirii lor. Ei arătau înălțimea standardelor, dar nu arătau CUM se pot împlini acele standarde. Ei nu arătau poporului calea HARULUI. Viața lor transmitea mesajul Evangheliei neprihănirii personale, a celui care este plăcut înaintea Domnului prin sine, a celui care poate împlini prin voința Sa legea, și care apoi are deci dreptul să disprețuiască și să judece pe cel care nu a reușit. Dacă un om sincer asculta predicile lor, atunci în primă fază viața sa era sortită chinului și vinovăției. Acest om, instinctiv și încurajat de ce transmitea mesajul vieții Fariseilor, avea să încerce prin sine să îplinească standardele Legii. Și avea să descopere că poruncile divine sunt niște sarcini atât de grele și de anevoie de purtat. *Dar ei (Fariseii) pot împlini aceste*

standarde... eu de ce nu pot? Chinul avea să fie acompaniat de VINOVĂȚIE. Și apoi urma a doua fază: soluționarea chinului și a discrepanței între viața trăită și standardul Legii prin operarea cu dublul standard. Această soluție era găsită tot la Fariseii, în viața lor. Deși această SOLUȚIE nu era niciodată verbalizată de Farisei, ea era predicată cu putere de VIAȚA LOR!!! Sufletul chinuit și împovărat de vinovăție CĂUTA cu disperare SOLUȚIA. Această căutare avea să se întâlnească cu MESAJUL puternic transmis de viața Fariseilor. Și în urma întâlnirii dintre cele două, omul de care vorbim avea să devină și el un practicant și discipol al fățarniciei... și după cum vom vedea mai târziu, avea să practice FĂȚĂRNICIA mult mai bine ca Mentorii lor în domeniu!!!!

23:5-12 – Toate faptele lor le fac pentru a fi văzuți de oameni

Isus folosește de două ori cuvântul TOATE la începutul discursului său. Prima dată îl folosește în v.3: **TOATE lucrurile** pe care vi le spun ei... să le păziți, și apoi în v.5 **TOATE lucrurile/faptele** pe care le fac ei... le fac pentru a fi văzuți de oameni. Alăturarea celor două versete ne conduce la înțelegerea unor lucruri fabuloase. În primul rând, întărește ideea că discrepanța incriminată de v.3 NU se referă la acea discrepanță vizibilă, izbitoare dintre teorie și practică, NU se referă la zicală: fă ce spune popa, dar nu fă ce face popa! Mântuitorul analizează aici un fenomen mult mai complex și extrem de subtil. El subliniază că discrepanța dintre vorbele și faptele Fariseilor nu este cauzată de comportamente vizibile, ci de atitudini ascunse ale inimii. Discrepanța nu este dată deci de comportament, ci de motivația din spatele comportamentului! Discrepanța nu este deci ușor de sesizat. Ea este subtilă, ascunsă. Voi da un exemplu edificator.

Fariseii învățau poporul să NU FURE, să nu se atingă de bunurile aproapelui. Ei învățau că aproapele este cel creat de Dumnezeu, că dacă te atingi de el, te atingi de cel care l-a făcut. Ei învățau poporul că trebuie să iubească pe aproapele ca pe ei înșiși. Ei îi învățau că Dumnezeu vede pe hoț și-l va pedepsi. Și Mântuitorul vine cu replica: *ei vă învață bine, dar ei nu fac ce vă învață pe voi!* Și ne-am aștepta ca Fariseii să fie niște hoți care PE ASCUNS furau capra vecinului când acesta era plecat în călătorie etc... Ei învățau pe alții să nu fure, dar ei furau pe ascuns. Dar oare la această discrepanță se referă Mântuitorul în v.3? Repet: diagnosticul Mântuitorului din v. 3 nu are legătură cu zicala populară: fă ce spune popa, dar nu ce face popa! Fariseii nu erau niște hoți pe ascuns. Ei nu se atingeau de capra vecinilor și nici de bunurile aproapelui. Ei nu plănuiau jafuri pe ascuns... Dar ei nu furau CA SĂ NU FIE VĂZUȚI de oameni! Ei nu furau din iubire de sine, și nu din iubire de Dumnezeu. Deci orice poruncă divină INCLUDE în ea și MOTIVAȚIA și ATITUDINEA cu care trebuie să împlinești porunca. Ba ea include și atitudinea pe care trebuie să o ai după ce ai împlinit porunca! Ne aducem aminte că a-l iubi pe Dumnezeu cu toată inima nu este DOAR porunca cea mai mare... ci este și porunca în care sunt incluse toate poruncile, inclusiv porunca a NU FURA! Deci porunca nu este NU FURA!, ci porunca este de fapt:

- Să nu furi *din iubire de Dumnezeu* și din iubire de semenii
- Să nu furi *ca răspuns al iubirii tale față de iubirea lui Dumnezeu* și nu ca să îți construiești o neprihănire personală înaintea Domnului, înaintea ta însuși și înaintea semenilor,
- Să nu furi *pentru a-L glorifica pe Dumnezeul* care te mântuiește prin har, și nu pentru a-și construi merite prin care să obții acceptul Său.
- Să împlinești porunca să nu furi, dar nu prin voința ta, *ci prin puterea și harului lui Dumnezeu.*
- Să nu furi și apoi să îți îmbunătățești imaginea de sine prin faptul că nu ai furat, ci să nu furi *și să rămâi la fel de smerit ca și cum ai fi furat,*
- Să nu furi și *prin aceasta să arăți spre Domnul,* și nu spre tine însuși.
- Prin împlinirea poruncii să nu furi *doar Domnul să fie glorificat de semenii tăi...*

Simplul comportament de a NU FURA nu spune mai nimic despre împlinirea poruncii! Dacă nu FURI motivat de iubirea de sine și de glorificarea sinelui, atunci de fapt AI ÎNCĂLCAT porunca! Și în lumina standardelor divine și cel care fură și cel care nu fură din iubire de sine AU FALIMENTAT lamentabil în împlinirea poruncii. Dacă vrei: cel care este fidel soției din iubire de sine este la fel de murdar și pângărit de încălcarea poruncii ca cel care își înșeală soția. Iată de ce legea lui Moise și legea creștină se deosebește de toate codurile morale propuse în istorie de toate celelalte popoare. Legea iudeo-creștină insistă pe MOTIVAȚIA cu care să respecti preceptele morale și în același timp ne descoperă CUM poate un om decăzut să împlinească legea morală. Cele 10 porunci deci, nu sunt niște reguli. Ele sunt parte integrantă dintr-un ansamblu și pot fi înțelese doar în acel ansamblu. Ansamblul ne arată adevărata semnificație a celor 10 porunci, precum și MODUL în care ele pot fi împlinite!

Facem o paranteză. Totuși împlinirea unei porunci aduce UN MARE BINE celui care o împlinește. Chiar și un ateu care urmează preceptele morale este ferit prin aceasta de multe neazuri și suferințe. Cel ce este fidel soției este mai fericit decât cel care o înșeală. El este scutit de toată povara vinovăției, de teama de a fi descoperit, de rușinea față de semenii, de durerea izvorâtă din rana provocată celuiilalt, de gelozia soțului amantei etc. Deci e pentru BINELE tău să accepți suferința adusă de decizia de a rămâne fidel, și să eviți SUFERINȚA mult mai mare adusă de infidelitate. Dacă FURI nu ești mai fericit decât dacă nu furi. Cel ce nu fură adoarme liniștit, are conștiința mai împăcată, nu este chinuit de teama de a fi prins... Furtul va aduce multe neazuri celui ce fură. În primul rând, îi va afecta personalitatea și va deschide în el însuși noi poftă și noi tendințe ale răului. Cine azi fură un ou, mâine va fura un bou... ispita de a fura va crește... Și vor crește și complicațiile. E una să furi un ou... e alta să furi un bou... Deci e logic că e spre binele tău să nu furi. Însăși Legea explică omului BINELE ce izvorăște din păzirea

poruncii pentru a-l motiva să păzească porunca! În Proverbe ni se explică foarte clar consecințele chinuitoare ale adulterului. Solomon ne învață: ***nu fi prost! Nu fi nebun! Nu fi infidel! Fă-o măcar de dragul tău! De ce vrei să te chinui singur?*** Cu alte cuvinte, infidelitatea are consecințe atât de adânci încât mai întâi de toate NU CURVI!...indiferent de motivație. În lumina standardelor divine, curvar este și cel ce rămâne fidel cu o motivație greșită. Dar în dinamica practicii și rodirii nu este același lucru. Cel ce nu curvește, indiferent de motivație, este păzit de multe rele, chinuri și consecințe ale răului în inima lui. Legea lui Moise insistă că păzirea legii este spre binele celui ce o păzește:

- *Să urmați în totul calea pe care v-a poruncit Domnul Dumnezeu vostru să umblați, ca să trăiți și să fiți fericiți, și să aveți multe zile în țara pe care o veți lua în stăpânire. (Deuteronom 5:33)*

Cine nu vrea să trăiască, să fie fericit și să aibă multe zile? Dar face Legea apel la iubirea de sine pentru a motiva poporul să împlinească Legea? Despre ce să fie vorba? Mântuitorul acuză pe farisei că împlinesc Legea de ochii oamenilor, dar Proverbe te învață să fugi de adulter pentru a scăpa de rușinea adusă de acuzele oamenilor și de furia geloziei. Despre ce să fie vorba?

Ne aducem aminte de cea mai mare poruncă: ***Să îl iubești pe Domnul, Dumnezeu tău cu toată inima ta, cu toată puterea ta, și cu tot cugetul tău, și pe aproapele tău ca pe tine însuți!*** Observăm mai întâi că e vorba de o SINGURĂ poruncă. Iubirea de Dumnezeu nu se poate despărți de iubirea de semenii. Am comentat cu alte ocazii acest lucru. Între iubirea de Dumnezeu și de semenii nu există conflicte, contradicții, discrepanțe, De fapt ele sunt două fațete ale aceleiași realități. Noi nu avem două tipuri de iubire. O iubire pentru Domnul și una pentru semenii. Există o singură iubire: cea pentru Domnul și pentru semenii, este una și aceeași! E adevărat că în schizofrenia noastră spirituală și în delirurile noastre religioase separăm ușor iubirea de Domnul de iubirea de semenii. Însă observăm un lucru: iubirea de sine nu intră în contradicție cu iubirea de semenii și iubirea de Dumnezeu! Ea face parte din peisajul iubirii. Iubirea este o realitate cu trei fațete care sunt în deplină armonie: iubirea de Dumnezeu, iubirea de semenii, iubirea de sine. Din perspectiva lui Dumnezeu, cele trei nu intră în contradicție și formează una și aceeași realitate! Dar noi suntem frânți și bolnavi. În noi înșine separăm cele trei realități... și astfel ele intră adesea în contradicție, sau operează independent una de alta... Dumnezeu vrea să vindece percepția noastră asupra iubirii. Dumnezeu vrea să vindece contradicțiile și dizarmoniile felului nostru de a iubi. Iubirea divină este ARMONIE desăvârșită. Și armonia nu este doar între iubirea de semenii și iubirea de Dumnezeu. Există o armonie perfectă între iubirea de Dumnezeu și iubirea de sine, precum și între iubirea de semenii și iubirea de sine. Am folosit în aceste pagini același termen: ***iubirea de sine***... La început conceptul avea o conotație negativă, pe când acum are una pozitivă. Este de fapt vorba despre două realități distincte. Deci este o iubirea de sine iubită de Dumnezeu, și o iubire de sine urâtă de Dumnezeu. Care e prima și care e a doua? Care e diferența fundamentală dintre ele? Cum facem deosebirea dintre ele?

Matei 23 - CONTINUARE

Cum facem deci deosebirea dintre iubirea de sine plăcută Domnului și iubirea de sine păcătoasă? Ne întoarcem în grădina Edenului. Cel ce este iubire putea crea doar ființe iubitoare. Omul era plin de iubire și orientat spre iubire. Domnul iubirii nu putea crea ființe care să se urască. El a creat ființe care în mod spontan iubeau și se iubeau și pe sine. Adam se iubea pe el însuși în sensul că prețuia ceea ce era, valorile puse de Dumnezeu în el, și era orientat spre a-și face bine și nu spre a-și face rău. A căuta deci propriul tău bine izvorăște din iubirea de sine și e ceva normal, e chiar ceva bun. Să urmărești binele tău fizic, psihic și spiritual este o normalitate. Așa am fost creați. Pavel ne spune în Efeseni 5:28-29:

- „Tot așa trebuie să-și iubească și bărbații nevestele, ca pe trupurile lor. Cine își iubește nevasta se iubește pe sine. Căci nimeni nu și-a urât vreodată trupul, ci îl hrănește cu drag ca și Hristos Biserica...”

Pavel consideră că a te iubi pe tine însuși, că a-ți iubi trupul este un dat existențial prin actul creației. A iubi tot ce a creat Domnul înseamnă deci a te iubi și pe tine însuși. Însăși porunca: ***iubește-ți aproapele ca pe tine însuși*** se întemeiază pe premisa că noi ne iubim pe noi înșine și acest lucru este ceva bun. Unii consilieri creștini pornesc de la această poruncă pentru a sublinia necesitatea acceptării de sine, a îmbunătățirii stimei de sine. Deși lucrurile despre care vorbesc ei sunt bune și adevărate, nu cred că acest verset din Scriptură este cel care susține sfaturile lor. Căci nu găsim porunca: ***iubește-te pe tine însuși!*** Iubirea de sine pare a fi un dat existențial. Iubirea aproapelui și de Dumnezeu este sub incidența imperativului. Cu alte cuvinte, ne naștem cu iubirea de sine, dar păgubiți de iubirea de Dumnezeu și de aproapele.

Să revenim în grădina Edenului. Ne-am tot întors acolo în comentariul nostru pe Matei. Dar Însuși Isus ne învață că trebuie să privim cum au stat lucrurile la început pentru a înțelege prezentul și voia lui Dumnezeu pentru noi. În Eden deci, Adam este o ființă care IUBEȘTE. El iubește pe Domnul cu toată inima sa, iubește pe aproapele său ca pe el însuși, se iubește și pe sine și iubește și întreaga creație. Între iubirea de Dumnezeu, iubirea de aproapele și iubirea de sine nu este nici un conflict. Cele trei iubiri sunt într-o armonie perfectă. Iubirea de Dumnezeu este prima. Din ea izvorăște și iubirea de sine și iubirea pentru aproapele. Îl iubești pe Domnul, deci iubești tot ce a creat El: toți semenii, pe tine însuși, toată creația. Plin de iubirea de Domnul și având încredere deplină în bunătatea Sa, Adam nu are griji pentru sine. El știe și vede cum Domnul Însuși Se îngrijește de el însuși. Și atunci fără a nega iubirea de sine, el poate fi orientat și centrat pe Celălalt. Mai întâi Celălalt - iată sângele sfânt ce curgea prin venele sufletului Său.

Dar vine Ispititorul. Și ce face acesta? În primul rând el își așează ispita pe iubirea de sine a lui Adam și a Evei. Dacă Eva nu ar fi fost preocupată de propriul BINE atunci ce rezonanță ar fi avut cuvintele: *atunci veți fi ca Dumnezeu!!!!* Șarpele i-a sugerat că Binele ei era să fie ca Dumnezeu și nu supusă lui Dumnezeu. Dacă Evei nu i-ar fi păsat de propriul ei bine, atunci ispita nu ar fi avut nici un efect. Dar Eva se iubea pe sine. Era în căutarea propriului ei bine. Așa

fusese creată. Și de aceea, ispita are efect. Ispita se întemeiază deci pe ceva BUN din om. Ispita se folosește de ceva Bun din om pentru a-l amăgi și trânti la pământ. Și ce face Ispititorul? Invetează un CONFLICT între iubirea de Dumnezeu și iubirea de sine. El pune la îndoială iubirea Creatorului pentru Om. Creatorul nu este un Tată iubitor, ci un Tiran care are nevoie de supuși și îi păcălește pe aceștia cu tot felul de pedepse imaginare pentru ca aceștia să-i rămână supuși. Dar El știe că dacă omul nu-i mai este supus va fi ca El și de-abia atunci se va bucura de adevărata viață și fericire! Satana contestă iubirea Creatorului și apoi inventează un conflict între iubirea de sine și iubirea de Dumnezeu. A te iubi pe sine înseamnă a mânca din pom, iar a-L iubi pe Dumnezeu înseamnă a-i rămâne fidel și a nu mânca din pom. Apoi el o provoacă pe Eva să așeze iubirea de sine mai presus de iubirea de Dumnezeu. Iubirea de Dumnezeu este deci detronată, este izgonită de pe tronul inimii ei. Și acolo se așează iubirea de Sine. Pasajul din Genesa ne sugerează că Șarpele a vorbit în primul rând cu Eva. Adam era lângă ea. Dar el vorbea cu Eva. APOI, Eva vorbește cu Adam și Adam ia din pom și mănâncă. Dumnezeu spusese: *în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit...* Dar Eva mâncase și era vie înaintea lui. Părea că Dumnezeu MINȚISE și că Șarpele avusese dreptate. Dar ZIUA nu se încheiase. Eva trecuse de partea Șarpelui. Adam era încă de partea lui Dumnezeu. Ce va face? Ce va alege? Eva îl cheamă să treacă de cealaltă parte. Apare deci un nou conflict: de data aceasta și iubirea de aproapele pare a intra în conflict cu iubirea de Dumnezeu. Minciuna celui rău face ca în inima lui Adam să apară un conflict între cele trei dimensiuni ale iubirii. Dacă în Eva s-a creat un conflict între iubirea de sine și iubirea de Dumnezeu, acum în inima lui Adam, iubirii de Dumnezeu i se opune și iubirea de sine și iubirea de aproapele. Dar conflictul nu este real. El este inventat. El are la bază o minciună. Minciuna inițială este cea care pune la îndoială iubirea lui Dumnezeu. Îndoiala cu privire la iubirea de Dumnezeu este FISURA prin care minciuna pătrunde în inima omului și crează aceste false conflicte. Deci, iubirea de sine intră în conflict cu iubirea de Dumnezeu. Iubirea de sine detronează iubirea de Domnul și se așează pe scaunul de domnie al Templului sufletului omenesc. Iubirea de aproapele intră și ea în conflict cu iubirea de Dumnezeu. Ea este așezată mai presus de iubirea de Dumnezeu. Dar după cădere se crează un conflict și între iubirea de sine și iubirea de aproapele. Primul efect al căderii este că cei doi se simt goi, se rușinează unul din celălalt. Între cei doi care erau UNA apare o barieră, o distanță. Fiecare simte nevoia să SE ASCUNDĂ de celălalt. Fiecare simte ceva RUȘINOS și greșit în sine. Celălalt devine ostil. Privirea celui lalt devine periculoasă. Celălalt devine o amenințarea pentru intimitatea și secretele eului. Și atunci se recurge la protejarea sinelui decăzut printr-o barieră pusă celui lalt. Aproximarea de celălalt este sacrificată de dragul sinelui. Iubirea de sine și iubirea de aproapele au format o alianță împotriva iubirii de Dumnezeu. Dar când s-au separat de iubirea de Dumnezeu a apărut un conflict și între ele. Alianța a fost falsă, înșelătoare. Ea nu i-a unit mai mult ci, i-a întors apoi unul împotriva celui lalt. Despărțit de iubirea de Dumnezeu, OMUL a pierdut siguranța de sine, împlinirea de sine. Această lipsă, acest gol i-a accentuat iubirea de sine în detrimentul iubirii de aproapele. Tabloul cu Abel și Cain este edificator. La Cain este activă iubirea de sine. Dar aceasta e în conflict atât cu iubirea de Dumnezeu cât și cu iubirea semenului. În sinele lui Cain apar dorințe păcătoase, adică dorințe personale care intră în

conflict cu iubirea de Dumnezeu și de semenii. În Eden nu existau astfel de dorințe și astfel de conflicte. În Eden toate dorințele personale ale lui Adam erau în deplină armonie cu iubirea de Dumnezeu și de semenii. Nu exista acest conflict. Dar după cădere, firea omului se denaturează. Iubirea de sine se așează pe scaunul de domnie al sufletului. Din pricina nefericirii și a suferinței, iubirea de sine se accentuează. De asemenea sinele capătă dorințe păcătoase care-l pun în conflict clar cu iubirea de Dumnezeu și de semenii. Și creația e altfel. Ea devine ostilă omului. Resursele sunt limitate. Omul este fragil chinuit de nefericire și de frica de a suferi. Celălalt devine o amenințare. Apare competiția cu celălalt. Fericirea omului devine: a fi peste celălalt, a avea mai mult decât el, a fi mai bun ca el, a fi mai puternic, mai performant decât el. Apare comparația cu celălalt, invidia, gelozia. A fi ca Dumnezeu înseamnă a stăpâni peste ceilalți. Dar nu pot fi mai mulți stăpâni. Fiecare își dorește să fie mai mare peste ceilalți! Fiecare își dorește a fi Dumnezeu.

Deci prin cădere iubirea de sine se accentuează în mod malefic - detronează iubirea de Dumnezeu și se așează și mai presus și de iubirea de semenii. Apar în sine dorințe păcătoase care intră în conflict cu iubirea de Dumnezeu și iubirea de semenii. Aceste dorințe sunt puternice. Ele promit fericirea, dar aduc întristarea Domnului și suferință semenului. Omul este fragil, dominat de împlinirea propriilor nevoi și dorințe. El poate suferi și în jurul său sunt mulți factori care-i pot produce suferințe. Armonia edenică dispare. Apar nenumărate situații conflictuale între semenii, între dorințele și nevoile lor, între voia lor și voia semenilor, între voia lor și voia Creatorului. În aceste conflicte, oamenii sunt instinctiv conduși după următoarea ierarhie: mai întâi iubirea de sine, apoi iubirea de semenii văzuți, apoi iubirea de Dumnezeu. Iubirea de semenii este sacrificată din pricina iubirii de sine. Iubirea de Dumnezeu este sacrificată atât din pricina iubirii de sine cât și din pricina iubirii de semenii.

În actul vindecării, al restaurării, Dumnezeu NU VREA să anuleze iubirea de sine. Însă vrea să o curățe de luciferism și să o așeze acolo unde îi este locul. Deci mai întâi de toate iubirea de Dumnezeu și apoi iubirea de sine și de aproapele. De asemenea iubirea de sine nu mai înseamnă să iubești tot ceea ce iubește instinctiv sinele, ci să iubești doar BINELE personal validat de Dumnezeu Însuși. Multe dorințe personale ne conduc către un bine fals, înșelător care nu este validat de Domnul. El este de fapt un rău ascuns care împiedică aducerea în viața noastră a binelui divin. Descoperim deci, măcar două dimensiuni ale vindecării iubirii de sine. Prima provocare este să detronăm iubirea de sine. Iubirea de sine este prin naștere GHIDUL, STĂPÂNUL sufletului nostru. Suntem chemați să ne schimbăm GHIDUL, STĂPÂNUL. Alegerile mele nu vor mai fi conduse de iubirea de sine ci de iubirea de Dumnezeu! Aceasta este o reală detronare a eului. În practică este un proces de o viață, o luptă permanentă între iubirea de Dumnezeu și iubirea de sine... Când iubirea de Dumnezeu va prelua frâiele existenței noastre umane, iubirea de sine nu va fi anulată. Acea iubire de sine păcătoasă trebuie dată pierii. Dar iubirea de sine, în valențele ei edenice, trebuie păstrată, răscumpărată, curățită. Este o luptă foarte subtilă. Rămân preocupat de binele meu personal, fizic, psihic, spiritual, pământesc și etern, dar SUB PAZA ȘI SUB AUTORITATEA Iubirii de Dumnezeu. Și apoi rămân preocupat

doar de acel BINE validat de Dumnezeu Însuși. Îmi recunosc neputința în a ȘTI ce este bine pentru mine. Nu știu cu adevărat de ce anume am nevoie. Nu știu să mă rog. Nu știu care e BINELE meu pentru această zi sau această săptămână. Nu știu nici care e binele meu pământesc și nici cel etern. Îmi recunosc totala dependență de Dumnezeu. El și doar El ȘTIE cu adevărat care e BINELE meu în toate dimensiunile lui. În Eden mi-am luat dreptul de a-mi defini singur binele personal. Acum renunț ZILNIC la acest drept și-l dau înapoi Domnului. Rațiunea mea va opera cu elementele vizibile și limitate și mă va orienta spre anumite concluzii cu privire la binele meu. Dar nu toate vor fi bune. Nici toate nu vor fi rele. Dar de fiecare dată concluzia rațiunii mele va avea nevoie de o validare din partea Tatălui ceresc. Această validare vine prin Cuvântul Său, prin voia Sa suverană în viața mea, prin călăuzirea personală, prin Duhul Sfânt. Uneori concluzia noastră cu privire la propriul bine coincide cu concluzia Domnului cu privire la binele nostru. Dar cel mai adesea este invers. Trebuie să repetăm zilnic examenul pierdut în Eden. Adică în fiecare zi să spunem: *nu voia mea, ci a Ta!* Domnia iubirii de Dumnezeu în inima noastră și definirea binelui personal doar sub această PAZĂ și doar în lumina revelației divine va soluționa și problema conflictelor între cele trei dimensiuni ale iubirii. Din iubire de Dumnezeu vei urma poruncile Lui. Dar aceste porunci sunt doar pentru binele tău, adevăratul tău bine. Da, apar conflicte între binele validat de Domnul și binele dorit de sine. Dar e un conflict fals. La bază este o minciună. Conflictul e adesea trăit intens din pricina dorințelor păcătoase puternice din noi și din suferința ce izvorăște din păzirea poruncii. Dar în ciuda suferinței ce apare adesea din pricina păzirii poruncii, în esență nu este nici un conflict între iubirea de Dumnezeu și iubirea de sine. Orice pas făcut din iubire de Dumnezeu lucrează doar spre binele deplin, desăvârșit al celui care face acel pas. Da, e nevoie de CREDINȚĂ. E nevoie de o credință mai mare decât cea de care avea Adam nevoie în Eden. Testul e mai greu. Dar e un test după un examen pierdut. Restanța e mereu mai grea. Așa se cade. Așa se redă demnitatea celui ce a pierdut inițial examenul. De asemenea se soluționează aparentele conflicte între iubirea de sine și iubirea de semenii. Din pricina lumii decăzute în care suntem, se creează inevitabil conflicte între semenii. Se creează și conflicte între voia lui Dumnezeu și voia semenilor noștri. În acest tip de context, Isus ne poruncește să-L iubim mai mult pe El decât pe semenii. Mai bine pierdem relația și pacea cu semenii decât relația cu El. Mai bine dezamăgim pe semenii decât să-L dezamăgim pe El. Dar dacă privim și mai în profunzime adevărata iubire față de semenii care ne îndeamnă să nu facem voia lui Dumnezeu, este tocmai dezamăgirea lui. Îl iubim cu adevărat dacă-l dezamăgim, dacă renunțăm la pacea cu el, dacă nu-i împlinim așteptările, dacă îl facem să sufere prin alegerile credinței noastre. Liniștea este că orice pas făcut din iubire de Dumnezeu nu POATE face rău semenului. El poate face doar BINE. Da, semenii poate respinge acest BINE. Dar aceasta e alegerea lui. Însă când pășim pe calea iubirii de Dumnezeu lucrăm DOAR pentru binele nostru și doar pentru BINELE semenului. Și aceasta chiar dacă la prima vedere calea iubirii de Dumnezeu aduce suferință și în noi și în semenii. BINELE nostru trebuie redefinit adesea. Dar și BINELE semenilor trebuie redefinit. În Hristos, Dumnezeu vine cu un nou asalt al iubirii divine, cu o nouă declarație de dragoste. Este apogeul iubirii Sale. El Jertfește ce are mai scump: pe Fiul Său... El SE jertfește pe SINE... El dă totul... Iubirea Sa e covârșitoare. Această iubire face de răs

iubirea de sine și desconspiră falsul conflict între iubirea de sine și iubirea de Dumnezeu. Iubirea de Dumnezeu este reaşezată pe tronul inimii și, PRIN CREDINȚA în El, dispar aparentele conflicte între iubirea de Dumnezeu, de sine și de semenii. În Hristos armonia edenică dintre cele trei iubiri este restabilă. Pășim prin credință pe drumul iubirii de Dumnezeu cu liniștea că binele nostru și al aproapelui sunt în mâna Lui cea BUNĂ! De asemenea nu devenim disperați din iubire în lumea decăzută în care suntem. Suferințele și nevoile oamenilor ne pot copleși. Dar El ține cont de limitele și resursele noastre și stabilește priorități și granițe manifestării iubirii noastre. El se ocupă de RESTUL lucrurilor. Și dacă intrăm în treaba Lui nu ne facem partea noastră și facem mai mult rău decât bine. În Matei 13 am discutat mai detaliat despre aceste granițe ale manifestării iubirii noastre; nu poți IUBI în mod profund și practic întreaga omenire. Dumnezeu îți cere să iubești APROAPELE, pe cel de lângă tine, pe cel cu care te întâlnești AZI acum și aici. Sunt multe familii în lume. Toate au nevoie de slujire. Dar timpul tău este limitat, resursele tale sunt limitate. Slujește familia ta. E binele pe care-l poți face. El se va răsfrânge prin Duhul și asupra celorlalte familii din lume - dar asta e treaba Lui! Biserica ta de casă, biserica ta locală - iubește-o prin darurile primite. Binele adus Bisericii locale se va răsfrânge prin Duhul și asupra Bisericii Universale. Dar aceasta e treaba Lui. Preoțește în Ierusalimul în care te-a așezat Domnul. Mărturia ta se va răsfrânge prin Duhul până la marginile pământului, dar aceasta e treaba Lui. Credincioșii aleargă după lucrări mari, de succes. Dar este o singură lucrare: iubirea! Și ea este așa de mare! Lucrarea ta este iubirea acelor PUȚINI care sunt lângă tine. Acolo unde ești iubește! Nu poate fi ceva mai mare decât atât! Creșterea în eficiență sau în credință înseamnă creșterea în IUBIRE... și atât. Lucrarea ta poate crește NUMERIC, dar e o iluzie. Ea nu spune în sine NIMIC despre creșterea ta spirituală sau despre răsplata ta viitoare. IUBIREA este singurul Rod așteptat de Domnul, singurul care produce biruință în văzduh, singurul care e răsplătit, singurul care validează creșterea ta spirituală. Ce înseamnă deci o lucrare mare? Să iubești cu o iubire cristică 12 semenii apropiați ție. Nu poate fi o lucrare mai mare. Ajunge ucenicului să fie cât Învățătorul lui! Dar cultura cifrelor ne cheamă la cifre, la vizibilitate, la un impact global. Și depui atâta energie pentru a obține acest impact, dar nu crești în iubire... O mare minciună. O mare defocalizare.

Ne întoarcem la Farisei. Înțelegem acum și textele din Proverbe. Nu e greșit că îți cauți binele și să fugi de suferință. Însă acest lucru este bun și legitim doar dacă este sub paza iubirii de Dumnezeu și sub călăuzirea Singurului care poate valida binele nostru. Iubirea de sine este o motivație cheie pentru creșterea noastră în har. *Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea dacă își pierde sufletul?* întreabă Mântuitorul. Premisa întrebării sale este că orice om dorește mântuirea sufletului său, își dorește binele. Pentru că suntem încă ființe decăzute, în practică nu vom deosebi mereu atât de clar între iubirea de sine legitimă și iubirea de sine păcătoasă. Prin cunoaștere și credință va trebui să reconciliem mereu cele trei iubiri și să reaşezăm din nou pe tronul inimii iubirea de Dumnezeu. Va fi o luptă și o zbatere normală. Pavel ne îndeamnă în Filipeni 2 să căutăm *ȘI* foloasele altora. El nu spune *DOAR* foloasele altora, ci *ȘI* foloasele altora. El știe că este legitim să ne căutăm și propriile foloase. Dar ce este frumos în Împărăția Sa este că folosul nostru nu este în conflict nici cu folosul Domnului și nici cu folosul semenului.

Folosul nostru este folosul semenului și a lui Dumnezeu Însuși. Căci singurul nostru folos este iubirea. Dar actul iubirii, aduce bucurie și slavă lui Dumnezeu și lucrează un bine în semenul nostru. Deci cum am spus mai sus. De fapt nu există trei tipuri de iubiri, ci o singură IUBIRE cu trei fațete, cu trei dimensiuni. Și e simplu. Ni se cere un singur lucru: SĂ IUBIM. Și atunci Domnul, sinele și aproapele sunt în armonie. Nu este nici un conflict. A fi mântuit înseamnă a primi din nou darul iubirii edenice, înseamnă să POȚI IUBI din nou ca în Eden. De aceea cel care vrea să fie mântuit, și crede că e pe drumul mântuirii, dar URĂȘTE pe fratele său este în ÎNTUNERIC. Mântuirea nu este un STATUT, o iertare de păcate doar. A fi mântuit înseamnă a fi în Dumnezeu, iar a fi în Dumnezeu înseamnă a IUBI. Ești mântuit în măsura în care IUBEȘTI. Iubirea va fi deplină doar atunci și acolo căci doar atunci și acolo vom IUBI pe deplin!

De dragul lui Dumnezeu trebuie să fim gata să renunțăm la binele nostru. Dar Dumnezeu nu ne va putea cere să renunțăm la binele nostru. Pentru că El este dragoste, ne va chema doar spre un drum care va lucra în noi Binele - nu un Bine mare, ci Cel mai mare Bine posibil, Binele nostru desăvârșit. Și astfel conflictul apare nu între voia Lui și cel mai mare bine al nostru, ci între voia Lui și formele înșelătoare ale binelui nostru. În esență, noi vom renunța la gunoarie pentru a primi comori, vom renunța la moarte ca să privim viața, vom renunța la câmpii ca să primim muntele, vom renunța la iluzii efemere pentru a primi realități eterne, vom renunța la un bine mărunț, pentru a primi unul desăvârșit, vom renunța de fapt la RĂU pentru a primi BINELE! Ideea de sacrificiu, de renunțare, de jertfă făcută de om de dragul Domnului devine în esență o glumă bună. Dar iluziile binelui înșelător sunt în noi și sunt ațâțate de cel rău adesea cu mare putere. Ne luptăm cu minciuni, dar suferința ce derivă din această luptă e reală, e adevărată. Adesea pierdem daruri bune, frumoase, legitime: sănătate, o persoană dragă, etc. Cel mai adesea NU VEDEM și NU ÎNȚELEGEM Binele desăvârșit pe care Domnul îl dorește pentru noi. Adesea vedem OPUSUL. Și aici intervine credința. Aici intervine și ideea de pierdere, de jertfă pentru Dumnezeu. Aici e o taină. Lepădarea de sinele păcătos face posibilă ideea de renunțare la sine de dragul lui Dumnezeu. Dar am arătat deja că nu există un conflict între binele nostru și voia lui Dumnezeu pentru noi. Dar lupta aceasta a credinței în lumea decăzută în care ne aflăm și realitatea adevărată a suferinței face posibilă ideea de JERTFIRE de sine de dragul Celuilalt. Or, această JERTFĂ a fost adusă doar de al doilea Adam. Dacă în cazul primului Adam, iubirea de Dumnezeu, de sine și de semenii nu erau în conflict, și cel rău a inventat un conflict, în cazul celui de al doilea Adam, CONFLICTUL este cât se poate de REAL. Pentru al doilea Adam iubirea de sine înseamna rămânerea în părtășia cu Tatăl. Dar iubirea de Tatăl și de semenii înseamnă să iasă din părtășia cu Tatăl și să se facă păcat pentru noi. Și acesta NU ERA în esența lui un lucru bun pentru Hristos. Nu mai era vorba de o iluzie, de un rău aparent, de o jertfă sau pierdere aparentă cum e vorba la noi. Era vorba de un RĂU real, de o jertfă reală, de o pierdere reală. Pentru al doilea Adam renunțarea la sine nu însemna renunțarea la sinele păcătos, ci renunțarea la sinele dumnezeiesc care tânjea după părtășia cu Tatăl. Însemna renunțarea nu la o voie păcătoasă, ci la voia de a rămâne una cu Tatăl. De fapt, singurul care a renunțat cu adevărat la sine, la propriul bine real, de dragul Altuia, a fost doar al doilea Adam. Primul Adam a fost așezat într-o lume fără un conflict real între iubirea de sine și iubirea de Dumnezeu. Conflictul a

fost inventat de cel rău, și apoi prin păcatul său a fost adus în ființă de Adam. Al doilea Adam este pus într-o pustie în care există un conflict real între iubirea și dreptatea lui Dumnezeu, între iubirea de Sine a lui Dumnezeu și iubirea de oameni, între iubirea lui Dumnezeu față de un om și iubirea lui Dumnezeu față de ceilalți oameni. În grădina Edenului, primul Adam trebuie să aleagă voia lui Dumnezeu care nu era în conflict cu propriul bine. Dar în grădina Ghetsimani, Al doilea Adam trebuie să aleagă o voie a lui Dumnezeu care este în conflict cât se poate de real cu propriul său bine. Căci dacă a fi despărțit de Tatăl nu este un lucru rău, ce mai poate fi numit rău? Și al doilea Adam pășește pe acest drum al ascultării până la moarte. Și noi ne naștem din El, purtând ADN-ul Său, purtând capacitatea de a repeta (în mic) alegerea Lui. Dar conflictul nu este real. Și totuși este un conflict între sinele păcătos și voia lui Dumnezeu care naște o suferință reală. Totuși este un conflict aparent între binele perceput de rațiunea noastră și cel ascuns de Dumnezeu ochilor noștri. Și acest conflict naște o luptă reală, o suferință reală care activează în noi ADN-ul celui de al doilea Adam. Să nu ne temem de astfel de situații; cel rău ne va face să vedem CÂT de MULT am pierdut pentru că L-am urmat pe Hristos. Prin credință știm că este o minciună. Dar vizibilul, firea, rațiunea limitată e de partea lui. Să-l lăsăm să vorbească, adică să ne creeze cadrul unic al posibilității activării ADN-ului iubirii divine care poate efectiv renunța la SINE de dragul celuiilalt. Și atunci în fața așa-ziselor PIERDERI, noi vom răspunde: **Cu bucurie, de dragul Lui!** Știind în același timp în adâncul nostru că acele pierderi sunt de fapt o iluzie (căci ascund câștiguri atât de mari), dar o iluzie necesară. Prin capacitatea Ispititorului nostru de ne MINȚI se creează ILUZIA pierderii care face posibilă activarea în noi a iubirii cristice. Oare nu trage cel rău la carul de slavă al lui Dumnezeu? Oare nu este Dumnezeu nostru atotînțelept? Oare nu se cuvine să cădem cu fața la pământ și să-i strigăm: *Doar a Ta este Înțelepciunea, și slava, și puterea în vecii vecilor! Amin.?*

O idee importantă: dacă urmăm o cale care duce spre răul nostru psihic, fizic, spiritual, rău validat de Domnul, acea cale nu este drumul iubirii. Cel rău, care știe să se îmbrace într-un înger de Lumină, ne va chema în numele iubirii celuiilalt și a jertfirii pe sine pe drumuri autodestructive. Mare atenție deci. Căci binele nostru este în deplină armonie cu binele aproapelui și binele lui Dumnezeu Însuși. Unii credincioși, în numele iubirii au adus jertfe pe care Dumnezeu nu le cerea. În timp, prin aceste jertfe, s-au vătămat singuri și apoi au vătămat și pe semenii și au umbrat și slava Numelui lui Dumnezeu. Nu poți uita complet de tine când slujești pe ceilalți. Trebuie să ții cont de limitele tale fizice, spirituale, psihice, de resursele de timp, de resursele materiale, etc. Dacă vinzi tot ce ai și dai la săraci și tu rămâi pe stradă, oare este o jertfă pe care ți-o cere Domnul? Dacă drumul pe care mergi îți face rău, el va face RĂU și semenilor tăi și lucrării lui Dumnezeu. Trebuie să veghezi asupra ta însuși mai întâi. E adevărat că această veghere poate degenera în iubire de sine păcătoasă. E ca mersul pe sârmă. Doar prin har e posibil. Ne amintim din nou: drumul credinței este conceput ca un drum imposibil pentru ființa umană, decăzută și dezechilibrată. Este ca și cum a-i cere unui om foarte gras, cu probleme cu mușchii și cu echilibrul să traverseze o prăpastie mergând pe o sârmă foarte subțire. Este practic imposibil. Doar un har special venit de sus îl oate păstra pe acel om în echilibru. Așa este și umblarea cu Domnul. Nu este accesibilă voinței umane. Este străină de omenesc. E nevoie deci

de har și în acest domeniu. *Doamne, ajută-mă că nu cumva în numele slujirii altora să neglijez vegherea asupra propriei inimi bolnave, și ajută-mă ca nu cumva în numele vegherii față de propria-mi inimă bolnavă să nu neglijez slujirea aproapelui!*

Deci atunci când Lega invocă binele nostru ca motivație pentru împlinirea poruncii, ea nu urmărește exaltarea iubirii de sine păcătoase ci vrea să arate că de fapt nu există nici un conflict între iubirea de Dumnezeu, de sine și de semenii. Dar în mintea noastră există adesea astfel de conflicte. Și avem nevoie de curățire. Avem nevoie să vedem că deciziile pe care le luăm pentru binele nostru lucrează bine și în ceilalți. Avem nevoie ca deciziile luate din iubire de sine să le luăm și din iubire de Dumnezeu și de semenii. Ne culcăm, ne odihnim, ne relaxăm din iubire de sine, pentru a purta de grijă trupului nostru. Dar Trupul nostru e Templul lui Dumnezeu. Având grijă de trupul nostru, îngrijim Templul Domnului. Domnul se bucură de acest lucru. Și prin acest Templu Duhul Sfânt se revarsă spre frații noștri. Adesea e nevoie de un templu îngrijit și odihnit ca Duhul să lucreze prin el. Deci când ne odihnim nu o face doar de dragul nostru, ci și de dragul Domnului și al semenilor. Motivația noastră trebuie înnoită. Iubirea de sine trebuie curățită și unită apoi cu iubirea de Dumnezeu și de semenii. Și acest lucru pentru fiecare domeniu și alegere a vieții noastre. Iată un nou câmp de lucru în noi înșine, iată un nou aspect din chipul lui Hristos care se vrea zidit în noi. Căci fiecare gest al omului Isus a fost simulat și deopotrivă motivat de iubirea de Dumnezeu, de semenii și de Sine. El este OMUL. În El nu este dizarmonie. În El iubirea e desăvârșită și fără contradicții. Fie ca El să crească în noi!

Fariseii se chinuiau să împlinescă regulile punctuale ale Legii cu o motivație greșită. Ei umblau după slava și aprecierile oamenilor. Omul caută confirmarea de sine. Și o caută de la ceilalți. Și o caută făcând performanță în domeniile valorizate de ceilalți. Dacă te naști într-un trib de războinici, îți vei da deci silințele să devii un mare războinic. Dacă te naști într-un mediu intelectual, te vei strădui să acumulezi cât mai multe cunoștințe. Dacă te naști într-un mediu de bogătași, vei încerca să obții cât mai mulți bani etc. Dacă te naști într-un mediu mafiot, te vei strădui să faci cât mai mult rău. Iar dacă te naști într-un mediu religios vei încerca să faci performanțe morale!!! Chiar dacă la prima vedere faci lucruri diferite influențate de mediul în care te-ai născut, de fapt, faci unul și același lucru: cauți confirmarea personală printr-o performanță valorizată de ceilalți semnificativi de lângă tine. Și obținerea oricărui tip de performanță va necesita sacrificiu, luptă, perseverență, îndepărtarea obstacolelor! Atât omul religios cât și mafioul trebuie să renunțe la anumite lucruri, să își asume anumite riscuri, să facă anumite sacrificii, pentru a obține performanță. Mafioul va renunța la ideea de a avea o imagine de om bun în societate, iar omul religios va renunța la anumite plăceri păcătoase, și se va lupta cu multe ispite în care mafioul se complăce. Societatea va incrimina pe mafioul și va lăuda pe omul religios. Dar în esență, este oare vreo diferență între cei doi? Adesea ne convingem pe noi înșine că suntem pe drumul neprihănirii prin faptul că depunem efort consistent pentru a învinge anumite ispite și acceptăm multă suferință pentru a îndeplini voia morală a lui Dumnezeu. Și ne spunem: *eu nu pot fi nici fățarnic, nici fariseu! Căci iată că mă lupt cu aceste ispite păcătoase și fac mari sacrificii pentru a le învinge. Eu chiar trăiesc ce spun altora. Eu nu spun una și fac*

alta! Dar efortul depus pentru a te lupta cu anumite păcate sau suferința pe care o accepți din pricina unor valori morale, nu reprezintă o garanție că nu ești pe drumul fățarniciei. Da, nu ești acel fățarnic în care discrepanța dintre vorbă și trăire este vizibilă, izbitoare. Dar să nu uităm că Fariseii făceau mari sacrificii și depuneau mult efort pentru a împlini regulile legii și ale tardității. Și multe din aceste reguli erau bune, erau în armonie cu moralitatea promovată de Lege. Faptul că aducem jertfe reale în lucrare pentru a ne sfinți sau pentru a-i sluji pe ceilalți nu este o garanție în sine că suntem pe drumul cel bun și că nu suntem fățarnici. Pavel explică atât de bine acest lucru în 1 Corinteni 13. Poți să ai toată cunoștința, toate darurile, să îți împarți averea la săraci și să îți dai trupul să fie ars... din afirmare de sine și nu din iubire. Iar afirmarea sinelui are multe nuanțe. Dacă deci ne sfințim pentru a ne construi o neprihănire personală, toată sfințirea noastră, este o urâciune înaintea Domnului. Motivația cu care facem un lucru este LA FEL de importantă ca LUCRUL pe care-l facem! Mereu și mereu trebuie să ne cercetăm inima în fața întrebării: de ce fac ceea ce fac?

Mântuitorul le poruncește ucenicilor să nu se numească Rabi, Învățător, Tată sau Dascăl. O abordare legalistă a poruncii va duce la grija de a nu te lăsa numit așa de frații tăi și nici de a numi așa pe alții. Dar care e spiritul poruncii? De ce dă Mântuitorul această poruncă? În ce context și cu ce scop? Pavel va vorbi despre apostoli și învățători în Trupul lui Hristos. Luca va numi în cartea sa (Fapte) pe unii frați ca fiind apostoli și învățători. Încalcă Luca porunca Mântuitorului? Mântuitorul dă această poruncă într-un context în care oamenii tânjeau să ocupe funcția de RABIN, iar cei care erau RABINI erau idolatrizați de mulțime. Cel ce era Rabi era îmbrăcat într-o aureolă de har și sfințenie specială. El era văzut și se vedea pe sine ca unul mai special, care a ajuns în acea poziție de desăvârșire din care poate învăța pe alții. Era perceput ca pe un om care a ajuns la neprihănire prin el însuși și care deci merită o relație specială cu Dumnezeu și o apreciere specială din fața mulțimii. Sfatul său era considerat infailibil, ca un mesaj rostit direct de Dumnezeu. Deci cuvintele învățător, dascăl, tată, erau încărcate în acel context cu o anumită semnificație idolatră. Oare Isus se lupta cu acele cuvinte sau cu semnificația lor idolatră? Oare dacă acele cuvinte nu ar fi fost însoțite de acest spirit idolatru, ar mai fi fost ele interzise de Mântuitorul? Oare universalitatea poruncii trebuie înțeleasă prin întrezicerea folosirii unor cuvinte din vocabular sau prin întrezicerea unei raportări idolatre la liderii spirituali?! Liderii spirituali pot avea o creștere în maturitate, dar NU SUNT desăvârșiți niciodată. Ei încă sunt PLINI de slăbiciuni, de greșeli, de teologii greșite, de înțeleșuri greșite. Creșterea lor în maturitate s-a făcut doar prin har, și au nevoie de un har și mai mare ca să rămână smeriți și să își continue creșterea. Rabinii, promotori ai neprihănirii personale, transmiteau oamenilor (prin modul lor de a fi) faptul că ei au ajuns deja la acel nivel special, că ei deja trăiesc așa cum vrea Dumnezeu, că ei deja cunosc pe Dumnezeu, că viața lor este deja desăvârșită, că au răspuns pentru orice întrebare, că și-au vindecat toate bolile, că sunt departe de slăbiciuni și greșeli, că nu mai au probleme în viața lor de credință și nici lucruri neclarificate de Lege. Ei se percepeau așa pe sine. Percepția lor de sine îl făcea pe popor să-i privească la fel. Poate vorbele lor erau cu totul altele: *eu sunt un nimic; ce sunt, sunt doar prin puterea lui Dumnezeu*. Dar mai mult decât aceste vorbe conta mesajul vieții lor despre ei înșiși. Și viața lor,

spiritul ce emana din percepția lor față de ei înșiși, transmitea celorlalți un alt mesaj, mai puternic, și anume: *eu deja am ajuns, eu deja știu, deja cunosc, deja sunt, deja trăiesc*. Și poporul primea acest mesaj și apoi îl retransmitea prin modul lor de a fi, fariseilor: *voi deja sunteți, voi deja ați ajuns, voi deja cunoașteți!* Și confirmarea primită de la popor era atât de dulce. Dar avea efecte devastatoare pentru farisei: aceștia își întăreau convingerea că sunt deja neprihăniți și se întărea mai mult dorința de a rămâne neprihăniți, de a păstra această imagine de sine slăvită de ei înșiși și de popor. Aveau deci o motivație și mai puternică să se sfințească, să se ferească de imoralitate, să acumuleze mai multe cunoștințe biblice, să împlinească mai consecvent toate regulile legii. Greșeala era deci și de partea Fariseilor, dar și de partea poporului. Fariseii se idolatrizară pe ei înșiși, iar poporul îi idolatriza pe farisei. De asemenea, în cei din popor se năștea dorința de a ajunge CA FARISEII, de a ajunge în acel statut spiritual în care deja stăpânești toate bătăliile spirituale, în care totul curge, și singura ta grijă este să înveți pe ceilalți CUM să ajungă acolo. Dar acolo se poate ajunge doar prin fățarnicie. Și fățarnicia este o artă. Nu e chiar ușor să ajungi să te convingi pe tine însuși că deja ai ajuns la acea creștere spirituală monumentală! Cere multă străduință, multă abilitate și inteligență în a te minți pe tine însuși. Cum poate un slăbănog să se convingă pe sine că este un atlet desăvârșit? Și iată că tocmai această performanță au obținut-o Fariseii. Și aveau ce învăța pe ceilalți. Vom mai reveni la acest subiect când vom comenta 23:15.

Mă gândesc că de când m-am întors la Domnul, fără să mă învețe nimeni acest lucru, mi-am dorit să ajung la acel statut spiritual infailibil. Mi-am dorit ca după mulți ani de creștere spirituală, de experiențe cu Dumnezeu, de studiere a Scripturii, să ajung la acel statut în care să FIU deja, să stăpânesc toate luptele spirituale, să fiu cu mult deasupra tuturor slăbiciunilor mele, să curgă totul de la sine în relația cu Dumnezeu, să fiu departe de greșeli, de slăbiciune, de incertitudine, de neclarități; să râd în fața oricărui tip de încercare, să înving cu ușurință orice tip de ispită; să am răspuns pentru orice întrebare și din acea stare de nirvana cristică să învăț pe alții cum să ajungă acolo. De unde aveam acest gând? Se pare că e ceva genetic. Era un gând luciferic care mă făcea să doresc să fiu omul religios, slăvit și să nu mai trăiesc chinuitoarea și umilitoarea dependență totală de Dumnezeu clipă de clipă. De fapt îmi doream să devin un FARISEU! Și acest gând mă și făcea să îi văd pe mai marii mei în credință ca unii care au ajuns deja ACOLO. Și fie că citeam despre eroi ai credinței, fie că auzeam sau mă întâlneam cu ei, mă gândeam că ei au ajuns deja acolo... Și cel mai mare ajutor pe care ei mi l-ar fi putut face, era să îmi spună clar și răspicat prin vorbele și viața lor, prin spusele cuvintelor lor și spusele ce izvorau din percepția lor de sine, că acel ACOLO pe care-l visez eu de fapt nu există, că este o mare minciună, că este doar un loc imaginar, că chiar dacă ar exista ar fi cel mai rău lucru care mi s-ar putea întâmpla, căci m-ar îndepărta de dependența de Dumnezeu și m-ar umple cu o mândrie luciferică pe care nu aș putea să o opresc; că slăbiciunile, greșelile, bolile ne vor urmări până la sfârșit, că acest lucru nu este spus din smerenie, ci că este o realitate, că această realitate nu izvorăște din complacerea lor sau din lipsa de creștere spirituală, ci din faptul că boala păcatului este atât de adâncă în noi. Ea este adâncă de la început. Dar, doar prin vindecări profunde și creștere spirituală reală putem

descoperi adevărata ei adâncime. Și greșeala are diferite forme și nuanțe. Standarul cristic spre care alergăm va fi perceput mereu și mai departe... și mai departe.

Acum anii au trecut. Nu au trecut de geaba. În fiecare zi mi-am propus să-l cunosc pe Domnul și să mă las modelat de El. Și El a fost credincios și s-au produs vindecări spectaculoase și o creștere spirituală reală. Și am ajuns să țin eu conferințe, să predic, să devin frate mai mare, să devin reper, model pentru unii frați mai mici. Și ei sunt cei care tânjesc acum să ajungă ACOLO. Și privind la creșterea în Domnul se gândesc că eu am și ajuns ACOLO. Dar eu le spun: nu există NIRVANA în creștinism! Nu există nici un ACOLO, nu există nici un atlet spiritual, ci doar slăbănogi ceva mai vindecați decât ceilalți. Deși nu mă complac și creșterea spirituală e reală, mă zbat adesea în greșeli și slăbiciuni. E adevărat că acum văd în mine alte greșeli și slăbiciuni pe care nu le conștientizasem în acei mulți ani de zile când mă luptam cu anumite greșeli mai „mari”, mai vizibile. Mă simt mai slab și mai bolnav ca le începutul alergării mele. Simt că nu știu mai nimic și că sunt atâtea lucruri pe care nu le înțeleg despre Dumnezeu și Împărăția Sa. Simt că nu prea am ce să învăț pe alții și-mi este mai degrabă teamă să nu le fac rău prin ignoranța mea și bolile mele. Singurul lucru care îmi dă curaj să țin o predică sau să învăț pe alții este marele har divin care va atenua în inima fraților mei efectul ignoranței mele și va răscumpăra din spusele mele adevărul ascuns în ele. Mi se pare jenant ca eu, un bolnav cronic să-i învăț pe alții să fie sănătoși. Mi se pare straniu ca eu, simțindu-mă atât de străin de iubirea cristică să învăț pe alții să iubească. Dar singurul lucru pe care-l pot învăța pe alții este HARUL. Acel har de care am nevoie disperată în fiecare secundă a vieții mele! Deci, dragii mei frați mai mici, vă spun cu mâna pe inimă că (slavă Domnului!) nu există acel loc spre care tânjește firea noastră pământească care urăște dependența de Dumnezeu. Nu există acel statut spiritual în care nu mai greșești, acea stare de perfecțiune spre care au tânjit mulți credincioși sinceri de-a lungul istoriei! Dacă au trecut mulți ani de credință și nu ai ajuns ACOLO, bucură-te! Dar dacă ai ajuns deja sau vezi că te apropii, dacă vezi că mai ai doar încă puțin de cucerit din țară, cutermură-te! Căci singurul mod prin care se poate ajunge acolo sau se poate apropia de acel loc este FĂȚĂRNICIA! Deci dacă ești aproape de acel om matur, puternic în Hristos, înseamnă că ești un expert în arta fățărniciei și că de fapt lucrul pe care-l înveți pe frații tăi nu este decât acesta: fățărnicia!

Deci Mântuitorul nu are nimic cu niște cuvinte (învățător, dascăl), cuvinte folosite de altfel în Noul Testament cu privire la anumiți frați din Biserică, ci cu spiritul cu care erau încărcate aceste cuvinte în contextul specific căruia el i se adresa. Versetele 11 și 12 sunt edificatoare. Mântuitorul este împotriva înălțării liderilor, împotriva perceperii lor ca pe niște eroi spirituali, ca sfinți infailibili, ca unii care deja au ajuns desăvârșiți! Unul singur este infailibil, unul singur este fără pată, unul singur a ajuns deja, unul singur ESTE deja, Unul singur este desăvârșirea și învățătorul perfect: Hristos! Deci, nu putem vorbi despre NOI (cei ce ne zbatem încă în slăbiciuni), și EI și liderii, care deja stăpânesc lupta cu propriile slăbiciuni. Există doar NOI (în care includem și pe lideri și pe frații mai crescuți în credință care continuă să se zbată în propriile temeri și slăbiciuni) și EL (DESĂVÂRȘIREA; PERFECȚUNEA). Nu înseamnă că

Biserica nu are învățători, dascăli, părinți spirituali care trebuie respectați și ascultați. Dar aceștia fac parte dintre NOI; sunt niște bolnavi mai onești și care au învățat ceva mai bine ca noi să acceseze leacul vindecător al harului... dar doar atât. Distanța dintre noi și ei nu va fi niciodată prea mare. Ei nu se vor apropia niciodată suficient de mult de El, pentru a spune NOI și EI ȘI HRISTOSUL cu care au o relație specială. Nici măcar apstolii nu fost percepuți ca *EI* de Biserică. Petru, cel mai de seamă apostol, este supus greșelii și slăbiciunii. Frații îl trag la răspundere, și el se lasă tras la răspundere. El se teme de reacția fraților față de propriile decizii. Nici Petru nu se identifică cu un erou al credinței, și nici frații nu-l percep așa. În mod surprinzător el are funcția de apstol, este respectat și ascultat de ceilalți. Ce model frumos ne-au lăsat primii creștini! (vexi Fapte 9-11 – Petru și Corneliu - reacția fraților de la Ierusalim). Nu este o dovadă de slăbiciune să oferi celorlalți libertatea să te contrazică, să nu te respecte, să te ia peste picior. Isus însuși a dezvoltat o relație deschisă cu ucenicii, dându-le libertatea să se tragă de șireturi cu El, să-L mustre, să aibă opinii diferite. Isus, care DEJA ERA, nu i-a strivit cu autoritatea Sa și nu Și-a impus autoritatea măcar că El era AUTORITATEA supremă și infailibilă. Nu vorbesc de omul laș care se lasă mereu călcat în picioare. Mă refer de omul demn, care nu se teme de oameni și care totuși le oferă acestora libertatea de a-l ataca, de a-l contesta. De fapt, omul acela DUR, care nu zâmbește, care e tot timpul mânios și încurntat, care e mereu agresiv cu ceilalți, care-i face praf pe cei care îndrăznesc să-l contrazică, de fapt e un om slab. Lui îi este teamă să se facă vulnerabil. Îi este teamă de rana pe care i-ar putea-o produce celălalt. El se arată ca un arici din pricina slăbiciunii interioare. El se chinuie să pară un DUR și evită o privire blândă, căci știe că lucrurile s-ar întoarce împotriva lui. Ce model vom alege? Omul laș sau omul care face pe durul? Sau modelul omului întărit prin puterea lui Dumnezeu care măcar că nu se teme să-i confrunte pe ceilalți, se arată blând, bun, deschis, oferindu-le celorlalți libertatea de a-l contesta? Nu e un lucru ușor să oferi celorlalți libertatea să te conteste. Oamenii sunt bolnavi. Adesea te vor contesta pe nedrept. Vor fi răni. Vor fi atacuri, va fi suferință. Of, și toată această suferință relațională a-i fi putut-o ocoli dacă ai fi folosit PUTEREA și AUTORITATEA pe care o ai pentru a-i pune la punct pe cei ce au îndrăznit să se ia de tine. Dar ai ales să nu o faci... Căci acesta e drumul costisitor al dezvoltării unor relații cristice în trupul lui Hristos.

În Israel liderul era perceput ca un erou spiritual care se bucura de aprecierile și slujirea mulțimii. Isus propune o altă paradigmă: liderul să fie un bolnav ceva mai onest decât ceilalți, care alege să se facă vulnerabil, care se apropie de bolile hidoase ale celorlalți și acceptă o relație apropiată și complicată cu aceștia cu scopul vindecării lor. E evident că el slujește și că slujirea e grea, e dificilă, e o jertfă. Cine ar vrea să se ducă la niște leproși pentru a-i ajuta să se trateze de această boală? Și acești leproși nici nu recunosc că sunt leproși și nu apreciază și nu înțeleg ce vrei tu să faci. Jertfa ta e reală. Riscurile la care te expui sunt reale. Unii văd acest lucru și te apreciază. Alții nu. Alții te acuză și te contestă. Dumnezeu a conceput slujirea în Trupul lui Hristos ca ea să fie lipsită de glorie, ca ea să fie dificilă și în ascuns, ca ea să nu poată primi pe pământ prea mulți lauri. Și a conceput-o așa pentru a ne păzi pe noi înșine. Dar Fariseii nu slujeau poporul ci țineau predicii frumoase poporului! E o mare diferență. Fariseii nu se făceau

vulnerabili și nu construiau relații vindecătoare cu cei din popor. Ei doar țineau predici frumoase pentru care erau apreciați de popor. Dar ei evitau cu desăvârșire ciocnirile relaționale cu bolnavii din popor. Era prea periculos. Ar fi putut greși și ei. Ar fi putut fi dați de gol. Era prea costisitor. Ei se țineau departe de bolilele poporului și le predicau din turnul lor de fildeș iubirea de Dumnezeu și de semenii. Și lumea îi aplauda și ei jubilau. Și Hristos a predicat. Totuși care e marea diferență între lucrarea lui Hristos și lucrarea Fariseilor? De ce lucrarea lui Hristos era una de slujire și lucrarea Fariseilor era una de înălțare de sine? Vom răspunde desigur că totul pornește de la motivație. Fariseii nu predicau din dragoste și se hrăneau cu aprecierile idolatre ale mulțimii. Isus predica din iubire și respingea slava deșartă a mulțimii. Dar e mai mult decât atât. Isus a luat 12 ucenici și s-a făcut vulnerabil față de ei, a dezvoltat cu aceștia relații profunde și apropiate. El a creat celor 12 ucenici un cadru relațional VINDECĂTOR. Ce a produs vindecare în ucenici? Învățătura lui Hristos sau relația cu Hristos? Cu siguranță că predicile și învățătura rostită de Isus a avut un rol atât de important în vindecare lor. Dar învățătura cristică a acționat într-un cadru relațional. Ei l-au putut cunoaște pe Isus ca OM, ca Prieten. Isus nu a pus bariere între el și ucenici. El a fost deschis și a acceptat costul unei relații deschise. Nu doar că au stat lângă el 3.5 ani, ci ei au RELAȚIONAT în mod profund cu El 3.5 ani. Isus putea impune o distanță psihică între el și ucenici, putea să se folosească de autoritatea Lui pentru a impune teamă și respect, putea astfel să se protejeze de reacțiile bolnave ale ucenicilor și să evite ciocnirile dificile cu bolile lor. Dar ucenicii se simțeau atât de liberi în relația lor cu Isus. Tocmai această libertate a făcut ca bolile lor să iasă la iveală și apoi să capete vindecare prin interacțiunea repetată cu Cel Sănătos. Dar cine a dus GREUL acestui proces? Cel bolnav sau Cel sănătos? Cel Sănătos! Pe Isus L-au costat enorm cei 3.5 ani de relaționare profundă, deschisă cu ucenicii Săi. Ucenicii erau naivi, neștiutori și habar n-aveau câte răni i-au produs lui Isus, câte dezamăgiri, de câte ori i-au pus răbdarea la încercare, de câte ori L-au provocat să renunțe la ei, să nu-i mai iubească, de câte ori cel rău l-a atacat pe Isus prin ei, decâte ori Isus a ostenit în slujirea lor și s-a rugat Domnului să-i dea putere să le mai rabde încă o zi bolile. La un moment dat Isus le-a spus *DESTUL!* (Luca 22:38). În altă împrejurare parcă le-a spus: *Până când vă voi mai suferi? Până când vă voi mai răbda?* Rana produsă de Petru în Isus prin nevegherea lui din Matei 16 a fost atât de adâncă încât Dumnezeu S-a văzut nevoit să Îl mângâie pe Isus prin viziunea de la Schimbarea la Față. Ne aducem aminte de cum am comentat Matei 16b - Matei 17a. Isus este dezamăgit de ajutorul său potrivit, de Biserica de pe pământ. *Pentru o astfel de mireasă să te jertfești?* - îi striga cel rău în urechi. Și atunci Tatăl îi arată ceva din slava viitoare a Miresei: Moise și Ilie fac ceea ce Petru nu a făcut. Moise și Ilie sunt un ajutor potrivit pentru Hristos și-l încurajează să meargă pe drumul crucii. Tatăl îi spune Fiului: *nu privi la ce este acum Mireasa, ci la ceea ce ea va fi atunci!*

Oare când ne gândim la lucrarea lui Isus de pe pământ, ce ne vine în minte? Nu mă refer la lucrarea ispășitoare de pe cruce, ci la lucrarea Sa de slujire de pe pământ de dinainte de cruce. Ce vedem la Isus? Un predicator desăvârșit, un făuritor de minuni, un învățător plin de înțelepciune? A fost mai mult decât atât. El a fost oglindirea slavei lui Dumnezeu. Și Ioan ne spune că ei au văzut această slavă! Dar cum a fost posibil să o vadă? Pentru că Isus a dezvoltat o

relație interumană profundă cu ucenicii Săi. Esența lucrării Sale a constat în profunzimea relațiilor pe care Isus le-a dezvoltat cu ucenicii Săi. Înainte să moară, El le spune: *iubiți-vă unii pe alții cum v-am iubit Eu!* Ucenicii fuseseră DEJA expuși unui model de la iubire desăvârșit, unei iubiri care s-a făcut cunoscută într-o relație atât de deschisă, de sinceră, de apropiată. Predicile și învățăturile lui Isus și-au avut rolul. Dar cadrul relațional au făcut ca mesajul predicilor să pătrundă adânc în inima ucenicilor. Mesajul vorbelor lui Isus s-a contopit cu mesajul vieții Sale, și acest mesaj complet, viu, a pătruns în inimile ucenicilor. Dar ca mesajul vieții Sale să poată fi citit, ca slava din El să poată fi contemplată de ucenici, a fost nevoie de un cadru relațional. Ucenicii nu au stat 3,5 ani lângă un predicator ambulant. Au stat lângă un prieten a cărui viață și inimă a fost ca o carte deschisă față de ucenici. Insist pe faptul că ei nu doar că au stat fizic aproape de Isus și l-au putut vedea pe Isus reacționând în diferite ipostaze. Și acest lucru e un mare câștig. Dar a fost mai mult de atât! Isus nu doar că le-a oferit ucenicilor privilegiul de sta fizic lângă ei 3,5 ani, Isus a fost o carte deschisă pentru ei 3,5 ani. Nu a fost suficient să audă cuvintele lui Isus și să-L vadă pe Isus zi de zi cum reacționează în diferite situații. Au avut nevoie de o relație profundă cu Isus, de părtășie cu El, de înțelegerea stărilor Sale lăuntrice, de prietenia cu El, de comuniune cu El. Și aici e secretul vindecării, sursa vindecării, și anume în însăși apropierea inimii lor de inima lui Isus. Și pentru că era nevoie de o vindecare profundă, apropierea a fost profundă. Și această profunzime a apropierii relaționale dintre Isus și ucenici a fost costisitoare pentru Isus, pentru Cel sănătos. Și ucenicii au trecut prin imense provocări. Dar greul a fost dus de Cel sănătos. Și acest lucru atât de greu, atât de important, atât de costisitor și care reprezintă cheia vindecării ucenicilor și esența lucrării lui Isus, rămâne un lucru tainic, ascuns. El este așa de ascuns încât eu îl întrezăresc din Scripturi de-abia după peste 17 ani de studiu intens... Și ce este ascuns, nu este nici lăudat, nici apreciat. El rămâne ascuns. Predicile și învățăturile sunt vizibile și adesea apreciate. Dar ele reprezintă doar o formă de manifestare a iubirii. Însă esența iubirii este RELAȚIA, este apropierea relațională în ascuns, pe termen lung. Aceasta nu e spectaculoasă, pare la îndemâna oricui, nu produce rezultate vizibile imediate, rămâne ascunsă. Ca drept dovadă rămânem impresionați de predicile și replicile Mântuitorului, de minunile Sale și uităm să admirăm însăși esența lucrării Sale: relația vie, deschisă, vulnerabilă între El și ucenici. Eroii din istoria Bisericii sunt consemnați dacă au făcut ceva vizibil, spectaculos: formulări impresionante în predicare, mulți oameni care s-au întors prin ei la Domnul, un martiraj, o suferință extremă în prigoană, o teologie luminată... Dar nimeni nu primește lauri că și-a deschis viața și s-a făcut vulnerabil față de câțiva frați din Biserică, în care și-a investit cea mai mare parte din timp... Dar acolo e SLUJIREA, acolo e SMERIREA, acolo e JERTFA. Și predicarea face parte din slujire, dar e doar o mică parte din ea. Iar fără cealaltă sau fără esența relațională a slujirii, predicarea devine inefficientă, poate căpăta chiar efecte înșelătoare, vătămătoare.

Să ne cercetăm inimile. Cum arată slujirea noastră în Biserică? Cu ce completăm noi următoarea frază: *slujesc în Biserică prin* Nu putem exclude darurile, dar mare atenție să nu separăm darurile de esența cu care trebuie ele umplute. Esența e iubirea. Și iubirea nu înseamnă doar motivația cu care folosim darul, ci iubirea înseamnă și relație și vulnerabilitate. Tendința

este să îți folosești darurile cu o motivație corectă și atât. E bine. Dar Isus ne provoacă la mai mult. Slujește cu darurile tale, cu motivația iubirii, dar în același timp **fii în relație** cu cei pe care-i slujești cu darurile tale. Fii o carte deschisă. Urmează modelul lui Isus. Isus relaționa cu oamenii. El nu doar a dat un sfat bun tânărului bogat. El a relaționat cu tânărul bogat. L-a privit, a căutat să-l înțeleagă, l-a iubit, s-a apropiat sufletește de El și din această stare i-a rosit acel sfat.

Dar ce înseamnă a relaționa? Ce înseamnă o relație? Ce înseamnă să fii o carte deschisă? Poți la fel de deschis cu toți? Ce faci când celălalt nu se deschide? Ce faci când celălalt nu intră în dansul relațional la care tu îl inviți? Câte relații profunde poți construi? Ce înseamnă calitatea unei relații? Cum crești în calitatea relațională? Ce este iubirea? Ce înseamnă să crești în iubire, în dragoste? Care sunt semnele că ai crescut în dragoste? CUM crești în dragoste? Care e partea ta, care e partea Domnului?

În Efeseni 4 găsim acest concept: *a-L învăța pe Hristos*. Dar Hristos nu se poate învăța decât în relațiile din Trupul lui Hristos. În prima parte din Efeseni 4 Pavel ne descrie taina creșterii în dragoste în Trupul lui Hristos. Nu ne vorbește de studiul biblic, de grupurile de casă, de ucenicia om la om, etc., ci ne vorbește de metafora Trupului. Studiul biblic, grupurile de casă, ucenicia om la om reprezintă niște unelte, niște forme de manifestare a iubirii, un cadru pentru manifestarea iubirii, posibile resurse pentru a crește în iubire. Dar rodul e iubirea iar creșterea se face prin Trupul lui Hristos. Ori Trupul lui Hristos ne trimite cu gândul la acele relații profunde, deschise despre care vorbim. Grupurile de casă, ucenicia om la om sunt forme care favorizează dezvoltarea acestor relații. Sunt forme înțelepte, chiar necesare dar nu și suficiente. Ele formează doar un cadru. Dar dezvoltarea relațională e mult mai mult decât acest cadru. Dezvoltarea relațională va ține de deschiderea fiecărui mădular. Și un rol cheie îl au liderii, căci ei vor da tonul. Observ următorul fenomen: un om se întoarce la Domnul; ascultă duminica o învățătură curată, participă la întâlnirile unui grup de casă, începe să se implice într-un grup de slujire, devine constant în deprinderi spirituale ca: studiul biblic, rugăciunea, postul, și totuși procesul creșterii sale nu e profund. Ce lipsește? Lipsește un cadru relațional profund care poate duce la vindecări profunde. Tot ce am scris mai sus e un cadru favorizant pentru relații profunde. Dar va ține atât de mădularul de care vorbim cât și de deschiderea fraților din jur pentru a se merge mai departe, adică pentru a se atinge dezvoltarea unor relații profunde. Un rol cheie îl va avea deschiderea fraților mai mari. Dar deschiderea lor nu va fi suficientă. Căci viața lor trebuie să fie în creștere prin har, iar ei să fie suficient de onești cu ei înșiși și cu ucenicii lor, pentru ca această deschidere să aducă sănătate și nu boală în inima ucenicului. O relație apropiată nu duce neapărat la vindecare. Este esențial cu CINE dezvolti această relație apropiată, ce sevă curge prin venele celui cu care dezvolti această relație. Ucenicii au mers către vindecare pentru că s-au apropiat de Cel sănătos. Cel sănătos nu mai este printre noi. Dar sunt frați mai sănătoși decât noi și sunt frați care nu lenevesc deloc în procesul însănătoșirii lor. Pe ei trebuie să îi căutăm. De ei trebuie să ne alipim. După cum spune și proverbul: *umblă cu cei înțelepți și te vei înțelepți și tu!* Îmi place verbul a UMBLA. Noe UMBLA cu Dumnezeu. La fel și noi trebuie să UMBLĂM cu cei înțelepți. Nu e suficient să le ascultăm predicile, să le citim cărțile. Avem nevoie să UMBLĂM

cu ei. Și în măsura în care creștem vom putea dezvolta și noi relații de ucenicie, relații pentru vindecarea celorlalți. Avem nevoie și de frați mai mari și mai sănătoși dar și de frați mai mici și mai bolnavi decât noi. Avem nevoie să primim, dar și să dăruim. Avem nevoie să ne ciocnim și de sănătatea fraților dar și de bolilele lor. Avem nevoie să fim suportați, răbdați și duși în spate de alții, dar și să răbdăm, să suportăm, să ducem noi în spate pe alții. Avem nevoie de întreaga familie a lui Hristos și ea are nevoie de noi. Profunzimile chipului lui Hristos nu pot fi predate. Ele se pot descoperi și însuși doar într-un cadru relațional profund. Organizarea pe grupuri de casă, a uceniciei om la om, e utilă dar nu e suficientă pentru ca taina vieții videcătoare să curgă cu putere prin Trupul lui Hristos. Mădularele strâns legate între ele, deci relațiile profunde dintre frați, iată cheia! Ne aducem aminte că Dumnezeu dorește ca noi să fim UNA. Deci mai mult decât relații frumoase întemeiate pe respect și încredere. Să fim una. Și putem încerca acest lucru în mod practic cu cercul cel mai apropiat nouă, ca apoi să-l putem realiza prin Duhul față de Trupul Universal al lui Hristos. În măsura în care vom deveni una cu acei 12-20 de frați apropiați nouă, în această măsură vom putea deveni una prin Duhul cu Trupul Universal al lui Hristos. Iată ce frumos explică Pavel taina creșterii prin Trup în Efeseni 4:

1. Vă sfătuiesc, dar, eu, cel întemnițat pentru Domnul, să vă purtați într-un chip vrednic de chemarea pe care ați primit-o,
2. cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă răbdare; îngăduiți-vă unii pe alții în dragoste
3. și căutați **să păstrați unirea Duhului, prin legătura păcii.**
4. Este **un singur trup**, un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre.
5. Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez.
6. Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai presus de toți, **care lucrează prin toți și care este în toți.**
7. Dar fiecăruia din noi harul i-a fost dat după măsura darului lui Hristos.
8. De aceea este zis: „S-a suit sus, a luat robia roabă și a dat daruri oamenilor.”
9. Și acest: „S-a suit” ce înseamnă decât că înainte Se coborâse în părțile mai de jos ale pământului?
10. Cel ce S-a coborât este același cu Cel ce S-a suit mai presus de toate cerurile ca să umple toate lucrurile.
11. Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, proroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători,
12. pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos,

13. până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos;

14. ca să nu mai fim copii, plutind înapoi și încolo, purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire;

15. ci, credincioși adevărului, *în dragoste*, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos.

16. Din El tot trupul, bine încheșat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei, și se zidește în dragoste

TOT trupul, bine încheșat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură. Observăm că această creștere spirituală este **ÎMPREUNĂ**. TOT trupul crește. Această creștere depinde de ceea ce dă **FIECARE** încheietură. Și creșterea mai depinde de LEGĂTURILE dintre mădulare. Trupul trebuie să fie **bine încheșat și strâns legat** pentru ca să se poată produce creșterea. Viața care curge din Hristos curge către un mădular prin celălalte mădulare. E nevoie ca să fie o strânsă apropiere între mădulare pentru ca VIAȚA să curgă. Și aici vorbim despre taina de a fi una, despre acele relații deschise, profunde, dar care nu sunt un scop în sine, ci sunt închinare gloriei lui Hristos. Și în acest context observăm că rolul apostolilor, al păstorilor, al învățătorilor, nu se reduce la a ține conferințe, seminarii, etc. Ei trebuie să dezvolte acele relații profunde, singurele prin care viața lui Hristos poate curge către turma pe care o slujesc și singurele prin care viața lui Hristos poate rămâne și crește în ei. Evanghelia Îl privește pe Fiul Său. Evanghelia privește o Persoană. Ea privește o Persoană Relațională. Ea privește frumusețea relației dintre Fiul și Tatăl pe care Dumnezeu vrea să o întrupeze în Biserică. Cum s-ar putea deci învăța Evanghelia decât într-un cadru relațional profund? Iar învățarea Evangheliei durează toată viața!

Iubirea critică este cel mai greu lucru de învățat. Învățăm destul de repede să luptăm cu anumite păcate, să slujim după dar, să predicăm, să facem studiu biblic, să organizăm evenimente de evanghelizare, să verbalizăm mesajul crucii, să moderăm grupuri de casă, să organizăm tabere creștine, să ne rugăm etc. Dar oare aceasta înseamnă că am învățat să iubim? Ne însușim atât de ușor formele prin care iubirea se manifestă, dar atât de greu ne îmbrăcăm cu iubirea lui Hristos. Creștem în cunoștințe, în deprinderi sfinte, în activități de slujire, creștem numeric, creștem în numărul de evenimente organizate. Dar înseamnă oare că am și crescut în iubire? Iubirea este cel mai greu lucru de învățat pentru ființa umană. Și e normal să fie așa. Căci Dumnezeu este iubire, iar prin cădere am pierdut tocmai această esență divină. Suntem lipsiți de slava lui Dumnezeu. Esența slavei lui Dumnezeu e iubirea Sa. Suntem înstrăinați de iubire. Iubirea este lucrul cel mai straniu pentru ființa umană. Ea se opune firii umane. Și vorbim aici de iubirea critică și nu de dimensiunile pământești ale iubirii care sunt total străine de ADN-ul iubirii divine. Tot ce facem e INUTIL dacă nu facem din dragoste, dacă nu rodește dragoste și dacă nu duce la creșterea în dragoste. Toată creșterea noastră în sfințire, în activități de slujire, în

cunoaștere, etc... e zero. Ce e iubirea? Cum arăta ea? Și mai ales cum se crește în ea? Privește la ultimile două luni de zile din viața ta? Ai crescut în IUBIRE? Iată întrebarea... singura întrebare. Iubirea poate rămâne vie, poate supraviețui rutinei și formalismului religios, doar dacă e în CREȘTERE. Dacă am un anumit nivel sincer, real al iubirii, realizat de Duhul Sfânt în mine, el se va ofili dacă nu crește. Da, constanța, consecvența este esențială. Dar dacă nu sunt ÎN CREȘTERE, constanța va duce la plafonare și moarte. Nu poți crește în iubire la un nou nivel dacă nu ești constant în nivelul prezent al iubirii tale. Dar dacă rămâi prea multă vreme constant la nivelul iubirii prezente, această constanță va duce la rutină, la plafonare, la religiozitate, la ofilirea iubirii. A-l iubi pe Dumnezeu înseamnă de fapt a-L iubi din ce în ce mai mult. Este singurul mod în care poți iubi în mod autentic un Dumnezeu Infinit. A-ți iubi frații cum i-a iubit Hristos înseamnă de fapt a crește mereu spre iubirea cristică pe care nu o vei atinge niciodată. Deci fără să neglijăm importanța consecvenței în viața spirituală, insistăm pe nevoia de creștere, și nevoia de creștere în iubire. Revenim la întrebarea de mai sus. Și să luăm nu ultimele două luni, ci ultimile patru luni. Am crescut în iubire? Dacă nu, ceva nu este în regulă. Ceva este profund bolnav în relația mea cu Domnul. Ceva nu este în regulă. Poate ținta vieții mele nu este creșterea în iubire și dacă nu căutăm creșterea în iubire, cu siguranță că nu o vom găsi. Poate am o definiție falsă despre iubire, poate am scăzut standardele și consider că deja iubesc, că deja am atins un nivel acceptabil al iubirii pe care trebuie doar să îl repet la infinit. Poate am renunțat la anumite dimensiuni ale iubirii pentru că am încercat să iubesc prin puterea mea și suferința m-a copleșit. Poate încă nu știu că a iubi este cel mai PERICULOS și RISCANT lucru, cel mai greu și mai complicat pentru ființa umană. Poate încă nu am început să iubesc prin puterea lui Dumnezeu. Poate confund iubirea cu formele ei și cu repetarea la nesfârșit ale unor activități de slujire. Poate mă ascund după anumite daruri pentru a evita confruntarea cu sărăcia mea în ce privește esența. Poate că nu trăiesc zilnic neputința din Romani 7 în raport cu porunca iubirii. Poate nu înțeleg necesitatea creșterii continue în iubire. Poate nu știu cum se crește în iubire. O, sunt atâtea cauze care pot explica blocajul meu. Dar nu ceva de neglijat. Dacă această creștere nu se produce, e vorba de ceva FUNDAMENTAL care e stricat în raportarea mea la Dumnezeu. Căci singurul lucru pe care Dumnezeu Îl așteaptă de la mine e creșterea în iubire. Dacă nu sunt în această așteptare divină, sunt pe nicăieri, bâjbâi în întuneric, rătăcesc. Da, o rătăcire poate fi mai mare decât alta, dar tot rătăcire se numește. Ce folos că ai toate ingredientele necesare apariției rodului, și anume sfințire, studiu biblic, cunoaștere, grupuri de casă, deprinderi spirituale, slujire după dar, relații, dacă nu apare RODUL, și anume creșterea în iubire? La ce folos?

Iată ce le scrie Pavel Tesalonicenilor:

12. Domnul să vă facă să **creșteți tot mai mult în dragoste unii față de alții** și față de toți, cum facem și noi înșine pentru voi,

13. ca să vi se întărească inimile și să fie fără prihană în sfințenie, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, la venirea Domnului nostru Isus Hristos împreună cu toți sfinții Săi.

(1 Tes.3:12-13)

Petru ne explică faptul că a crește mereu în dragoste e o poruncă și această creștere este garanția că rămânem în Hristos, că suntem copiii Lui, că suntem sub protecția Lui pe drumul mântuirii:

3. Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui,

4. prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă.

5. **De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți** cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința;

6. cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia;

7. cu evlavia, dragostea de frați; **cu dragostea de frați, iubirea de oameni.**

8. Căci, **dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori** în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos.

9. Dar cine nu are aceste lucruri este orb, umblă cu ochii închiși și a uitat că a fost curățat de vechile lui păcate.

10. De aceea, fraților, **căutați cu atât mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră**; căci, dacă faceți lucrul acesta, nu veți aluneca niciodată.

11. În adevăr, în chipul acesta vi se va da din belșug intrare în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.

Iată câteva semne care ar sugera că te află pe drumul iubirii:

- Preocuparea majoră pentru fiecare zi este să iubești, formele iubirii sunt secundare; ești preocupat să urmărești esența.
- Evaluarea zilei, a săptămânii, a anului, a vieții tale este făcută în lumina singurului rod pe care Dumnezeu îl așteaptă: creșterea în iubirea cristică.
- Oferi o atenție la fel de mare motivației acțiunilor pe care le faci ca și pe cea dăruită acțiunilor înfăptuite. *De ce faci ceea ce faci!* devine la fel de important ca CEEA ce faci.
- Oamenii cu care te întâlnești devin mai importanți decât proiectele și obiectivele zilei, decât îndeplinirea sarcinilor, a dead-line-urilor.

- Oamenii devin obiectivele zilei. Agenda ta se confundă cu oamenii cu care te întâlnești.
- Întâlnirea cu un om, schimbarea unor vorbe, devine ceva sacru, magic, ceva magic; timpul stă pe loc, graba dispare... nu poți iubi în grabă...
- Ai mereu în minte lucruri NOI, fascinante despre iubirea lui Cristos, pe care nu-L știuseși până în prezent.
- Încerci în mod practic să integrezi aceste lucruri NOI în modul tău de a iubi... Descoperi de exemplu că o caracteristică a iubirii cristice era aceea de a Se face vulnerabil față de ucenicii Lui; și începi să te faci și tu mai vulnerabil față de apropiații tăi, faci pași concreți în a-ți deschide cartea sufletului tău către ceilalți.
- În încercările concrete de mai sus chemi puterea și harul lui Dumnezeu.
- În încercările de mai sus greșești adesea, îți vezi clar limitele, încerci din nou... experimentezi disperarea și conștientizarea neputinței din Romani 7... și strigi cu disperare după har.
- În acest proces, înțelegi că încercările care vin sunt atacurile celui rău care vor să te abată de la rodirea în dragoste, dar știi că tocmai prin aceste încercări poți primi harul după care ai strigat cu disperare pentru a iubi mai mult; vezi încercarea ca pe operație a cărui sfârșit va fi tocmai o rodire mai bogată în dragoste; operația poate fi mai lungă sau mai scurtă, poate avea mai multe faze, se poate repeta; ea presupune adesea un context relațional ostil, dificil; primirea harului de a iubi mai mult vine cel mai adesea prin aceste încercări - le primim deci cu drag, încercăm să rămânem credincioși Domnului și să iubim prin El atât cât putem, conform cu limitele iubirii noastre; și în această zbatere în har, se produce lărgirea inimii... rodul.
- Apar noi roade, noi dimensiuni ale rodului, vindecări vizibile în relații, iertări profunde a celor care ne-au greșit, noi oameni bolnavi primiți în inima noastră, mai mulți oaspeți în casa sufletului nostru, noi sentimente, atitudini orientate către ceilalți; apare inevitabil surpriza - devenim surpriniși de noi înșine; chipul lui Hristos care se dezvoltă în noi ne ia prin surprindere, căci vedem cu claritate că acel lucrul nou din El nu era în noi. Știm că nu noi suntem cei care iubim astfel, ci El. Privim apoi spre ce era în trecut și ni se pare ca un străin rătăcit... și știm că schimbarea nu a venit de la noi, căci știm că noi nu eram și nu puteam deveni așa. Știm că această creștere în iubire a venit de la El.
- Înnoirea iubirii din noi este văzută de ceilalți; poate nu de toți și desigur nu este plăcută tuturor, și nici confirmată de toți. Dar frații sinceri în Hristos, care se află și ei

în creștere, ei vor vedea roada iubirii din noi, se vor bucura, vor da slavă Domnului, ne vor încuraja, vor deveni provocați să crească și ei mai mult în iubire.

- Cei din jurul tău încep să își schimbe percepția despre tine; nu mai ești omul corect, ci devii omul bun, iubitor. Trăsătura centrală cu care ei te asociază se modifică: nu perseverența, nu constanța sau altceva le atrage atenția, ci felul tău de a iubi; nu te mai asociază cu profesia sau darurile tale, ci cu modul tău de a iubi. Primul cuvânt care le vine în minte când se gândesc la tine nu mai este sfințenia, cunoașterea, profesia, darurile tale de cântăreț, păstor, învățător, ci bunătatea sau răbdarea. Timpul trece și pentru oamenii de bine care nu te-au închis pe veci într-un borcânel format din primele impresii despre tine, lucrurile devin din ce în ce mai clare: nu mai ești un om de altă religie sau unul care impresionează prin cunoștințele sale; nu ești doar un om civilizată sau politicos, nu ești un misionar, un propovăduitor al unei doctrine sau apologetul care închide gura la toți, ci ești omul care iubește. Viața ta începe să se asemene din ce în ce mai mult cu mesajul iubirii care e pe buzele tale.

Și dacă nu ești pe acest drum... oprește-te. Lasă deoparte doctrina, studiul biblic, slujirea în Biserică, formele și cadrul iubirii. Da, oprește-te! Reconsideră-ți întreaga viață! Recunoaște că ceva ESENȚIAL este bolnav în relația ta cu Domnul. Evadează din delirul religios în care trăiești, așează-te în genunchi și strigă după Lumină de sus. Și Domnul iubirii te va învăța apoi toate lucrurile.

Câteva gânduri despre capcanele menite să compromită iubirea:

Creșterea în cunoaștere. De când mă știu am fost preocupat să cresc în cunoaștere, în cunoaștere în general și în special în cunoașterea lui Dumnezeu și a Cuvântului Său. Dar nu am fost la fel de preocupat să cresc în iubire. Cunoașterea de Dumnezeu mă conducea mereu și mereu către rodul iubirii, către creșterea în acest rod. Dar era ca un efect ce izvoră din sinceritatea căutării mele de Domnul, însă nu era neapărat lucrul pe care-l căutam. Creșterea în iubire nu se poate realiza fără creșterea în cunoaștere. Dar scopul nu e creșterea în cunoaștere, ci în iubire. Ele de fapt înseamnă același lucru, dar din pricina neputinței firii noastre pământești insist pe faptul că Dumnezeu așteaptă de la noi un singur lucru: în relațiile dintre noi să ne iubim mai mult, mai profund, mai fierbinte. Cunoștințele biblice, dezbaterile teologice, noi descoperiri nu înseamnă nimic. Ele au o însemnătate doar în măsura în care ne ajută în mod practic să iubim mai mult.

Profesia, cariera. Pentru a face o carieră strălucită e nevoie de mult sacrificiu, de mult timp, de multă energie investită. A fi un profesionist înseamnă să te pricepi foarte bine într-un anumit domeniu. Dar poți deveni un profesionist fără să iubești, fără să crești în dragoste. Domeniul în care crești nu e iubirea ci priceperea ta într-un anumit domeniu. Acest domeniu poate presupune interacțiunea directă cu oamenii (psiholog, manager...), dar poți obține performanță în acest domeniu fără a crește în dragoste cristică. Da, lui Dumnezeu îi place să fim

iscusiți în lucrul nostru. Pavel ne îndeamnă ca ceea ce facem să facem ca pentru Domnul la locul de muncă, dar nu insistă ca credincioșii să devină cei mai buni în domeniul lor și că astfel vor avea impact și vor cuceri lumea. Lumea se cucerește prin creșterea în iubire și nu prin cariere profesionale excepționale. Cariera ta ajută să te ascunzi; ești stângaci în a dezvolta relații profunde, dar ești tare priceput în cutare domeniu. Lumea e impresionată; tu însuși ești fascinat de performanțele obținute; și astfel sărăcia iubirii tale rămâne bine ascunsă. Dezvoltarea profesională poate fi o formă de manifestare a iubirii. Dar nu e singura formă. Cariera nu e atât de importantă în Împărăția lui Dumnezeu așa cum ne sugerează anumite cărți creștine. Dumnezeu va avea vase speciale ca Iosif sau Daniel care vor face cariere excepționale - dar toți vom fi ca ei? Toți avem aceleași daruri și aceleași chemări? Formele diferă. Cariera nu este esența. Este doar una din formele pe care le poate îmbrăca iubirea. La ce bun să investești atât de mult pentru a deveni cel mai bun într-un domeniu, dacă în acest proces nu crești în iubirea familiei tale, a bisericii tale de casă, a colegilor de serviciu?

Darul spiritual. E asemănător carierei. Te poți ascunde ușor în spatele dezvoltării unui dar spiritual. Dezvoltarea darului spiritual este o caracteristică a creșterii în iubire, dar e doar una din multele caracteristici ale iubirii. Pavel îl îndeamnă pe Timotei să înflăcăreze darul care este în el. A crește în iubire înseamnă și să dezvolți din dargoste pentru alții darurile care sunt în tine. Eu am primit darul de învățător. M-am trezit cu el în brațe din prima zi de credință. Nu l-am cerut. Nu l-am căutat. Pur și simplu când ființa mea s-a întânit cu Biblia s-a produs același lucru care se produce atunci când un muzician înnăscut se întâlnește prima dată cu pianul sau când un fotbalist cu un talent înnăscut se întâlnește cu mingea. Și am dezvoltat acest dar. E una din caracteristicile iubirii, dar nu e singura. Cel mai ușor îmi vine să mă ascund după acest dar, după dezvoltarea lui, pentru a nu crește și în celelalte dimensiuni ale iubirii... Prin dezvoltarea darului, ating anumite performanțe, ceilalți sunt impresionați, eu sunt mulțumit... Dar Domnul vrea ca iubirea să ne inunde ființa și să cucerească multele zone ale existenței noastre.

23:13 – Primul vaiet – închiderea Împărăției cerurilor

Prima parte a discursului Mântuitorului (1-12) prezintă cele două mari capete de acuzare ce desconspiră FĂȚĂRNICIA Fariseilor:

- Ei spun BINE, dar nu fac.
- Ei nu fac, pentru că ceea ce fac, fac cu o motivație greșită.

Urmează apoi 8 vaiete. Fiecare vaiet evidențiază o fațetă specifică a fățărniciei. Multe din aceste fațete le-am surprins deja când am comentat primele 12 versete. Primul vaiet incriminează faptul că Fariseii, nu doar că nu intră în Împărăție, dar închid Împărăția și altora care vor să intre în ea. Fățărnicia are o imensă gravitate. Ea nu este o simplă greșală, o boală spirituală printre alte boli. Fățărnicia este incompatibilă cu poarta îngustă și calea îngustă care duce spre Împărăția cerurilor. Poarta îngustă este poarta onestității și a smereniei. Drumul îngust, drumul harului, este drumul onestității și al smereniei. Cel ce pășește pe drumul mântuirii recunoaște cu smerenie

discrepanțele dintre ce propovăduiește și ce face. Și recunoaște acest lucru nu pentru a se complăce, ci căutând mereu harul vindecător care-l poate transforma în mod real, și care micșorează discrepanța dintre ce spune și ce face. El refuză atât calea negării, cât și calea complacerii. El lasă standardele divine acolo unde sunt. Le redescoperă mereu, și descoperă astfel noi boli, noi curențe, noi resturi. El recunoaște acest lucru față de sine și față de ceilalți, și caută alături de frații săi harul aducător de viață. Onestitatea este o caracteristică cheie, fundamentală, indispensabilă pentru drumul mântuirii. Ori fățarnicia este opusul onestității. Fățarnicia în esența ei ne scoate din spațiul mântuirii, din spațiul harului. Iată de ce lupta cu boala fățarniciei este o prioritate. Boala aceasta e adâncă în noi. Lupta va fi până la sfârșit. Dar complacerea nu este o soluție. Boala fățarniciei limitează lucrarea harului în noi. Vindecarea de fățarnicie mărește lucrarea harului în noi. Există multe niveluri ale fățarniciei. Există deci și multe niveluri ale vindecării și implicit multe niveluri ale lucrării harului în noi.

Fățarnicia deci, limitează lucrarea harului în noi, și netratată continuu poate să ne scoată efectiv din spațiul harului. Dar efectele nu ne privesc doar pe noi, ci și pe ceilalți de lângă noi. Fățarnicia mea nu limitează doar lucrarea harului în mine, dar și în cei apropiați mie! Deosebim nuanțele. Biblia operează adesea cu exemple extreme ca să vedem mai clar legitățile spirituale. Dar folosirea extremelor nu anulează nuanțele din practică. Astfel, când citim versetul 13 găsim un exemplu extrem. În Farisei boala fățarniciei era cronică, era netratată deloc, era o dominantă în trăirea lor. Astfel, ei erau pe drumul pierzării și duceau și pe alții la pierzare. Noi, copiii Domnului, nu suntem în această realitate înfiorătoare. Dar nu înseamnă că v.13 nu este relevant pentru noi. Dar relevanța nu vizează doar POSIBILITATEA reală ca și noi să ajungem în această stare de fățarnicie cronică. Relevanța vizează PREZENTUL NOSTRU. Acum și aici fățarnicia ascunsă, nevindecată, netratată din mine îmi limitează accesul la har. Și această limită nu mă vizează doar pe mine, ci ea se așează și asupra ucenicilor mei, asupra celor pe care-i slujesc. Astfel am o dublă motivație să continui drumul vindecării de fățarnicie. Vreau ca puterea harului să nu se ofilească în mine, ci să crească mult, mult de tot spre slava Domnului! Dar vreau ca puterea Domnului să nu se ofilească, ci să crească mult de tot și în cei pe care-i slujesc! Deci nu e vorba doar de mine, ci și de copiii scumpi ai Domnului pentru care a murit Hristos! Acest lucru mă motivează și mai mult să descopăr calea onestității. Iar lucrul care mă sperie cel mai mult, este că pot bloca accesul la un har mai mare și față de cei sinceri, care VOR să pășească în Împărăție!

Cum anume fățarnicia mentorului închide Împărăția (fie intrarea efectivă în Împărăție, fie un acces mai mare la realitatea Împărăției) ucenicilor sau apropiaților săi? Fariseii erau lideri spirituali, erau învățători, mentori ai poporului. Ei deci pretindeau că arată calea spre Împărăție. Faptul că rosteau doctrine corecte, că se afixau neprihăniți și că în viața lor lipseau acele imoralități grave, și deci acele discrepanțe evidente între ce spuneau și ce trăiau, deci toate acestea la un loc, făceau ca ei să fie credibili față de popor, ca ei să fie percepuți de aceștia ca autorități spirituale autentice. Și atunci, dacă un om sincer era cercetat de Domnul și vroia să-și schimbe viața și să se apropie de Dumnezeu, cerea ajutor Fariseilor. Și ce urma? Fariseii îi

învăţau prin felul lor de a fi FĂȚĂRNICIA. Şi am explicat acest proces sinistru de predare a făţărniciei când am comentat primele 12 versete. Mesajul verbalizat de Farisei (iubirea de Dumnezeu) cu mesajul trăit de ei (iubirea de sine) se combinau cu ajutorul faptului că Fariseii pretindeau că ei deja iubesc pe Domnul şi formau cea mai periculoasă erezie şi anume FĂȚĂRNICIA. Şi stropul de sinceritate şi onestitate care a împins pe acel om din popor să ceară ajutorul Fariseilor avea să fie încet şi pe ascuns ucis de făţărnicia care se dezvoltă în el prin intermediul relaţiei cu Mentorul său spiritual. Astfel, Fariseii, nu doar că nu intrau în Împărăţie, dar nu lăsau să intre nici pe căutătorii sinceri de Dumnezeu. Căutătorul sincer de Dumnezeu are nevoie de un mentor. Intrarea în Împărăţie este un proces complex. Ai nevoie de un călăuzitor. Nu te poți lipsi de el. Dar acest călăuzitor îți poate bloca efectiv intrarea în Împărăţie în ciuda sincerității tale. Şi atunci ce este de făcut? Unde mai este dreptatea lui Dumnezeu? Unde mai este promisiunea că cel ce caută sincer îl va găsi pe Domnul? Ce vină are acel om sincer din popor? În mod cert nu-I putem cere să aibă discernământul lui Hristos în înţelegerea Fariseilor. Poate este un vameş care iese din păcate adânci şi vrea să se întoarcă la Domnul. El nu are cum să înţeleagă făţărnicia ascunsă a fariseilor... Nu are deci cum să se ferească de aceste călăuze oarbe. Deci ce vină are el?

Înainte de a propune nişte răspunsuri ale întrebărilor de mai sus, să analizăm cum se aplică legitățile de mai sus în interiorul Bisericii. Eu sunt un copil al lui Dumnezeu. Sunt în Împărăţie. Am un nivel de onestitate care impune un anumit nivel de accesare a harului. Un frate mai mic din Biserică doreşte sincer să acceseze mai mult har. Îmi cere ajutorul. Eu încerc să îl ajut. Verbalizez corect învăţătura despre legitățile harului. Dar viaţa mea este marcată de o lipsă de onestitate. Eu îi vorbesc ca unul care am şi accesat acel nivel al harului pe care-l propovăduiesc. Ucenicul care priveşte în primul rând la CINE SUNT şi apoi la CE SPUN, va considera că nivelul superior de har pe care-l propovăduiesc este cel deja trăit de mine. Şi va urma drumul propus de viaţa mea. Şi va prelua din viaţa mea acea dimensiune a onestității. Deci în loc să-l conduc spre o accesare mai mare a harului, îi blochez drumul spre un har mai îmbelşugat prin limita impusă de lipsa mea de onestitate. Cu cât sunt mai onest faţă de mine însumi, cu atât voi putea fi mai onest faţă de ceilalţi şi voi putea limita mai puţin accesul acestora la un har şi mai îmbelşugat. Fratele mai mic nu are nevoie doar de o verbalizare corectă a doctrinelor despre har, ci şi de o susţinere a acestui mesaj prin viaţa trăită. Între ce spun şi ce vorbesc trebuie să fie o congruenţă. Congruenţa nu se realizează prin perfecţiunea vieţii mele, ci prin ONESTITATEA ei. Cu cât sunt mai onest, cu atât mesajul viu al harului pătrunde mai adânc în inima ucenicului meu. Iar un element esenţial de onestitate atunci când învăţ pe cineva trăirea prin har, este recunoaşterea faptului că eu încă învăţ să trăiesc prin har. Onestitatea nu constă doar în a-I arăta deschis că încă nu împlinesc standardele înalte ale poruncii iubirii, ci şi în a-I arăta că încă nu împlinesc porunca de a trăi prin har, că încă mă sperii când ies la iveală anumite boli, că încă mă zbat în negare în anumite domenii ale vieţii. Astfel, el va putea pricepe că ONESTITATEA nu este o problemă care se rezolvă acum şi aici printr-un moment de ILUMINARE, ci că este o luptă de o viaţă, o luptă grea, complexă, subtilă ascunsă, care trebuie să ducă la o vindecare continuă.

Se cuvine să mă opresc și să-mi cer iertare fraților mai mici pe care i-am păgubit (și încă îi păgubesc) de accesarea unui har mai îmbelșugat prin limitele onestității mele. Negându-mi propriile boli și slăbiciuni am umbrit și denaturat mesajul harului, și am încurajat calea legalismului ascuns. Doamne, iartă-mă! Și ce pot face acum? Oare acum sunt pe deplin vindecat? Simt că de-abia încep să fiu onest cu mine însumi. Dar vindecarea e un proces. Nu pot deveni peste noapte ceea ce mi-aș dori să devin. Voi continua deci să slujesc în pofida bolilor mele care denaturează mesajul harului, dar căutând să mă vindec de ele. Tocmai mișcarea, vindecarea, va aduce autenticitate mesajului rostit. Iar resturile, umbrele, le las în grija sângelui și harului Domnului nostru Isus Hristos!

Revenim la acel om sincer din norod? Ce se va întâmpla cu el? Dumnezeu, în bunătatea Lui îi va oferi și intersecția cu un alt Mentor, care trăiește harul și vestește harul. Și Dumnezeu va face să se vadă clar diferența dintre cei doi Mentori. Și acel om va fi pus în fața unei alegeri. Dacă va fi sincer până la capăt, va alege Mentorul harului și va ieși de sub autoritatea Mentorului Legalist. Oare Ioan Botezătorul și Isus Însuși nu au reprezentat acest Mentor nou, autentic și alternativa la legalismul și fărânicia Fariseilor? Acesta era și rolul proorocului în Israel. Când liderii religioși alegeau calea fărâniciei, Dumnezeu ridica noi autorități. Deci observăm că Dumnezeu nu renunța la relații, la relația cu un mentor pentru a realiza apropierea omului sincer din norod de Sine. Soluția sa constă în a-l intersecta pe cel sincer și cu un alt tip de Mentor. Și diferența dintre cei doi Mentori va fi evidentă. Până a-l cunoaște pe al doilea Mentor, primul părea cel autentic. Dar când acel om îl cunoaște și pe al doilea Mentor, prin contrast începe să deosebească erorile primului Mentor. Și va înțelege că cei doi Mentori prezintă de fapt drumuri total diferite. Nu e o mică, ci o MARE diferență între ei. Întunericul ce părea Lumină se vede un întuneric dens alături de Lumina cea adevărată. Fărânicia este deci cel mai bine demascată printr-un model de onestitate. Mentorul fărânic transmite prin viața lui mesajul că deja este, că el deja a ajuns. Mentorul onest transmite prin viața lui mesajul că este încă bolnav, că încă învață harul, vindecarea, iubirea. Contrastul e izbitor. Sunt două drumuri diferite. Dar care o fi drumul corect? - se întreabă acum căutătorul de Dumnezeu. O analiză sinceră, rațională și onestă îi arată CLAR că drumul adevărat este drumul onestității. O simplă meditație asupra celei mai mari porunci îi arată că primul mentor trăiește în negare și minciună și că al doilea trăiește în adevăr.

Harul nu poate fi învățat decât în relații. Vrei să aprofundezi harul, caută un anumit tip de relație. Nu orice relație te va învăța harul. Sunt mulți credincioși, cu diferite boli. Sunt credincioși care trăiesc în complacere și negare sau care s-au mulțumit cu un anumit nivel al onestității. O relație profundă și apropiată cu aceștia te va putea chiar îndepărta de har. Ține de fiecare credincios să caute în Trupul lui Hristos acei frați mai mari, acei mentori care să-I apropie de har. Și cine se aseamănă se adună. Vorbesc de acele relații apropiate, care sunt limitate și care ne modelează ființa. În afara relațiilor profunde nu poți crește. Dar dacă dezvolti relații apropiate nu înseamnă că vei și crește în har. Depinde cu cine dezvolti aceste relații și cum le dezvolti. Isus Însuși nu a tras cu banul când și-a ales 12 ucenici. El a stat toată noaptea în rugăciune. A căutat un anumit profil, un anumit aluat. Dacă acest lucru e valabil în procesul alegerii ucenicilor,

atunci cu atât mai mult trebuie să fie în alegerea mentorului sau a fraților mai mari de la care vrem să învățăm. Sunt mai multe întrebări cheie:

- Ce vrei să înveți? Ce cauți de fapt?
- Conștientizezi că ceea ce vrei să înveți poți învăța doar într-un cadru relațional? Conștientizezi că ai nevoie și de frați mai mari și de frați mai mici în acest proces de învățare?
- Mentorul care te cheamă sau spre care te îndrepti, ce își propune să te învețe? Vrea să te învețe poruncile, vrea să te învețe să devii un om moral, vrea să te învețe teologie, vrea să te învețe să faci evanghelizare, să slujești un grup de casă SAU vrea să te învețe **creșterea permanentă în iubirea cristică prin harul ce se revarsă din plin pe drumul onestității**? Căci aceasta înseamnă cu totul altceva față de lucrurile enumerate mai sus!
- Dar de fapt tu ce cauți, ce vrei să înveți? Sau nu mai cauți nimic? Nu mai vrei să înveți ceva pentru că deja știi? Nu mai ai nevoie de mentori, de frați mai mari?
- Sau dacă vrei să înveți ceva pe frații mai mici, ce îți propui de fapt? Să spunem că un frate mai mic de-abia s-a întors la Domnul. Ce vrei să-l înveți de fapt? Unde vrei să îl aduci? Ce îți propui? Vrei doar să-l înveți niște deprinderi spirituale, doar să răspundă bine prietenilor credincioși care-l contestă, doar să se vindece de anumite boli spirituale clasice? E bine... nu e rău... dar nu e de-ajuns. Chemarea este să-l înveți HRISTOS, să-l predai pe Hristos, creșterea în asemănarea cu Hristos prin taina harului. Ori acesta e cu totul altceva Ucenicul tău își poate forma anumite deprinderi sfinte, poate scăpa de anumite păcate, poate acumula cunoștințe adevărate...și totuși să învețe atât de puțin din creșterea în iubire prin har.
- Dacă îți propui acest lucru, trebuie să dezvolti o relație apropiată în care să te deschizi, în care să te faci (cu discerământ desigur) vulnerabil, prin care ucenicul tău să vadă onestitatea ta, carențele tale dar și progresul tău în vindecare. Ucenicul tău are nevoie să te vadă cum greșești. El are nevoie să te vadă și cum te schimbi prin har și cum nu te mulțumești cu un nivel al transformării, ci continui alergarea. Are nevoie să simtă roada iubirii din viața ta și să vadă preocuparea ta esențială de A IUBI și de a crește în IUBIRE. Are nevoie să vadă cum reacționezi tu când el îți greșește. Are nevoie nu doar să audă despre harul iertării, ci să-l vadă curgând prin tine. Și pentru aceasta trebuie să-I oferi libertatea să-ți greșească. Trebuie să-I oferi acea apropiere în care te va răni. Lucrul de care ne temem cel mai mult în procesul uceniciei este GREȘEALA. Mentorul se teme să NU GREȘEASCĂ față de ucenic pentru a nu compromite mesajul!!! De asemenea se teme și de RĂNILE

pe care i le poate produce ucenicul. Ucenicul de asemenea se teme de propriile sale greșeli care-l vor dezamăgi pe mentor și-I vor aduce respingere din partea lui. Și se vor proteja de greșeală prin negare, prin lipsă de deschidere, prin distanță relațională, prin evitarea apropierii și a vulnerabilității în relație. Dar în mod paradoxal TOCMAI aceste greșeli de care ei se tem foarte mult fac posibilă predarea harului! Fără aceste GREȘELI harul nu poate fi învățat, predat, aprofundat. Și nu vorbim de complacere în greșeli sau de acele abuzuri spirituale, ci de acele greșeli inevitabile din apropierea dintre doi bolnavi care caută mai multă vindecare. Tocmai lucrul de care cei doi se tem cel mai mult este CHEIA procesului de învățare. GREȘEALA devine astfel una din cele mai minunate oportunități de ÎNVĂȚARE, atât greșeala ucenicului, cât și cea a mentorului! Ucenicul are nevoie să vadă că mentorul nu-l respinge dacă el greșește, chiar dacă el repetă de multe ori greșeala. Ideea de acceptare, de iubire necondiționată, de iertare, nu este o noțiune abstractă. Este ceva viu, ceva real, ceva palpabil. Ucenicul poate înțelege prin relația vie cu mentorul ceva din profunzimea harului divin. Și mentorul e ONEST să-i spună prin vorbă și prin faptă că el reflectă doar o palidă dimensiune a harului. Deci dacă iubirea mentorului este așa profundă și frumoasă, cum trebuie să fie iubirea Marelui Mentor! Și ucenicul are nevoie să vadă pe Mentor greșind, tocmai pentru a nu confunda harul din viața mentorului cu însuși harul absolut. Ucenicul trebuie să vadă că Mentorul este și el bolnav. Astfel, viața sa reflectă ceva din absolutul harului și al iubirii, dar desăvârșirea este cu mult mai mult decât ce se vede în mentor. A ajunge ca mentorul nu e deloc de-ajuns deci! Apoi, el vede că Dumnezeu lucrează prin mentor în pofida greșelilor lui. Deci nu trebuie să fii perfect ca Dumnezeu să lucreze prin tine. Ucenicul are nevoie să audă din gura Mentorului cuvintele: *Iartă-mă!* Onestitatea mentorului cu propriile sale greșeli îl vor ajuta și pe el să fie onest cu el însuși. Va vedea și liniștea mentorului când își cere iertare. Nu e disperat, nu trăiește greșeala ca pe o tragedie, căci nu e singura greșeală, e una din multele greșeli zilnice pe care le face și pe care le acoperă în sângele scump al lui Isus. Liniștea mentorului îi arată că el nu își întemeiază imaginea și siguranța de sine pe baza performanțelor rodirii, ci pe baza neprihănirii nevăzute primite în dar de la Hristos. Dar ucenicul mai are nevoie să vadă ceva. El nu are nevoie să vadă doar recunoașterea greșelilor, ci și lupta ta, și transformarea ta prin har. El are nevoie să vadă cum îți recunoști și greșelile mari, vizibile, punctuale, dar și greșelile mici, ascunse, pe care el nu le vede și poate că nici nu le consideră greșeli. Are nevoie să vadă cum te lupți și cum te vindeci (traseul agonie-extaz din Romani 7-8) și cu greșelile mari dar și cu cele mici. El are nevoie să te vadă mereu în luptă, deci mereu greșind și căutând harul vindecător. De aceea, în acest cadru al harului, BUCURĂ-TE când greșești ucenicului sau de față cu el și bucură-te când el îți greșește. Este cadrul cel mai bun și indispensabil de predare a harului. Asta dacă

îți propui să predai harul! Dar dacă îți propui să predai neprihănirea personală, îi vei arăta că în tine nu este vreo discrepanță între ce spui și ce trăiești. Îi vei arăta că nu ești un fățarnic. Și dacă ești lipsit de greșelile mari, vizibile, ai toate șansele să-l convingi. Dar în acest proces, Doamne ferește, să apară o greșală mare, vizibilă. Ar ruina tot ce ai clădit! Ar fi o catastrofă! Modul la care te raportezi la propriile tale greșeli vizibile față de ucenicii tăi arată de fapt CE CURS predai, arată dacă predai mai degrabă harul sau mai degrabă legalismul ascuns. Dacă îți propui să predai harul incongruența dintre mesaj și viața ta apare tocmai atunci când EȘTI perfect, când nu greșești. În mod ciudat, crezi că greșeala ta va crea o incongruență între mesaj și trăire. Dar este exact invers. Lipsa greșelilor și nu prezența lor creează o discrepanță majoră între verbalizarea harului și trăirea lui. Nu greșind, ci negreșind deloc CONTRAZICI prin viața ta mesajul harului!

23:14 – Al doilea vaiet –casele văduvelor versus rugăciunile lungi

Relația mentor-ucenic menționată în v.13 este reluată în v.15. Dar între cele două versete care incriminează efectele fățarniciei Fariseilor asupra căutătorilor de Dumnezeu din poporul Israel, este așezat acest verset care oferă o dovadă clară împotriva fățarniciei Fariseilor. Mântuitorul nu denunță fățarnicia Fariseilor, ci o explică și aduce dovezi concrete împotriva ei. ***Voi mâncați casele văduvelor.*** La ce se referă? Să nu ne închipuim că Fariseii în văzul lumii alungau văduvele din casele lor pentru a le fura bunurile. Atunci ce se întâmplă? Văduvele și orfanii primeau o atenție specială din partea Legii. Yahweh s-a numit pe Sine Dumnezeul văduvelor și al orfanilor. Să fii văduvă în acele vremuri era un lucru foarte dificil. Bărbatul era cel ce oferea protecție familiei. El reprezenta și principala sursă de venit. Legea îndemna la protejarea văduvelor. Unii comentatori sugerează că aici se pun în discuție taxele foarte mari care trebuiau plătite de popor. Fariseii cereau văduvelor să plătească aceleași taxe ca toți ceilalți. Ei nu arătau MILĂ față de o văduvă. Conform Legii vechi-testamentare orice evreu trebuia să plătească zeciuiala. Dar dacă o văduvă cu mulți copii se afla într-o situație economică disperată, putea plăti mai puțin? Spiritul Legii sugerea ca DA! Poporului Israel îi era promisă prosperitatea. Zeciuiala era o poruncă spusă pentru un anumit context și anume pentru acela când poporul va intra în țară și o va stăpâni. Sunt multe porunci din Lege care vizează un context normal de viață, de stabilitate economică și politică. Dar în situații excepționale, de criză, de război, dacă anumite legi intrau în contradicție cu valorile fundamentale ale Legii: mila, dreptatea, credincioșia, atunci ele puteau să nu fie respectate. Astfel, David mănâncă din pâinile de la Casa Domnului când fuge să-și slaveze viața. Daniel în Babilon nu putea păzi multe porunci ce vizau închinarea la Templu. Porunca dată de Dumnezeu nu este o regulă de aur ce se aplică identic în toate situațiile. Am învățat că la fel de importantă este și MOTIVAȚIA. Am învățat că orice poruncă trebuia să fie în armonie și să reflecte împlinirea poruncii celei mai mari: iubirea de Dumnezeu și de semenii. Învățăm acum că o poruncă este adesea strâns legată de un anumit context. Anumite porunci vizează strict anumite contexte. Am discutat mai sus despre porunca dată de Isus: să nu vă numiți

învățători. În același sens trebuie înțelese anumite reguli pe care Pavel în 1 Corinteni le stabilește față de femeie. El se adresează unui anumit context. Era vorba de un context în care femeia, în numele spiritualității, se abătea în mod flagrant de la locul pe care Dumnezeu i l-a fixat în familie, în creație și în Împărăție. Femeile nu-și mai împlineau rolul de soție față de bărbații lor și nu acceptau poziția de autoritate pe care Dumnezeu a dat-o bărbatului. Unele din ele fuseseră poate preotese în Templele păgâne înainte să se întoarcă la Domnul. Acum doreau să fie liderii spirituali ai Bisericii. Cred că la un asemenea context extrem, Pavel vine cu niște reguli extreme: femeile să nu vorbească în adunări sau să poarte un acoperământ pe cap. Cred că este important când studiem epistolele să înțelegem că ele au fost scrise într-un anumit context. Sunt valori, principii care se regăsesc în toate epistolele și rămân valabile indiferent de context. Dar atenție la regulile specifice, punctuale care se regăsesc doar în anumite contexte. Ele se pot adresa unui anumit context și deci nu se poate generaliza acea regulă oricărui context. Am analizat acest principiu mai amănunțit când am studiat Matei 5 și porunca să-ți întorci obrazul. Atenție deci la acele reguli care:

- Se regăsesc într-un singur loc (sau în foarte puține locuri) în Noul Testament.
- Sunt foarte specifice.
- Par a fi contrazise de alte pasaje din Noul Testament.
- Bunul simț, practica, experiența ne sugerează că e bizar să le aplicăm în orice context.
- Semnificația lor este strâns legată de un anumit context cultural.
- Ea apare ca răspuns față de o situație deosebită, extremă.
- Aplicate în anumite contexte intră în contradicție cu valorile imuabile ale Legii.

Legea te îndemna să protejezi văduva. Legea cerea ca fiecare evreu să plătească zeciuală. O văduvă era într-o situație economică disperată și cu mulți copii. Ce ar fi învățat-o un Fariseu? Să plătească zeciuală și taxele!!! Și fără a ajuta acea văduvă din veniturile lor pentru a plăti taxa! Erau taxe care vizau Templul. Liderii religioși administrau sumele adunate. Ei nu ofereau scutiri de taxe celor sărmani care ajungeau adesea fără voia lor în sărăcie. Ce vină avea o femeie cu mulți copii de faptul că i-a murit soțul? Fariseii își foloseau autoritatea lor pentru a face văduvele să se simtă vinovate dacă nu plătesc taxele, dar nu foloseau această autoritate pentru a proteja văduva. Legea nu oferea reguli pentru orice situație. Dar chiar dacă nu era o poruncă în Lege ca cei bogați să ajute văduvele să plătească taxele, era de la sine înțeles că acest lucru era în spiritul Legii. Dar Fariseii erau atenți să respecte regulile punctuale ale Legii, dar se abăteau de la spiritul Legii dat de cele două porunci: iubirea de Dumnezeu și de semenii. Oare ce însemna să

iubești o astfel de văduvă? Să-i ceri să păzească regula zeciuielii chiar dacă acest lucru implica posibilitatea ca văduva să-și piardă locuința sau să-i ofere o scutire de taxă sau chiar să plătești taxa în locul ei? În care din aceste situații te aflai mai aproape de împlinirea poruncii? Fariseii însă erau robi regulilor Legii pe care le generalizau forțat fără să țină cont de context și sacrificând însuși spiritul acestor porunci. A iubi nu este ușor. E nevoie și de discernământ. Nu poți crește în iubire fără să crești și în discernământ. Căci alături de disponibilitatea de a iubi trebuie să aflăm ce înseamnă a-ți iubi aproapele în fiecare context specific al vieții? Ce înseamnă să-l iubesc pe X în acest context specific? Nu sunt rețete. Nu există reguli universale. Există valori și principii universale care dau naștere unor reguli contextuale. A împlini porunca iubirii înseamnă uneori să FUGI de X sau să-i pui limite în relație și să fii mai închis față de acesta. În alte situații înseamnă să fii mai deschis, să renunți la anumite bariere. În alte situații înseamnă să te faci vulnerabil, dar în altele să ripostezi chiar agresiv față de cel care încearcă să te abuzeze.

Ne aducem aminte de Proverbe 31:1-9

1. Cuvintele împăratului Lemuel. Învățătura pe care i-o dădea mama sa.
2. Ce să-ți spun, fiule? Ce să-ți spun fiul trupului meu? Ce să-ți spun, fiule, rodul juruințelor mele?
3. Nu-ți da femeilor vloga, și dezmiertările tale celor ce pierd pe împărați.
4. Nu se cade împăraților, Lemuele, nu se cade împăraților să bea vin, nici voievozilor să umble după băuturi tari;
5. ca nu cumva, bând, să uite Legea **și să calce drepturile tuturor celor nenorociți**.
6. Dați băuturi tari celui ce piere, și vin, celui cu sufletul amărât;
7. ca să bea să-și uite sărăcia și să nu-și mai aducă aminte de necazurile lui. –
8. Deschide-ți gura **pentru cel mut**, pentru **pricina tuturor celor părăsiți!**
9. Deschide-ți gura, judecă cu dreptate și **apără pe cel nenorocit și pe cel lipsit**.

Mama împăratului îl îndeamnă pe acesta să nu-și folosească puterea pentru propriile plăceri egoiste și în detrimentul celor nenorociți, ci să-și folosească puterea pentru a proteja pe cei mai vulnerabili. Puterea este un dar. Ea poate fi folosită pentru propriile plăceri și împotriva celor mai slabi. Dar ea poate fi folosită și pentru apărarea celor mai slabi. Și aceasta înseamnă să confunzi, să mustri, să iei poziția față de acuzatorul care nedreptățește pe cel slab. Aceasta nu înseamnă a-l iubi pe cel slab și a-l urî pe abuzator, ci a-i iubi pe amândoi. Cel slab are nevoie de protecția ta, iar abuzatorul are nevoie de asprimea pedepsei tale. Ecuația iubirii este adesea complicată, iar manifestările ei surprinzătoare. Un Fariseu ar fi putut proteja o văduvă confruntând sfatul dat de alt Fariseu văduvei prin care insista că e voia lui Dumnezeu ca ea să plătească toate taxele în orice vreme. A-ți folosi puterea pentru a-l proteja pe cel slab nu este

întotdeauna un lucru ușor. Adeseori înseamnă să te așezi într-o situație conflictuală directă cu abuzatorul. Adesea cel slab ești chiar tu. Ai nevoie să cauți puterea pentru a te apăra. Ea este tot o manifestare a iubirii. Uneori o facem instinctiv pentru a ne apăra. Dar binele nostru nu este în conflict cu binele semenului. Abuzatorul are nevoie de asprimea noastră, chiar de palma noastră atunci când este nevoie. Iubirea cristică nu este acel comportament ieftin și drăguț al celui care se teme de oameni, al celui laș, al celui care nu știe să spună NU, să ia atitudine, să fie demn, să se apere și să apere pe alții. Iubirea cristică este adesea DERANJANTĂ. Nu este agresivă, violentă, abuzatoare. Dar este tare ca piatra, demnă, verticală, puternică. Ea nu se teme de abuzatorii acestei lumi ci-i pune la punct cu toată blândețea și demnitatea: *Dacă am vorbit rău, arată ce am spus rău. Dar dacă am vorbi bine, de ce mă bați?* (Ioan 18:23). În mod evident nu vom reuși să atingem înălțimea și echilibrul lui Isus. Deci, când ne vom folosi puterea pentru a apăra pe cel slab adesea o vom face agresiv, violent. E un proces dificil în care învățăm să muștrăm din dragoste fiarele și abuzatorii acestei lumi. Dar faptul că nu o putem face desăvârșit nu este o scuză să nu o facem deloc. Decât să nu ripostezi deloc și să-ți lași copilul abuzat emoțional de un profesor, mai bine ripostezi agresiv și chiar cu ură pentru a-ți apăra copilul. Acționează mai întâi din iubire față de cel slab. Până când vei reuși să unești iubirea față de cel slab cu iubirea față de abuzator, apăra pe cel slab. Acceptă-ți limitele iubirii și iubește acolo unde ești așa cum știi și poți la acel moment. Căiește-te apoi și caută să crești în iubire. Mai bine iubește greșind decât să nu încerci deloc să iubești. Și într-o situație concretă dacă este să alegi între iubirea de cel slab și iubirea de abuzator, alege-o pe prima și lasă abuzatorul în grija Domnului. Iubirea se învață. Idealul iubirii nu se va atinge niciodată. Neputința de a iubi în mod ideal nu trebuie să inhibe actul iubirii. Acolo unde ești iubește cum poți! Iubește și greșește! Apoi învață să iubești mai mult! A iubi e cel mai dificil și complex lucru pentru făptura umană. Va ploua cu greșeli, fii sigur. Dar din și prin aceste greșeli vei putea învăța să iubești mai mult, mai bine, mai adânc. Cel rău va folosi mereu greșelile ce izvorăsc din încercarea noastră de a iubi pentru a ne inhiba în iubire. Am vrut să fac binele și am produs răni în celălalt? Ce este de făcut? Învață din greșeli și continuă să faci bine!

Fariseii se bucurau de o poziție de autoritate, de putere. Ei o foloseau din plin în folosul lor, pentru a culege slava mulțimii prin rugăciuni lungi și predici minunate. Dar nu o foloseau pentru a apăra pe cel nevoiaș. Da, nu se îmbătau și nu se dădeau la plăcerile carnale incriminate de Pv.31. Dar se îmbătau de slavă deșartă și se dedau astfel la un desfrâu al spiritului. Ei foloseau puterea pentru plăcerile egoiste ale spiritului și nu pentru protejarea celui sărman. Când Dumnezeu îți dă putere, autoritate, El ți-o dă cu un scop. Și unul dintre aceste scopuri este să folosești această putere pentru a ajuta și apăra pe cel slab. Lumea este plină de oameni slabi și plină de abuzatori. Dumnezeu ne cere să ne iubim aproapele. Responsabilitatea noastră este legată de acele situații care ne privesc, unde Dumnezeu ne-a dat darul puterii și putem acționa. Fariseii foloseau puterea pentru a se îmbăta cu slava deșartă a mulțimii, dar nu foloseau puterea lor pentru a proteja pe văduvă. Fariseii foloseau puterea lor pentru a pune pe umerii văduvelor juguri grele de purtat, pe care Dumnezeu nu le cerea a fi respectate. Ei erau deci niște abuzatori spirituali. Ei foloseau puterea pentru a abuza spiritul celor sărmani.

Deci o caracteristică a Fariseilor vizează relația sa cu darul puterii. Cum folosește el puterea pe care o are? Relația cu cei slabi, cu cei sărmani scoate mereu la iveală fățarnicia. Ei, prin rugăciunile lor lungi se arătau spirituali în ochii poporului. Dar dacă erau cu adevărat spirituali nu ar fi trebuit să folosească puterea pe care o aveau pentru a proteja pe văduve? Dar ce le ieșea lor dacă ajutau o văduvă sărmană? Nu era deci un lucru atractiv. Fiecare din noi deținem a anumită formă de putere, de autoritate. Să analizăm cu atenție modul în care folosim sau nu folosim această putere față de cei slabi, vulnerabili, anevioiași. Cel care iubește pe Dumnezeuul văduvelor și al orfanilor, va oferi o atenție specială celui slab, celui neajutorat, celui gata să fie răpus de abuzatorii nemiloși ai acestei lumi.

23:15 - Al treilea vaiet – Relația mentor-ucenic

Isus revine la relația mentor-ucenic. Acum întrezăresc o posibilă explicație a faptului că între versetele 13 și 15 Isus așează v.14. Versetul 14 arată modul în care Fariseii își folosesc PUTEREA împotriva celor sărmani și slabi. Or, relația mentor-ucenic este o relație în care mentorul deține multă putere. Fariseul folosește autoritatea sa religioasă și puterea din relația cu ucenicul său pentru a-l îndepărta pe acesta de Împărăție. Și iată nu doar că închide acestuia poarta de intrare în Împărăție dar îl face să devină de două ori mai rău decât el. Despre ce să fie vorba?

Isus subliniază mai întâi râvna Fariseilor de a face ucenici: voi înconjurați marea și pământul pentru a vă face un tovarăș de credință. De unde această mare râvnă a fariseului pentru evanghelizare și ucenicizare? Fățarnicul religios va avea marele un interes crescut pentru evanghelizare și ucenicie, pentru investiția în oameni. De ce? Păi are nevoie de adulatori și ei reprezintă trofeele spiritualității sale. În acea vreme era o fală să ai mulți ucenici, să fii urmat de mulți. Numărul conta. Necesita mult sacrificiu, multă jertfă de timp. Dar merita! Căci recompensele erau pe măsură: slava ucenicilor și admirația mulțimii că ești urmat de un număr așa de mare de ucenici. Facerea de ucenici era un criteriu de performanță cum este în fotbal marcarea de goluri. Merita efortul, sacrificiul. Spre surprinderea noastră, Fariseii au o mare disponibilitatea de a „investi” în oameni. Orice om este pentru Fariseu un potențial TROFEU de slavă. Nu e ușor să înconjori marea și pământul. Deci dacă cineva petrece mult timp cu oamenii și face sacrificii materiale și dă timp pentru a învăța pe oameni, acest lucru NU este o garanție că avem de-a face cu un iubitor de oameni. Ce-l motivează? Cu ce scop folosește PUTEREA pe care o deține? Care sunt roadele care se văd în ucenicii lui? Ce anume devin aceștia? Ce tip de relație dezvoltă cu mentorul?

Fariseii doresc ca oamenii să fie lângă ei și să îi urmeze și pentru că sunt și siguri pe ei înșiși. Ei nu se îndoiesc deloc de faptul că ar putea vătăma sau învăța ceva greșit pe discipolii lor. Ei sunt siguri că oamenii au nevoie de ajutorul lor, că ei sunt cei care îi pot călăuzi spre adevăr. Dar tocmai această siguranță evidentiază fățarnicia lor. Una din manifestările fățarniciei este că vei dori ca oamenii cu care te întâlnești să rămână în cadrul spiritual pe care-l oferi tu. Îi vei îndemna sau manipula să rămână în lucrarea ta. EȘTI 100% sigur că le oferi cea mai avantajoasă

oferta spirituală. Dar cel onest cu sine care recunoaște cât este de bolnav, este deschis în a sluji pe oameni, dar o face cu o anumită teamă, rețineră, nesiguranță. El are nevoie de călăuzirea lui Dumnezeu, de protecția lui Dumnezeu, de harul Lui. Doar nădejdea în harul lui Dumnezeu îi dă curajul, sub călăuzirea Lui, să înceapă o relație de ucenicie. El, văzând cât este de bolnav încă, știe că prin bolile sale ar putea să-I facă rău ucenicului. Și oare poți ajuta pe toți? Poate că acel om are nevoie de un alt mentor, diferit, mai matur? Oare ce va produce ciocnirea dintre bolilele mentorului și bolile ucenicului? Doar încrederea în harul divin și călăuzirea divină îl va convinge pe cel onest să înceapă temător o relație de ucenicie. Dar fățarnicul este sigur pe el. El nu are astfel de temeri sau întrebări. El deja este sănătos. El nu este îngrijorat nici de cum de faptul că propriile boli îl pot vătăma pe ucenic și nici de cum de faptul că bolile ucenicului îl pot vătăma pe el. El este sănătos, el nu poate face rău spiritual și nu poate fi rănit din punct de vedere spiritual. Așa se explică râvna misionară a Fariseului. El nu se îndoiește o clipă că învățătura lui are și erori. El nu are de ce să cheme harul. Siguranța și liniștea sa în slujire nu se bazează pe încrederea în harul divin, ci pe încrederea în propria maturitate spirituală. Deci iată că și atitudinea noastră față de facerea de ucenici scoate la iveală anumite fațete ascunse ale fățarniciei.

Și tragic este că dacă harul se predă greu, fățarnicia se predă atât de repede. Mentorul fățarnic va avea rezultate minunate. Ucenicii se vor conforma imediat regulilor mentorului și îi vor însuși atât de bine legalismul ascuns. Mentorul va fi mulțumit căci ucenicul este ca el, îl urmează întru totul. Și va avea surpriza că ucenicul va deveni și mai legalist și mai fățarnic decât el. Aceasta e marea tragedie. Fățarnicia este parte integrantă din natura noastră. Ne naștem bolnavi de fățarnicie și așa de predispuși la fățarnicie. De mici copii învățăm să ne mințim pe noi înșine, să ascundem adevărul despre sine pentru a putea supraviețui din punct de vedere psihic. Și facem acest lucru nativi, din fire. Toți oamenii sunt fățarnici. Nu doar cei religioși. TOȚI oamenii. Dar prin religie FĂȚĂRNICIA își atinge apogeul. Da, își atinge apogeul în a se ascunde. Cea mai subtilă, ascunsă și deci periculoasă formă de fățarnicie este fățarnicia omului religios. Deci, te naști fățarnic, înveți de mic instinctiv metodele fățarniciei și atingi în sfera religiosului performanțe unice în acest domeniu. Dar să ai și un MENTOR care să te învețe FĂȚĂRNICIA și să te încurajeze în a deveni fățarnic?! Unde vei ajunge? Vei ajunge departe. Vei întrece pe Mentorul tău în fățarnicie! Din pricina predispoziției noastre genetice spre fățarnicie, ucenicul mentorului fățarnic va deveni de două ori mai fățarnic decât mentorul său. Dar dacă privim această legitate din perspectiva legăturilor dintre generații? Ce se întâmplă cu cel născut în a patra generație de religioși fățarnici? Conform, acestei legități el va fi de 8 ori mai fățarnic ca primul Mentor din prima generație, ca stră-stră-bunicul său!!!

Cu predarea harului e total invers. Când vei vrea să predai harul, de ucenic se va prinde orice altceva, dar mai puțin harul. Se vor prinde de el repede deprinderile spirituale, limbajul religios, cunoștințele biblice, anumite forme de sfințire și de luptă împotriva păcatului, dar creșterea în iubire prin har se va prinde atât de greu. Și de regulă tu trebuie să fii cu 10 pași înaintea în trăirea în har pentru ca ucenicul tău să poată face un pas în creșterea în har. Ucenicii au stat 3,5 ani lângă HARUL însuși, în relație cu HARUL însuși și totuși ce greu s-a prins HARUL

de ei!!! Deci fii atent când vrei să înveți pe cineva harul! Nu te lăsa impresionat de rapiditatea cu care-și însușește deprinderile spirituale, cunoștințele biblice, modul în care verbalizează și explică HARUL altora, sfințirea, ci privește ADÂNC în inima lui așa cum privea Isus la ucenicii Săi. De asemenea fii REALIST. Harul se învață greu!!!! Ție cât timp ți-a luat să aprofundezi ceva din înțelegerea harului divin? Ți-a fost ușor? Dacă crezi că dacă te-ai deschis față de ucenicul tău de câteva ori și i-ai explicat în amănunt trăirea prin har, el a și înțeles, atunci te înșeli amarnic. Or ai uitat cât de greu a fost și încă este la tine practicarea harului, ori tu însuși ești extrem de superficial în trăirea harului.

23:16-22 – Al patrulea vaiet – Despre jurământ

Fățarnicul nu are o învățătură impecabilă. Fățarnicia ajunge să se reflecte vizibil și în învățăturile și practicile lui. Slavă Domnului că atunci când se dezvoltă boala fățarniciei ea devine din ce în ce mai vizibilă. Totul a pronit de la o motivație ascunsă greșită. Dar cum poți sonda motivația unui om? Însă în timp, fățarnicia va ieși la iveală prin roadele ei. Relațiile cu semenii vor scoate la iveală urăciosul rod al iubirii de sine care se ascunde în spatele iubirii de Dumnezeu. Și acest rod va ieși la iveală și în domeniul învățaturii. În acest context aș putea spune: slavă Domnului pentru erezii! Căci erezia ne ajută să depistăm mai ușor falsitatea și dualitatea proorocilor mincinoși. Nu orice fățarnic ajunge să adere la o erezie, dar la orice fățarnic vor apărea erori concrete în învățatura verbalizată și în practica sa religioasă. Slavă Domnului că o motivație greșită nu poate rămâne atât de bine ascunsă. În timp, în contextele relaționale dificile, în situațiile de criză, în anumite decizii, în anumite sfaturi date altora, roadele iubirii de sine vor ieși la iveală! Fățarnicul nu se poate ascunde la infinit de el însuși. Fățarnicia îi va fi demascată. Întrebarea este ce va face atunci? Va recurge la o negare și mai mare și va deveni un fățarnic și mai mare sau va alege calea onestității și drumul anevoios al vindecării de fățarnicie? Fățarnicul nu se poate ascunde la infinit nici în comunitate. Dar ce va face comunitatea când fățarnicia-i va fi demascată? Va avea curajul să o confrunte? Va ști să o trateze? Va închide ochii din pricina propriei fățarnicii?

Învățătura despre jurământ a Fariseilor oglindea ipocrizia acestora. Îmi vine greu să pricep exact ce fel de învățătură dădeau Fariseii. Mi se pare absurd, scandalos să spui că dacă juri pe Templu este nimic, dar dacă juri pe aurul Templului ești legat de jurământ. Care era logica unei astfel de învățături? Doar Fariseii idolatrizau Templul. Cum puteau spune că a jura pe Templu nu este nimic?

Unii comentatori ne spun că în vremea aceea poporul nu putea, nu avea voie să pronunțe numele sfânt al lui Dumnezeu. Iar în practica jurământului evreii se fereau să jure pe Dumnezeu. Dar jurau pe altar, pe Templu, pe cer, pe elemente legate de Dumnezeu dar nu pe Dumnezeu Însuși!!! Astfel, ei alegeau să jure pe lucruri mai puțin importante pentru a evita pedeapsa, consecința în cazul în care nu și-ar fi putut respecta jurământul. Căci dacă jurai pe Dumnezeu și nu respectai jurământul era extrem de grav; dar în logica lor, dacă jurai pe Templu și nu respectai jurământul era mai puțin grav. Și rămânea eventual ca dezbaterile rabinice să hotărască care sunt

jurămintele care te leagă fără cale de întoarcere ca să îți respecti jurământul. Dar Isus și în predica de pe munte îi învață că a-ți încălca jurământul este GRAV indiferent de lucrul pe care ai jurat. De asemenea, toate lucrurile sunt ale lui Dumnezeu. Dacă juri pe lucrurile lui Dumnezeu, este la fel de grav ca și cum a-i jura pe Cel care le deține. Și **în acest context al unei practici** bolnave, Isus vine cu interdicția vindecătoare: nu jurați deloc! Dar repet: este această interdicție a lui Isus absolută și trebuie aplicată în orice context inclusiv cel în care trebuie să juri înainte de a depune mărturie la Tribunal? Nu cred. Ea vizează un context bolnav. Când cineva este profund bolnav într-un anumit domeniu, e bine să se retragă pentru o perioadă definitiv din acel domeniu. Dacă ești bolnav de băutură, e înțelept să nu mai bei deloc. Dacă apelezi la jurământ doar pentru a înșela, atunci nu mai jura deloc! Dacă fotbalul te robește, fă pauză o perioadă de la practicarea acestui sport etc.

Acum întrebarea este dacă rabinii chiar susțineau că e mai grav să juri pe aurul Templului decât pe Templul Însuși sau Isus pune în dreptul lor această afirmație absurdă tocmai pentru că deriva din teologia lor, tocmai pentru că era o deducție ce izvora din logica învățaturii lor despre jurământ. Nu întrezăresc nici o posibilitate prin care afirmația din v.16 să nu fie direct afirmată de Farisei ci să fie doar un derivat logic al învățaturii lor. Deci probabil că ei chiar învățau aceste lucruri în dezbaterile lor despre jurământ. Deci ei în loc să incrimineze orice încălcare de jurământ, încercau să stabilească ce jurăminte pot fi încălcate și care nu. Și în aceste dezbateri au ajuns la concluzia că e mai grav să juri pe aurul Templului decât pe Templu și mai grav să juri pe darul de pe altar decât pe altarul însuși. Nu știu exact ce logică au folosit ei pentru a ajunge la aceste concluzii, dar dacă citești din Talmud despre anumite dezbateri rabinice cu privire la anumite legi, nu te miri că au ajuns la acest tip de concluzii. În dezbaterile lor, ei foloseau ca rațiune, logica umană care compara diverse reguli, legi și inventau tot felul de situații de viață posibile. Dar se ghidau doar după rațiune și reguli, fără a se lăsa ghidați de spiritul legii, de valorile fundamentale din spatele ei. Pe calea rațiunii și a comparării unor situații sau reguli din Vechiul Testament putem ajunge la concluzii de genul: ești mai legat de jurământ dacă juri pe aurul Templului decât dacă juri pe Templu. Pe calea argumentării speculative se pot ajunge la tot felul de concluzii. Dar dacă acestea intră în contradicție flagrantă cu spiritul Legii, ce vei face? Acest tip de logică de exemplu te putea duce la concluzia că dacă vecinul cade în ziua Sabatului în fântână, voia lui Dumnezeu pentru tine este să nu-l ajuți ci să crezi că Dumnezeu, dacă vrea, îl va salva printr-o minune! Dar această concluzie intra în contradicție flagrantă cu spiritul și valorile Legii! Dar Fariseii nu trăiau în spiritul și valorile Legii. Tocmai de aceea nu sesizau aceste contradicții izbitoare. Ei nu fac deosebire între mare și mai mare, între important și mai important. Între două lucruri importante ei nu-l deosebesc pe Cel mai mare! Există valori derivate din alte valori sursă! Care sunt mai importante? Ghici ciupercă ce-i?, am spune noi! Dar iată că în sfera religiosului, lucrurile nu sunt așa ușoare. Fariseul are tendința să ofere lucrurilor valoarea în sine și să nu deosebească diferența între ele. El nu face deosebire între valorile derivate și valorile sursă. Aurul Templului e important din pricina Templului, căci dacă nu ar fi Templul, atunci aurul ar fi doar o bucată de metal. Darul de pe altar e important din pricina altarului, căci altfel nu ar fi decât un animal din turmă sau niște roade din recoltă. Fariseul nu

vede legăturile dintre realitățile spirituale. El ia realitățile spirituale ca lucruri în sine și nu face legătura dintre ele. Nefiind conectat la spiritul Legii prin Duhul Sfânt, el orbecăiește între diferitele reguli pe care nu știe să le împace sau să le armonizeze. El nu face distincția între lucrurile secundare (realitățile spirituale derivate) și lucrurile principale, esențiale ale Legii.

Mântuitorul ne dă niște exemple extreme din viața Fariseilor pentru a demasca această fațetă a fățarniciei. Și noi vom spune repede: așa este, dar noi nu suntem acolo. Dar oare așa să fie? E adevărat că nu suntem acolo, adică în acea fățarnicie cronică, extremă, dar purtăm atât de adânc această boală în noi. Și iată de ce și petrec atât de mult timp pe acest capitol: pentru că mă regăsesc atât de mult, pentru că sunt bolnavul care a găsit o carte ce vorbește despre boala lui. Și fiecare vaiet e important, căci fiecare vaiet evidențiază o nouă fațetă, un alt simptom al fățarniciei. În primele 12 versete Mântuitorul pune punctul pe I, pe esența bolii. Pe rădăcina ei fundamentală. Iar apoi, prin fiecare vaiet arată simptome și fațete particulare, specifice ale bolii. Până acum m-am regăsit în fiecare vaiet - vaietele mi se adresează de fapt mie!

Mă gândesc și la această distincție între lucrurile secundare și principale ale Legii sau la acest separatism între realitățile spirituale atât de strâns legate între ele. Am vorbit deja despre modul în care separăm atât de ușor iubirea de Dumnezeu, de iubirea de semeni. Voi da câteva exemple concrete: bârfa, judecata, cârtirile! Ni se pare o urâciune să vorbim de rău pe Dumnezeu, dar mai puțin grav să vorbim de rău un copil al Său. Ni se pare inacceptabil să denigrăm pe Dumnezeu, dar suntem atât de liberi în a denigra o biserică locală, adică Mireasa Sa. Nu ne permitem să judecăm pe Dumnezeu dar suntem foarte relaxați când judecăm semenii pe care Dumnezeu i-a creat. Știm că e greșit să bârfim și să judecăm pe frați, dar nu ni se pare chiar atât de grav. Dacă însă am deschide gura și am vorbi direct împotriva lui Dumnezeu ni s-ar părea ceva cu adevărat grav!!! Cârtim împotriva șefului, împotriva guvernului, împotriva contextului economic, dar doar dacă am rosti direct lui Dumnezeu: *Doamne, sunt nemulțumit de tine. Nu știi să guvernezi lumea și situațiile din viața mea. Ești un nepriceput care-mi vrea răul, care vrea să mă chinuie...*, am considera că am făcut un lucru cu adevărat grav. Ce deosebire este deci între noi și Farisei? Ei considerau că dacă jură cineva pe Templu poate călca jurământul căci nu era așa grav căci nu jurase pe Dumnezeu însuși. La fel jurau pe altar, pe cer, dar nu pe Dumnezeu! Dar noi suntem prinși în aceeași capcană! Dumnezeu ne-ar spune:

- Fariseu orb și fățarnic! Cine bârfește un frate, se atinge de copilul lui Dumnezeu, deci bârfește pe Dumnezeu Însuși! Cine judecă Biserica, judecă pe soția Sa și cine cârtește împotriva autorităților pământești, cârtește de fapt împotriva Celui care i-a așezat în acele poziții de autoritate!

Dumnezeu să ne vindece de acest separatism al realităților spirituale atât de strâns legate între ele! Fariseii nu doar că separau aceste realități spirituale, dar considerau uneori pe cele secundare mai importante decât pe cele principale. Astfel, jurământul făcut pe aurul Templului era mai de temut decât jurământul făcut pe Templul Însuși! Găsim oare un exemplu concret din viața noastră pentru a identifica acest simptom al fățarniciei? Desigur! Unii lideri religioși interzic

întâlnirea fraților în grupuri de casă, căci frații trebuie să se întâlnească în clădirea oficială a Bisericii. Dar ce face acea clădire mai specială: oare nu părtășia frățească ce are loc în ea? Dar iată cum cadrul în care are loc părtășia frățească devine mai importantă ca părtășia frățească însăși! Adesea formele devin mai importante decât esențele și funcțiile pe care le slujesc. Formele sunt importante, după cum și aurul Templului are importanța lui. Dar forma nu are importanță în sine după cum aurul nu are valoare spirituală în sine. Semnificația spirituală a formei este dată de esența, valoarea pe care o slujește. Astfel, studiul biblic devine un lucru în sine, mai important decât curățirea adâncului nostru. Un exemplu: Dumnezeu te cercetează într-un anumit domeniu al vieții tale; simți nevoia să cercetezi anumite pasaje din Biblie care ar trata boala pe care Dumnezeu ți-o descoperă. Dar tu studiezi altă carte împreună cu Biserica și în acea săptămână trebuie să studiezi cutare capitol. Dar ce este mai important? Un program de studiu sau vindecarea lăuntrului nostru (care e de fapt scopul studiului)? E mare lucru să îți păstrezi o disciplină în studiu (căci din pricina comodității de a fora adânc Cuvântul este și ispita de a studia mereu altceva decât cartea pe care o studiază biserica...) dar să fii sensibil la șoapta Duhului și să ai libertatea să te și abați de la un program de studiu pentru a putea cerceta pasajele de care are nevoie sufletul tău în anumite momente mai dificile. Alături de studierea unei cărți împreună cu Biserica fiecare din noi trebuie să avem un studiu personal, al nostru, care să răspundă nevoilor noastre actuale. De multe ori Duhul armonizează în mod minunat tratarea bolilor noastre cu studierea cărții pe care o parcurgem împreună cu Biserica. Dar alteori e nevoie să studiem în paralel și alte teme relevante pentru viața noastră.

23:23-24 – Al 5-lea vaiet – detaliile Legii versus esențele Legii

În mod cert, acest vaiet formează o pereche cu vaietul al patrulea. Am observat în vaietul al patrulea că un simptom al fățarniciei este separarea realităților spirituale și inversarea priorităților: ce este secundar devine mai important decât ce este principal, formele vizibile devin mai importante ca realitățile nevăzute care le oferă semnificație, formele devin mai importante decât principiile pe care trebuie să le slujească. Un alt simptom legat de acesta constă o atenție exagerată dată unor detalii din Lege acompaniată de o neglijare jenantă a esențelor Legii. De exemplu, Fariseii doreau să împlinescă PERFECT porunca zeciuiei. E foarte greu însă să dai zeciuială PERFECTĂ din chimen și mărar. Ce faci? Numeri firele de mărar și le împarți apoi la 10 și apoi numeri fir cu fir pentru ajunge exact la 10%? Iată că Fariseii făceau acest lucru. Necesită mult efort, multă migală. Ei dezbăteau ore în șir despre acest subiect. Și în această dezbateră nu se cerceteau deloc dacă ei au dus această dezbateră din iubire, dacă iubesc pe cei din tabăra adversă cu care se contrazic, dacă îi respectă suficient de mult. Ei prin atitudinea și motivațiile lor greșite în care persistau zi și noapte încălcau valorile fundamentale ale Legii: dreptatea, mila și credincioșia. Dar acest lucru nu-l vedeau și nu-i deranja deloc. Ei erau însă ATENȚI să dea zeciuială din chimen.

Dar oare noi suntem altfel? Studiu de caz. Un tânăr creștin se angajează. Vrea să aibă o bună mărturie la locul de muncă. I se cere să cumpere ceva și să aducă bon. Dar acel ceva nu se găsește decât în bazar și în bazar nu se dau bonuri. I se cere să aducă însă un bon de benzină

pentru a justifica cheltuiala în contabilitate. Tânărul nostru intră într-un real proces de frământare: o fi sau nu minciună. Și se frământă extrem de intens, se confruntă cu sentimente potențiale de vinovăție extrem de intense. Nu vrea să strice mărturia sa creștină de la locul de muncă. Dar același tânăr creștin dacă ar privi în adâncul lui ar vedea că lui nu-i prea pasă de colegii lui, de mântuirea lor. Nu îi cunoaște, nu e legat de ei, își poate schimba oricând locul de muncă. Dacă ar fi onest ar vedea că nu-i iubește prea mult, ar vedea că el este preocupat de mărturia sa de la locul de muncă ca scop în sine, ca performanță spirituală care-i susține imaginea de sine; dar iubirea profundă față de colegii săi este străină de sufletul lui. Astfel el se complăce zilnic în indiferență și ne iubire față de colegi, dar este extrem de preocupat ca să nu strice mărturia de la locul de muncă prin încălcarea unui detaliu al Legii. Ce este de făcut? Să nu își pună problema dacă este greșit sau nu ceea ce este pus de șef să facă? Nicidecum! Frământarea e binevenită; dar să fie pusă la locul ei; să se frământă mai puțin pentru acest lucru, dar frământarea sa intensă să fie legată de întrebarea: îi iubesc eu cu adevărat pe colegii mei de muncă?

Focalizarea pe păzirea unor porunci punctuale ne va defocaliza tot timpul de la păzirea lucrurilor mari ale Legii. Și aceasta pentru că încă nu am înțeles că în cele două mari porunci ale Legii (iubirea de Domnul și de semenii) în care este înglobată toată Legea, dă motivație și sens tuturor detaliilor Legii, reprezintă spiritul Legii, care unifică, reconciliază, oferă aplicații concrete tuturor poruncilor punctuale din Lege. Avem nevoie să redescoperim semnificația poruncilor punctuale ale Legii prin cufundarea lor în porunca cea mai mare.

23:25-26 Al 6-lea vaiet – Partea din afară versus partea dinlăuntru

Am tot dezvoltat acest simptom al fățarniciei și cu alte ocazii, inclusiv în predica de pe munte. Un simptom al fățarniciei este deci tendința de a fi preocupat de părțile vizibile, concrete, exterioare ale Legii și mai puțin de aspectele ei nevăzute, adânci, ce țin de motivații, atitudini. Fățarnicul se va conforma, va realiza acele comportamente morale dezirabile dar va evita confruntarea cu urâciunea și adâncimea bolilor interioare. Toți suntem spărți pe dinlăuntru, atât de spărți că vindecarea noastră lăuntrică nu s-ar finaliza nici în 10.000 de ani de transformare în Hristos! Dar Fariseul neagă această realitate. El se conformează repede la aspectele exterioare ale Legii.

Când dorim să învățăm pe un ucenic harul, este esențial să ne facem vulnerabili și să folosim greșelile noastre PREZENTE ca material didactic. Și nu am în vedere cele mai mari greșeli vizibile. Dacă ai ajuns la un nivel mai înalt al rodirii s-ar putea să nu comiți o greșală din aceea rușinoasă, vizibilă față de ucenicul tău. Dar îi poți vorbi despre greșelile lăuntrice, ascunse, nevăzute. De exemplu: după o predică de a ta el este foarte încântat de mesajul rostit. Tu îți poți exprima și tu bucuria pentru faptul că Domnul a lucrat prin acea predică, dar în același timp să îți dezvălui trăirile interioare de dinainte, din timpul și de după predică care sunt marcate de resturi, de limite. Îi vei vorbi onest și specific despre lupta ta cu afirmarea de sine, cu frica de oameni etc. Predica a fost o biruință. Ne bucurăm de nivelul prezent de rodire. Dar suntem atenți și la

resturile noastre ce țin adesea de partea nevăzută a lăuntrului nostru. Astfel, ucenicul tău va înțelege că adevărata luptă nu se dă în afară, în conformarea la niște reguli exterioare. Ci adevărata luptă și transformare începe dinlăuntru. El va înțelege că termenul de greșeală nu se reduce la gafele vizibile, ci la cele mai mici reacții ale sufletului.

Dacă nu ne deschidem să vorbim (cu discernământ desigur) cu ucenicii noștri despre greșelile noastre lăuntrice, subtile, ei instinctiv vor reduce legea la ce se vede. Ei se întorc la Dumnezeu bolnavi de fățarnicie. Fățarnicia din ei va perverti spontan realitățile spirituale din Împărăție. Ei sunt orientați din fire spre fățarnicie. Noi trebuie să contracarăm această înclinație a lor. Doar onestitatea noastră legată de bătăliile noastre interioare îi vor ajuta să vadă adevărata chemare a Evagheliei și fenomenul complex și profund al zidirii chipului lui Isus înlăuntru nostru.

Al 7-lea vaiet – Vă arătați neprihăniți înaintea oamenilor...

Mormântul era un loc necurat. Pentru a nu deveni necurați, evreii au văruit mormintele tocmai pentru a fi reperate ușor și pentru a te putea feri de ele. Deci când vedeai un mormânt văruit, reacția era să te îndepărtezi de el și nu să te apropii de el!!!

Fariseii erau niște morminte văruite. Ei se afișau neprihăniți. Acesta era cel mai mare rău al lor. Căci nu faptul că nu făceau ce spuneau era cel mai mare rău, ci că pretindeau că deja fac ceea ce spun. Și e tragic că ei înșiși chiar credeau că făceau ce spuneau. Deci nu jucau la dublu conștiință. Nu erau acei perversi care știi că nu fac ce fac, dar spun asta pentru a manipula pe ceilalți. Nu! Ci ei erau sinceri în minciuna pe care o credeau! Ei erau robiți de RĂTĂCIRE! Ei erau cu adevărat ORBI! Iată de ce, de mai multe ori Isus îi numește orbi! Ei chiar credeau că împlinesc ce spun. Și se afișau neprihăniți DIN CONVINGERE. Și chiar dacă nu se afișau neprihăniți, la nivelul spiritului transmiteau acest mesaj foarte clar, căci acest mesaj izvora din puternica lor convingere că ei deja îl iubesc pe Domnul cu toată inima lor.

E una să nu trăiești ceea ce spui. Dar e alta să nu trăiești ceea ce spui și să PRETINZI față de alții că o faci deja. Ajungem din nou la problema onestității. Sursa morții spirituale pe care o aduceau în popor nu izvora din discrepanța dintre ce spuneau și ce făceau, ci mai degrabă din NEGAREA acestei discrepanțe. Dacă ei nu s-ar fi afișat ca unii care îl iubeau pe Dumnezeu, nu ar fi făcut așa de mult rău poporului. Deci nu resturile noastre din viața noastră produc cel mai mare rău, ci tocmai negarea lor, sau ascunderea lor de ceilalți. Și nu e suficient să recunoaștem aceste resturi față de noi înșine. Trebuie să le împărtășim adesea și celorlalți. Căci instinctiv ei vor proiecta asupra noastră profilul eroului spiritual. Semenii de lângă noi sunt bolnavi. Ei cred în mitul eroilor spirituali și doresc să ajungă acolo. Și ar dori că noi să fim deja acolo, să le confirmăm astfel că acel loc există, că se poate ajunge. Deci unii din ucenicii noștri vor avea tendința spontană de a ne idolatriza, de a ne percepe ca niște oameni sănătoși. Și nu e suficient să nu credem despre noi înșine că suntem deja sănătoși. E necesar, e indispensabil dar nu și suficient. Trebuie să le și arătăm ucenicilor noștri în mod clar că suntem încă foarte bolnavi.

Fariseii se doreau a fi indicatori spre VIAȚĂ. Și duceau poporul în rătăcire. Însă ei devin pentru cei cu discernământ niște repere care îi pot ajuta să se ferească de calea morții. Mormintele văruite erau frumoase pe dinafară dar erau pe dinlăuntru pline de moarte. Așa erau și Fariseii. Dar mormintele văruite nu chemau poporul spre necurățiile din interiorul lor, ci AJUTAU poporul să se ferească de acele lucruri necurate și să nu devină necurate. Deci mormintele văruite aveau un rol benefic, POZITIV în Israel. Dar aceasta pentru cei care înțelegeau faptul că acele monumente frumoase reprezentau MORMINTE și că purtau pe ele mesajul NESCRIS: *fugi de mine!* Și Fariseii pot juca acest rol POZITIV în poporul lui Dumnezeu. Pentru cei care primesc iluminarea lui Hristos, FARISEII devin un ajutor pentru a te feri de fățarnicie. FARISEUL este cel care te învață: AȘA NU! Fariseul este cel care te ajută să îți vezi propria fățarnicie și să te îngrozești de ea! În mod paradoxal ai nevoie de Farisei ca să te vindeci de fariseism! Intersecția cu un Fariseu te poate face mai bun sau mai rău, te poate duce în rătăcire sau te poate ajuta să te adâncești și mai mult pe calea onestității.

Care este SEMNUL pe care îl poartă un Mentor sau un frate mai mare, care să îți arate: AȘA NU!, și să te îndemne să FUGI de el, de învățătura lui, de nebunia de a-I deveni ucenic??? Când un om transmite la nivelul spiritului că el deja este, că el deja a ajuns acolo, că el deja este sănătos, că nu mai mare boli și probleme grave, ATUNCI el este un mormânt văruit care-ți spune clar și limpede: *fugi de MINE! Stai cât mai departe de mine ca să nu devii și tu un fățarnic ca mine!*

Și acel om ar putea să aibă cunoștințe biblice impresionante, să aibă performanțe morale și spirituale reale, să aibă în trecutul lui fapte ale credinței autentice, să aibe în trecutul lui minunate confirmări ale lucrării Duhului Sfânt în el, să verbalizeze învățătura despre har ca nimeni altul, să fie considerat un lider și un model al comunității. Dar dacă mesajul PREZENT al vieții lui este: *Eu sunt destul de sănătos...nu prea mai am nu știu ce probleme....*, atunci STAI departe de acel Mentor. El nu te poate învăța profunzimile harului. Nu te MAI poate învăța. Poate a învățat în trecutul lui în mod autentic pe sute de oameni harul, dar pentru că în clipa prezentă s-a oprit din procesul creșterii și se vede că a ajuns... nu la perfecțiune dar la un nivel acceptabil de rodire, pentru că este marcat de autosuficiență spirituală, acest OM nu mai trăiește profund harul și deci implicit nu te poate învăța harul. Stai departe de o astfel de relație. Nu înseamnă să nu fii atent la ce spune. Dar înveți să faci distincția între ce verbalizează și ce trăiește. Înveți să nu umplii semnificația termenilor pe care el îi verbalizează cu spiritul transmis de viața lui, ci să cauți o altă semnificație pe care o vei găsi în viața celor care nu au obosit pe drumul onestității, al smeririi și al vindecării de sine.

În mod paradoxal s-ar putea ca mentorii de care te simți atras să fie tocmai cei de care trebuie să fugi. S-ar putea ca relațiile de care te simți chemat să fie tocmai cele în care să pui limite. S-ar putea ca mentorii pe care-I desconsideri pentru că nu sunt așa de spirituali ca cei de care te simți atras să fie cei de care ai nevoie, cei care te pot învăța cu adevărat harul. Un mentor care mimează perfecțiunea va fi foarte atractiv pentru mulți ucenici naivi. Un mentor care trăiește autentic și care astfel își arată și resturile și slăbiciunile va fi neatractiv pentru mulți. Dar

în cele din urmă... cine se aseamănă se adună... Profilul ucenicilor care te caută poate fi oglinda a ceea ce transmiți de fapt. Și profilul mentorului pe care-l cauți poate fi oglinda a ceea ce cauți de fapt. Ceea ce devin ucenicii tăi poate arăta de fapt ce transmiți tu. Și aici este un avantaj: dacă tu promovezi legalismul ascuns, ucenicii tăi îl vor însuși mult mai bine decât tine. Și e posibil ca la ei să nu mai fie atât de ascuns, și să te șocheze chiar și pe tine. Adesea roadele morții care cresc în inima ucenicilor tăi te vor înștiința de moartea care este în tine și pe care o transmiți altora fără să fii conștient de acest lucru.

Ultimul vaiet

E înțelept de acceptat că nu vei găsi Mentorul 100% onest, 100% vindecat de fățarnicie. Fiecare din noi suntem hăituiți de EU ȘTIU, EU SUNT, EU POT și transmitem adesea acest lucru și semenilor. Orice mentor va avea momentele sale de neveghere când va arăta spre sine etc. Însă nu vom judeca nici pe mentori, nici pe ucenici după detaliile din viața lor, ci după ansamblul vieții lor. Multe detalii îi vor dovedi fățarnici. Dar ansamblul și dinamica vieții lor va trasa o dominantă a fățarnicie sau a onestității. Timpul petrecut în studiu îl va face să creadă că știe mai mult sau mai puțin? Anii de credință care trec îl vor face să se vadă mai sănătos sau mai bolnav? Timpul este proba onestității. Întrebarea nu este dacă e perfect de onest sau dacă este mai onest ca celălalt mentor, ci întrebarea este dacă este mai onest azi decât era ieri? Ca în orice domeniu, vindecarea de fățarnicie trebuie să continue toată viața. Deci semnul că suntem pe drumul cel bun nu este nivelul de onestitate atins, ci faptul că devenim din ce în ce mai onești și nu ne oprim niciodată din procesul de vindecare! Caută deci acel mentor pe care îl vezi MEREU devenind din ce în ce mai onest! Investește mai mult în acei ucenici care au aceeași caracteristică!

23:29-39 – Vaietul al 8-lea – uciderea proorocilor Domnului

Ultimul vaiet mi se pare cel mai important. El desconspiră una din cele mai periculoase fațete ale fățarniciei: respingerea glasului cercetării Domnului, necunoașterea zilei cercetării Domnului. Acest simptom al fățarniciei se explică foarte ușor: cel ce trăiește în negare, cel care crede că deja iubește pe Domnul va respinge cercetarea Domnului prin glasul profeților, cercetare care le arată adevărul despre ei înșiși: ***voi nu iubiți pe Domnul!*** Fățarnicia fariseilor însă se manifestă și la acest capitol: ei spun că nu ar fi ucis pe proorocii din timpul părinților lor, darucid pe proorocii din timpul vieții lor. Fariseii cinsesc doar pe proorocii morți, dar nu reușesc nici unul viu. Ei laudă doar pe cei din trecut dar pe nici unul din prezentul lor. Este logic să fie așa. Proorocii morți, din trecut, mustrau pe ALȚII. Proorocii vii, din prezent îi MUSTRĂ chiar pe ei. E logic ca primii să fie adulați, iar ultimii să fie omorâți. Este interesant faptul că Mântuitorul afirmă că din însăși afirmația rostită de ei în v.30 se dovedește faptul că ei sunt fiii celor care i-au omorât pe prooroci. Cum anume afirmația din v.30 dovedește că ei sunt urmașii spirituali ai celor care i-au omorât pe prooroci? Oare prin faptul că afirmă ***părinții noștri?*** Și deci prin faptul că nu se identifică cu proorocii ci cu poporul? Prin faptul că nu spun: ***cei care au omorât pe părinții noștri, proorocii***, ci spun: ***părinții noștri care au omorât pe prooroci?*** Ceva

de genul: gura păcătosului adevăr grăiește! Ei nu fac deosebire între descendența fizică din Avraam și descendența spirituală din Avraam. Dar aceasta era și problema părinților lor care au omorât pe prooroci. Aceasta este una din rădăcinile fățarniciei părinților lor și a lor înșiși! Părinții lor răspundeau proorocilor: **Templul Domnului! Templul Domnului! Templul Domnului! Noi suntem poporul Domnului, urmașii lui Avraam! Dumnezeu este cu noi și nu împotriva noastră! De aceea tu spui minciuni când anunți că Domnul ne va pedepsi!** Trăind în acest spirit, ei au respins și omorât pe prooroci. Fariseii spuneau **părinții noștri** fără a face distincția clară între descendența fizică și cea spirituală din Avraam. Prin aceasta dovedeau că trăiesc în același spirit cu cei care au omorât pe prooroci!

O altă posibilă legătură între afirmația lor din v.30 și concluzia lui Isus din v. 31 este următoarea: siguranța cu care afirmau: **noi nu am fi făcut ca părinții noștri**, dovedea superficialitatea cu care tratau problema răului din ei, negarea de sine în care trăiau, fățarnicia lor respingătoare. Dar în această superficialitate și fățarnicie trăiau și părinții lor care au omorât pe prooroci. Cel care este onest cu sine și recunoaște adâncimile bolilor din el spune: **Dacă aș fi trăit în timpul lui Isus și eu aș fi fost printre cei care L-au respins.** Cel care este onest cu sine și recunoaște că în viața sa a răstignit de atâtea ori Lumina Revelației divine, va spune: **Dacă trăiam în timpul lui Isus, și eu aș fi participat la răstignirea Sa. Doar harul Său m-a adus și mă ține acum de partea revelației. Nu sunt cu nimic mai bun sau mai puțin vinovat decât cei care l-au omorât pe Isus.**

Dar cel care spune: dacă aș fi trăit în vremea lui Isus, eu nu l-aș fi omorât, arată prin aceasta cât de superficial este în cercetarea de sine, cât de mult neagă bolile și slăbiciunile din el însuși și că trăiește exact în fățarnicia celor care L-au ucis pe Isus. Afirmațiile de genul: **nu înțeleg cum cutare a făcut așa ceva sau dacă aș fi fost în locul lui aș fi făcut mai bine**, arată cât de puțin suntem conștienți de bolile din noi și cât de puțin conștient suntem de harul divin care ne protejează clipă de clipă. Dacă începem să devenim conștienți de răul din noi, vom ști că diferența între noi și cel care a căzut de exemplu în păcatul curviei este dată de faptul că:

- Nu am trecut prin presiunea și ispitirile prin care a trecut el
- Harul divin ne-a protejat de această cădere.

Dar nu e nici o diferență de ESENȚĂ între noi și cel care a căzut în acest păcat. Noi purtăm în noi păcatul curviei. E doar o problemă de CONTEXT ca ceea ce purtăm în noi să se manifeste. Noi deja am curvit în inima noastră în multe feluri. E deci doar o problemă de TIMP până vom cădea în mod vizibil în acest păcat. Doar harul divin ne poate proteja de aceste CONTEXTE la care nu putem să facem față din pricina slăbiciunilor din noi. Noi ne grăbim să judecăm pe cineva care ajunge să comită un păcat vizibil, rușinos, pentru că NU ȘTIM tot procesul din spate care a dus acolo. Nu știm contextele, presiunile la care a fost supus, nu știm de modul în care cel rău a scos la iveală slăbiciunile deja existente în acel om. Căci dacă am ști, am

spune: *Doamne, păzește-mă de cel rău! Și eu pot ajunge în acea cădere! Ține-mă în harul tău și învață-mă să cunosc ziua cercetării mele!*

Diagnostical pus de Mântuitorul în v.31 se va dovedi adevărat prin REACȚIA lor față de proorocii PREZENTULUI lor. Ei vor ucide pe proorocii PREZENTULUI lor, dovedind fără drept de tăgadă că sunt FIII celor care au ucis pe proocii din TRECUT.

În mod cert v.35 ridică multe întrebări: cum să vină asupra generației contemporane cu Isus VINA tot sângelui nevinovat vărsat pe pământ... de la Abel până la Zaharia? Înțeleg să vină vina vărsării sângelui lui Isus și a apostolilor și a creștinilor din primul secol... Dar ce legătură are această vină cu vina vărsării sângelui lui Abel? Un posibil răspuns: Această generație a călcat în picioare și ucis vasele care purtau APOGEUL revelației divine. Dacă au încălcat în picioare apogeul revelației divine cu siguranță ar fi respins și revelațiile din vechime care nu erau decât umbra apogeului revelației. Dacă respingi revelația cea mare în mod cert o vei respinge la fel de brutal și pe cea mai mică. Dacă însă respingi revelația cea mică nu înseamnă că vei respinge (la fel de brutal) și revelația cea mare. Căci Mântuitorul spune: *Dacă cei din Sodoma ar fi văzut aceste minuni, Sodoma ar fi rămas în picioare până azi.* Deci prin faptul că acea generație **a ucis** vasele celor ce purtau apogeul revelației ni se arată că ei ar fi ucis și pe toți profetii din Vechiul Legământ. Vina lor este mai mare decât cea a părinților lor. Vina pentru vărsarea sângelui celor care au adus mesajul apogeului revelației este mai mare decât vina pentru vărsarea sângelui nevinovat al celor care au fost omorâți înainte de aducerea în lume a apogeului revelației. Astfel, tot sângele nevinovat care a fost vărsat pe pământ de la Abel la Zaharia va veni asupra lor.

Isus încheie discursul într-un mod surprinzător și anume muștrând Ierusalimul! El muștră pe liderii religioși ai poporului și sfârșește prin a muștra poporul (și în mod special cel din Ierusalim unde ținea discursul). E atât de clar că Isus nu este în căutare de electorat. El nu îi denigrează pe liderii actuali pentru a atrage poporul de partea lui, pentru a le lua locul. El muștră ȘI POPORUL! Și-l muștră pentru că poporul trăia și el în fățarnicie. El nu doar fusese dus în rătăcire de farisei, dar se lăsase dus în rătăcire. Și este extrem de interesant că doar ULTIMUL vaiet este aplicat și Ierusalimului. Ierusalimul nu este muștrat pentru fațetele fățarniciei oglindite în primele 7 vaiete, ci doar pentru fațeta fățarniciei din ultimul vaiet! De ce? Am explicat deja că Dumnezeu rămâne drept față de popor prin faptul că atunci când autoritățile puse de El prin Lege aleg calea fățarniciei el ridică în popor prooroci care oferă o alternativă, care oferă o șansă reală poporului de a se smulge din rătăcirea în care este dus de liderii ipocriți. De aceea ei nu reprezintă niște victime ale contextului sau ale liderilor lor. Ne aducem aminte de Matei 15 și despre modul în care Isus desființează în ochii ucenicilor teoria victimei, a omului neștiutor din popor, naiv și nevinovat care este manipulat cu ușurință de Farisei. Există victime ale sistemului, dar doar până la apariția PROOROCULUI. Când proorocul apare pe scenă există o șansă reală a alegerii, a vindecării, a smulgerii din rătăcirea propagată de liderii religioși ai vremii. După apariția proorocilor nu mai putem vorbi de VICTIME ci doar de VINOVAȚI responsabili de destinul lor. Vaietele Mântuitorului ne aduc aminte de vaietele rostite de Isaia, cel care-l prefigura pe Mesia (vezi vaietele din Isaia 5). Și Isaia ne spune: *Cei ce povățuiesc poporul*

acesta îl duc în rătăcire și cei ce se lasă povățuiți de ei sunt pierduți. (Is.9:16). Poporul SE LASĂ dus în rătăcire. Cum știm că poporul SE LASĂ VOIT ȘI RESPONSABIL dus în rătăcire? Simplu: prin faptul că respinge și omoară pe PROOROCI! Iată de ce Isus aplică vaietul al 8-lea Ierusalimului. Acest lucru ne arată și importanța acestui vaiet căruia Isus îi acordă cea mai mare cantitate de text. Vaietele ocupă 27 de versete. Vaietului 8 îi sunt alocate 9 sau chiar 11 versete (dacă includem și v.37-39 în utlimul vaiet). Oricum este măcar o treime din întregul pasaj dedicat vaietelor. De aceea vom acorda și o atenție specială APLICAȚIEI ce izvorăște din acest ultim vaiet.

Dar înaintea de aceasta, să facem o mică recapitulare pe cap.23. Isus DEMASCĂ boala fățarniciei ascunse. Discursul are trei părți:

a) V.1-12 – ESENȚA bolii

- Ei spun, dar NU FAC,
 - Pentru că ce fac, fac cu o MOTIVAȚIE greșită

b) V.13-36 – SIMPTOMELE sau FAȚETELE principale ale bolii

- i) *Vaiet 1* – impactul asupra celor SINCERI din popor, și anume blocarea accesării harului Împărăției
 - ii) *Vaiet 2* – folosirea autorității pentru foloasele egoiste și în dezavantajul celor slabi și vulnerabili
 - iii) *Vaiet 3* – impactul asupra ucenicilor – devin de două ori mai fățarnici
 - iv) *Vaiet 4* – lucrurile secundare ale Legii sunt considerate mai importante decât principale din care derivă sau: FORMELE vizibile sunt mai importante decât ESENȚELE NEVĂZUTE care le dau sens
 - v) *Vaiet 5* – glorificarea unor DETALII din Lege și neglijarea VALORILOR fundamentale ale Legii.
 - vi) *Vaiet 6* – preocupare excesivă pentru EXTERIOR, pentru APARENȚE și o neglijare a recunoașterii și vindecării BOLILOR lăuntrice, adânci.
 - vii) *Vaiet 7* – negarea discrepanțelor dintre verbalizare și trăire și AFIȘAREA, pretinderea faptului că sunt deja neprihăniți.
 - viii) *VAIET 8* – respingerea și uciderea PROOROCILOR Domnului.
- c) **V. 37-39 - ANUNȚAREA PEDEPSEI** care vizează nu doar pe Farisei ci și întregul POPOR!

Observăm că putem grupa cele 8 vaiete (simptome astfel):

I. Relația Fariseilor cu turma lor: (vaietele 1-3)

- Cu cei mai sinceri din turmă (V.1)
- Cu cei mai vulnerabili din turmă (V.2)
- Cu ucenicii lor din turmă (V.3)

II. Relația Fariseilor cu Legea: (vaietele 4-5)

- Forme versus Esențe (V.4)
- Detalii versus Fundamente (V.5)

III. Relația cu ei înșiși (vaietele 6-7):

- Grija pentru exterior și neglijarea interiorului (V.6)
- Negarea discrepanțelor și Afișarea așa-zisei lor neprihăniri (V.7)

IV. Relația cu Proorocii Domnului (vaiet 8)

- Raportarea la proorocii din TRECUT
- Uciderea proorocilor din PREZENT

Personal m-am regăsit în fiecare vaiet și am TOATE cele 8 simptome ale fățarniciei. Nu sunt puțin bolnav, nu sunt pe jumătate bolnav. Ci sunt bolnav de tot. Din această pricină am și scris așa de mult pe cap.23, căci am scris despre mine, despre inima mea. Sunt ca bolnavul care simte nevoia să vorbească despre boala lui. Raportarea mea la ucenicii mei, la Legea Domnului, la mine însumi și la cercetările Domnului din viața mea, arată TOATE cu claritate cât de bolnav sunt. Dar simptomul 8 este special. Îl văd atât de clar în mine. Și el are un rol cheie în vindecare. Căci vindecarea bolii este strâns legată de tratarea simptomului 8, de tratarea celei de-a 8-a fațetă a fățarniciei. Despre ce este vorba? Sau cum ar suna APLICAȚIA vaietului al 8-lea? Să ne adunăm puterile și să pornim din nou la drum.

Neînțelegera profundă a harului, înclinația de a câștiga o imagine bună despre sine și acceptarea din partea Divinității prin performanțele spirituale, tendința de a acoperi discrepanța dintre ce spunem și ce facem prin aceste performanțe și nu prin har, va activa în noi mecanismul de apărare care se numește NEGARE. Dumnezeu a trimis lui Israel profeți pe care ei i-au ucis. Iarși: este un exemplu extrem prin care noi să deosebim nuanțele din viața noastră. Noi nu am

ajuns să ucidem fizic pe profeții Domnului, dar de câte ori nu am ucis lumina revelației care încerca să ne spună cu blândețe: *ești bolnav în acest domeniu al vieții tale, ai o problemă adâncă, ai nevoie de ajutor, ai nevoie de un tratament îndelungat....?* De câte ori Dumnezeu nu ne-a înștiințat de anumite boli prin exemplul lui Abel, prin cartea profetului Ieremia, Isaia sau Ezechiel, prin cartea lui Maleahi sau a lui Zaharia, iar noi am închis ochii? Oare nu am UCIS și noi deci pe proorocii Domnului? Orice cercetare a Domnului care ne înștiințează de o boală din noi este un glas profetic. Rolul profetului era să îl ajute pe Israel să iasă din orbire spirituală. Când Israel trăia în neascultare și nega acest lucru prin fățarnicie, Dumnezeu trimitea în bunătatea Sa pe profeții Săi pentru a distruge zidul negării, pentru a-l ajuta să accepte boala și pentru a-l călăuzi apoi spre a căuta harul vindecător. În lumina acestei paradigme, Lumina revelației care ne înștiințează de o boală spirituală ascunsă, este un Profet, un Trimis al Domnului pentru noi. Dar ce este o boală spirituală? Este o slăbiciune adânc întiprătită în noi, o predispoziție de a greși într-un domeniu, predispoziție pe care nu o putem controla. Când apare contextul ostil boala ne conduce către greșală. Când nu apare contextul cu pricina nu comitem greșeala, dar când apare contextul, vine și greșeala. Și e vorba de o neputință reală de a nu mai repeta greșeala. În acel domeniu harul încă nu a pătruns pentru a vindeca, pentru a activa puterea vieții lui Hristos. În acel domeniu domnește firea pămâtească. Voința nu ne ajută. Putem să ne propunem sincer să nu mai repetăm greșeala. Dar acest lucru nu ne ajută. Predispoziția de a greși e prea adânc înscrisă în noi. E nevoie de o vindecare profundă. E nevoie de un tratament adânc. E nevoie de timp. E nevoie de etape ale vindecării. E nevoie de un întreg proces de zdrobire și smerire pentru ca harul să poate pătrunde în acel domeniu al vieții noastre și să curețe otrava, și să aducă vindecarea. Și Marele adevăr pe care noi nu îl acceptăm despre noi înșine este următorul: TOȚI, indiferent de anii de credință, de nivelul spiritual, de vindecările reale de care am avut deja parte suntem PLINI de multe boli ADÂNCI, URÂCIOASE, care activate de anumite contexte ne conduc către greșală și pe care NU le conștientizăm ÎNCĂ! Acceptarea acestui adevăr dureros despre noi, ar simplifica așa de mult procesul vindecării și ar salva de la răstignire cercetările Duhului Sfânt din viața noastră.

Deci cu toții suntem plini de boli și facem multe greșeli. Nu ne complacem, ne dăm toate silințele să nu păcătuim, dar bolile sunt, și împreună cu ele și greșelile. Și Dumnezeu ia pe rând bolile noastre pentru a le trata. Și pentru că suntem făpturi limitate, pentru că avem o capacitate spirituală de concentrare limitată, pentru că avem o limită de suportabilitate în a vedea adâncimea și urâciunea bolilor din noi, Duhul Sfânt se apropie cu grijă și gingășie de noi; și ia o boală, poate două pe care vrea să le scoată la lumină și să le vindece. Deci Duhul ține cont de limitele noastre și se apropie de noi cu gingășie. Și nu lucrează simultan la fel de profund la mai multe boli. El are în vedere mai multe boli, dar tratează mai profund doar câteva din ele. Și El decide CE BOALĂ să scoată la iveală și să o propună pentru vindecare. El știe ordinea perfectă a tratării bolilor. El scoate la iveală o boală. Lucrează un timp la vindecarea ei. De-abia apoi poate să scoată la iveală o a doua boală. Și apoi o a treia. Apoi revine din nou la prima boală pentru o vindecare mai profundă. Duhul, și doar El, știe deci de ce avem nevoie. Noi suntem neștiutori. Noi nu cunoaștem nici bolile noastre, nici adâncimea lor, nici rădăcinile lor, nici legăturile lor.

Noi nu știm nici limita noastră de suportabilitate în acceptarea adevărului despre noi sau în acceptarea suferinței. De aceea nici nu știm cum să ne rugăm pentru noi. De aceea e nevoie ca Duhul să traducă rugăciunile noastre. Noi nu știm să facem operații pe sufletul nostru. Dacă am încerca ne-am autodistrage, exact ca un bolnav de inimă care nu are nici o noțiune despre medicina internă și care ar încerca să se opereze singur pe cord. Dar vestea bună este că Duhul ȘTIE, El este EXPERT în operații pe cord-ul sufletului! El ne CUNOAȘTE în mod desăvârșit și știe în mod desăvârșit să ne trateze bolile sufletului. Și vrea să o facă în mod desăvârșit. El știe bolile, adâncimea lor, ordinea în care trebuie tratate, contextele de care avem nevoie ca boala să iasă la iveală, contextele de care avem nevoie ca boala să fie vindecată, relațiile de care avem nevoie ca boala să fie tratată, adevărurile din Scriptură care sunt indispensabile în procesul vindecării, frații de care avem nevoie să ne asiste în procesul vindecării. Resursele deci există. În noi este ADN-ul lui Hristos - Hristos însuși. Această putere trebuie însă activată în acele zone în care încă domină firea pământească. Și există resurse nelimitate atât în lăuntrul nostru (viața lui Hristos!) cât și în afara noastră (Biserica etc.). Deci avem un doctor desăvârșit: Duhul Sfânt! Știe, poate, vrea și ne iubește nespus! Hristos, Doctorul desăvârșit, vrea mai mult decât noi să fim vindecați. El știe cât putem duce. El vrea să supraviețuim operațiilor și să nu murim în timpul lor. El ne prețuiește ca pe Sine. Noi suntem Lumina ochilor Lui, Mireasa Sa pe care a câștigat-o cu sângele Lui! Suntem deci pe mâini bune! Nu avem de ce să ne temem!

Primul pas din procesul vindecării este scoaterea la iveală a BOLII. Dar dacă noi trăim încă înșelați de paradigma neprihănirii personale și a legalismului ascuns, ne VOM SPERIA DE fiecare dată când Duhul va scoate la iveală o boală din noi! Noi ne-am construit instinctiv credința, că după atâta creștere spirituală, am devenit destul de sănătoși și de aceea ne bucurăm de o imagine bună de sine, de pacea dată de faptul că trăim ceea ce propovăduim, că suntem plăcuți Domnului și lumini în lume. Și faptul că trece o perioadă mai lungă fără acele greșeli mari, vizibile, ne întărește convingerea falsă că ÎN SFÂRȘIT am ajuns oameni maturi în Hristos, adică sănătoși și fără boli grave. Și când vine cercetarea profetică a Duhului pentru a ne înștiința de o nouă boală adâncă, urâcioasă gravă din noi, ce vom face? Ne vom speria, ne vom tulbura, tot edificiul construit de noi va fi amenințat, și tendința va fi în mod clar să NEGĂM boala și adâncimea ei.

Cum scoate Duhul la iveală o boală ascunsă din noi? Se creează un context în care slăbiciunea se activează, predispoziția de a greși este foarte mare și chiar greșim în acel domeniu! De fapt, la nivelul spiritului noi deja ne complacem în acea greșeală sau o comitem de multe ori inconștient. Acum însă apare o greșeală ceva mai mare, mai vizibilă și o presiune mai intensă a firii pământești! Acum ni se deschid ochii. Adevărul este că o boală adâncă sau ascunsă poate fi scoasă la iveală doar prin GREȘEALĂ. E singura cale. Dacă visăm să devenim conștienți de bolile noastre ocolind GREȘEALA, credem o MARE MINCIUNĂ. Căci boala generează deja la nivelul spiritului multe greșeli. Deci GREȘEALA deja este. Este nevoie însă doar de o GREȘEALĂ mai vizibilă pentru ca boala să fie scoasă la iveală. Și apoi vor fi necesare NENUMĂRATE greșeli pentru ca să căpătăm vindecarea. Deci, dacă cineva definește o zi de

biruință o zi lipsită de greșeli trăiește o mare minciună, este pe un drum greșit, este pe un drum care este OPUS drumului vindecării inițiat de Duhul Sfânt în noi. Deci dacă noi trăim în paradigma: *Trebuie să trăiesc o viață de biruință, căci puterea lui Hristos este de partea mea și este mai mare decât puterea păcatului, deci trebuie să trăiesc ca un om sănătos și fără greșeli. Aceasta e voia lui Dumnezeu pentru viața mea, o voie realizabilă. Și dacă-l iubesc voi trăi prin El o viață de biruință!*, suntem pe un drum care duce la moarte... și vom fi niște pacienți atât de dificili! Căci în paradigma noastră, GREȘEALA e cea mai mare spaimă a noastră! În mintea noastră, ea ar trebuie să lipsească, iar apariția ei ne arată că nu Îl iubim sincer și cu adevărat pe Domnul. Și dacă nu-L iubim pe Domnul, totul este pierdut!!! Și noi nu vrem să pierdem totul! Și atunci care va fi reacția noastră firească?

- Vom minimaliza importanța greșelilor mărunte în care ne complacem zilnic, vom supraestima importanța greșelilor mai vizibile.
- Vom face o mică tragedie ori de câte ori vom conștientiza o greșală.
- Vom avea tendința să NEGĂM greșelile noastre.
- Vom avea tendința să trecem cu superficialitate peste greșelile noastre.
- Ne vom cere deci iertare față de greșală, dar vom nega boala adâncă și urâcioasă care a produs greșala!

Deci mai întâi ne vom tulbura mai mult decât trebuie când vom face o greșală vizibilă. Ne vom gândi că iar l-am trădat pe Domnul, iar L-am vândut pentru 30 de arginți, iar L-am înșelat; ne vom gândi că nu Îl iubim cu adevărat, că suntem niște fățarnici, că nu trăim încă ce propovăduim. Imaginea noastră bună construită pe perioadele „FĂRĂ GREȘELI” se va dărâma și la fel siguranța că Dumnezeu ne iubește și ne acceptă. Percepția noastră că avem o mărturie bună (fără greșeli) față de cei din întuneric se va tulbura și ea. Sentimentul de vinovăție din noi va fi mai intens și mai îndelungat decât trebuie. Va fugi bucuria din noi!!! Glasul lui Rabșache ne va chinui. Ne vom cere iertare... Și apoi ce va urma? VOM încerca să COMPENSĂM, să revenim la perioada cea bună fără de greșeli. Vom lua de la capăt truda de a construi „o viață de biruință” în Hristos, fără de greșeli. Și ne vom convinge că a fost doar un accident. Ne cerem iertare și apoi ne avântăm plini de RĂVNĂ în acele activități de slujire și sfințire care ne asigură confortul spiritual lăuntric. Vom fi plini de râvnă în studierea Scripturii, în slujirea în Biserică, în formele noastre de sfințire, în rugăciune. Și ce e greșit? - veți spune. Păi, greșeala s-a produs cu un SCOP: să scoată la iveală o boală adâncă, urâcioasă. Deci după ce ne cerem iertare, nu trebuie să fugim spre acele activități spirituale pe care le repetăm la infinit fără să creștem cu adevărat spiritual, dar care ne asigură iluzia constanței în creșterea spirituală. Dar ce trebuie să facem? Să ne cercetăm inimile înaintea Domnului. Să lăsăm sub lumina Duhului Sfânt ca acea GREȘEALĂ să ne conducă spre conștientizarea bolii urâcioase care a generat-o. E adevărat că nu toate ispitele

și greșelile izvorăsc din anumite boli specifice ascunse pe care Dumnezeu vrea să le scoate la iveală spre vindecare. Dar ADESEA greșelile au rolul de a scoate la iveală aceste boli. Deci cea mai mare eroare în acest proces este să treci cu superficialitate peste greșeală, să îți ceri iertare redepe, să încerci să uiți și să revii la repetarea bolnăvicioasă a deprinderilor spirituale și a activităților morale pe care le poți controla. Boala scoate la iveală un domeniu în care nu deții controlul. Tendința este să te refugiezi spre acele zone în care aparent deții controlul. Eroarea este că nu negi greșeala (căci este prea evidentă), dar negi adâncimea bolii care a produs-o! Și prin această negare răstignești glasul profetic al Duhului Sfânt. Și ce se va întâmpla? Greșeala se va repeta. Încă o dată și încă odată și încă o dată... și se va repeta mai grav, mai vizibil. Și de-abia după ce se va repeta de multe ori într-o perioadă mai scurtă de timp, ZIDUL negării va începe să se sfărâme. E prea evident. Și acest lucru va duce la o înverșunare a voinței neprihănirii personale de a nu repeta greșeala. Și vei începe un război până la sânge împotriva greșelii care îți tulbură pacea falsă dată de iluzia neprihănirii personale. Dar în acest război, ești sortit eșecului. Căci motivația e greșită, căci lupți prin puterea ta, căci cauți repudierea simptomului fără tratarea bolii! Și cu cât te vei înverșuna mai mult, cu atât greșeala te va trânti mai adânc la pământ. Și apoi, târziu, vei ajunge în groapa disperării recunoscând că ai o boală adâncă, urâcioasă, pe care nu o poți controla, care te domină, care e mai puternică decât a ta. Și de acolo va putea ÎNCEPE vindecarea. Dar marea întrebare este: de ce a durat așa de mult procesul în care ai acceptat că ai o boală adâncă? Pentru că în inima ta este convingerea greșită că nu ai și/sau că NU TREBUIE să ai în tine boli adânci și grave. Dar dacă ai fi avut convingerea profundă că porți în tine nenumărate boli adânci și urâcioase cum ar fi arătat procesul? În primul rând greșelile nu te-ar fi tulburat așa de tare. Ele nu ar fi distrus nici o pace, nici un edificiu, nici o imagine de sine, nici o siguranță a acceptării de Dumnezeu, nu ar fi atacat convingerea că tu îl iubești sincer pe Dumnezeu, nu te-ar fi acuzat de fățarnicie, de faptul că nu trăiești ceea ce propovăduiești. Toată pacea ta, imaginea de sine, siguranța acceptării lui Dumnezeu și a faptului că îl iubești sincer, bucuria de a fi copilul său NU AR FI FOST afectate de GREȘEALA ta. Ți-ai fi cerut iertare liniștit și apoi ai fi venit tu la Domnul să îl întrebi spunându-i:

- *Doamne, știu că sunt putred de bolnav. Greșeala nu mă miră. Curăț-o prin sângele scump al lui Isus și ajută-mă să nu o mai fac pentru gloria Numelui Tău. Dar dacă ea este merită să îmi descopere o nouă boală ascunsă în mine, un nou domeniu din inima mea pe care tu îl revendici, te rog arată-mi, deschide-mi ochii să văd boala, să văd rădăcinile ei, să văd cum s-a dezvoltat în mine, greșelile pe care deja le-a generat de multe ori și pe care eu nu le-am conștientizat. Îndură-te de mine și arată-mi urâciunea acestei boli. Și Îți mulțumesc că EȘTI la lucru în viața mea. Că mă scoți din nou din orbire și mă ajuți să conștientizez o nouă boală. Îți mulțumesc că nu ai obosit să lucrezi în mine chipul Tău! Îți mulțumesc că nu te mulțumești cu puțin din mine, ci vrei să crești în mine, să umplii o nouă cameră moartă din inima mea cu slava ta și viața ta! Nu e motiv de întristare, ci de bucurie, de sărbătoare. Bucuria nu se întemeiază pe iluzia unei vieți sănătoase fără greșeli, ci pe perfecțiunea și frumusețea Ta! Mă bucur în Tine și mă bucur de*

modul desăvârșit în care lucrezi în mine! Nu mă pot bucura de desăvârșirea mea, dar mă pot bucura de modul desăvârșit în care Tu lucrezi în mine. Mulțumesc că mă trezești din somn. Că nu mă lași să mă plafonez, că vrei ză mă cureți ca să rodesc mai mult! Arată-mi deci acea boala urâcioasă. Căci nu îmi mai este teamă de Anachimii din mine și nici de cetățile lor întărite. Ei nu mă mai sperie nici prin acuzele lor mincinoase nici prin puterea lor de a mă robi. Căci de-abia aștept să mă lupt cu Anachimii acești noi boli. Căci vin în Numele Tău, căci vin împuternicit de moartea și de viața Ta! Sângele tău curat va închide gura oricărui acuzator, iar puterea vieții Tale va pune pe fugă orice lanț al robiei! Știu că nu voi câștiga din prima. Știu că acești Anachimi mă vor mai trânti la pământ, știu că vor fi și înfrângeri și bătălii pierdute, dar știu că tocmai prin ele voi învăța să accesez puterea harului Tău în acest domeniu nou al vieții mele și știu că până la urmă Tu vei câștiga războiul pentru mine. Eu doar mă voi ascunde prin credință în Tine și voi privi cum vei alunga pe acești Anachimi spre vindecarea mea și slava Numelui Tău! De ce m-aș teme de o nouă boală, de o nouă cetate întărită? Căci Tu ești cu mine! O boală deci va ieși la iveală. Știu că înseamnă noi greșeli, dar sunt greșelile ce izvorăsc din boală și nu acelea care ar oglindi o complacere a mea în păcat. Veniți greșeli, ieșiți la iveală slăbiciuni, arătați-vă o, neputințe ale sufletului meu, ieșiți la lumină din adâncimile sufletului o, boli urâcioase! Căci nu îmi mai este teamă de voi, nu îmi mai este teamă de greșeală, căci Hristos mă eliberează de minciuna neprihănirii personale! Acuzele voastre nu mă mai fac să roșesc și să disper. Puterea voastră de a repeta greșeala în viața mea nu mă mai intimidează. Căci El e cu mine! El mă spală cu sângele Său, mă ascunde în neprihănirea Lui. El mă va asculta în ziua necazului, El îmi va veni în ajutor, El nu va disprețui rugăciunea celui cu sufletul mâhnit și zdrobit. O, boli și slăbiciuni ascunse, care m-ați chinuit atâția ani, care ați chemat negarea în inima mea, care m-ați făcut să mă îndoiesc de faptul că Îl iubesc pe Domnul meu, ieșiți la iveală și arătați-vă din adâncul ființei mele. Sunt în brațele Domnului, nu mai sunt singur. Nu mai încerc să mă lupt singur împotriva voastră! Acum sunt în brațele Celui care a murit și care a înviat pentru mine! Și nu voi mai pleca capul în jos, nu mă voi mai rușina când vă voi privi, nu voi mai închide ochii. Ci vă voi privi DIRECT în ochi. Voi prin ADÂNC spre URĂCIUNEA voastră și voi chema puterea Evangheliei ca că lupte cu voi. Și vă spun un lucru: De această dată veți pierde! De aceea mă bucur încă de pe acum, căci întrezăresc deja vindecarea minunată pe care puterea Evangheliei o va aduce în mine în curând!

Descoperirea unei boli prin greșeală devine un prilej de bucurie! Ce întorsătură ciudată a vieții spirituale! Și cum se manifestă glasul profetic care vrea să scoată la iveală bolile ascunse

ale sufletului nostru? Ce metode folosește el pentru a vorbi cu noi? Multe și diverse: contexte relaționale, contexte de viață, adevăruri din cuvânt, observațiile și muștrările fraților, greșeli repetate în același domeniu, o presiune crescândă a firii în acel domeniu, predici, cărți, conferințe etc.

Dar ce se întâmplă dacă nu luăm aminte la aceste cercetări repetate și ne refugiem în negare? Greșelile din acel domeniu se repetă și devin din ce în ce mai mari, din ce în ce mai vizibile, rușinoase și periculoase. Și chiar nu e nevoie să ajungi până la acele greșeli mai mari și mai vizibile pentru a căpăta vindecarea. Vindecarea poate fi mai ușoară, și poți evita multe greșeli mari și rușinoase. Depinde de tine cât de repede vei accepta boala și vei învăța să conlucrezi cu Duhul pentru vindecarea ei. Dar poate avea loc și ÎMPIETRIREA în acel domeniu. În ciuda greșelilor mari tu negi și alegi să FUGI de contextele care scot la iveală boala: schimbi locul de muncă, biserica, orașul, pleci misionar, schimbi biserica de mai multe ori. Și apoi apare ÎMPIETRIREA. ZIDUL negării este atât de mare, încât nu mai auzi în acel domeniu glasul Duhului Sfânt. El nu te-a părăsit. În mod paradoxal, sunt situații în care poate să mai lucreze prin tine în alte zone ale vieții tale; chiar să vindece alte zone. Dar nu acea zonă. Dar sunt și situații în care domeniul e unul foarte grav și atunci Duhul insistă și împietrirea locală poate deveni una generală și Duhul te poate părăsi, iar tu să fii lepădat. E situația cea mai gravă. E vorba de o situație extremă ca cea în care se aflau Fariseii. Da se poate ajunge până acolo. Să încheiem acest pasaj cu un verset din Luca:

41. Când S-a apropiat de cetate și a văzut-o, Isus a plâns pentru ea

42. și a zis: „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ți dea pacea! Dar acum, ele sunt ascunse de ochii tăi.

43. Vor veni peste tine zile, când vrăjmașii tăi te vor înconjura cu șanțuri, te vor împresura și te vor strânge din toate părțile:

44. te vor face una cu pământul, pe tine și pe copiii tăi din mijlocul tău; și nu vor lăsa în tine piatră pe piatră, pentru că n-ai cunoscut vremea când ai fost cercetată.”

(Luca 19:41-44)

Privesc în urmă în viața mea. Au fost atacuri spirituale care m-au prins nepregătit și m-au trântit puternic la pământ. A fost mai mult decât o greșeală din procesul vindecării. Au fost greșeli mai mari care puteau fi evitate. Însă atacul a venit FĂRĂ ca eu să fi cunoscut ziua cercetării. Dumnezeu mă cercetase. Eu am negat boala. Timpul harului a trecut. Atacul a venit, iar eu am fost trântit la pământ. Căzătura a fost mai dureroasă decât ar fi trebuit să fie. Nu era o greșeală care scotea la iveală o boală, ci o greșeală mai adâncă care venea în urma negării unei boli. Dar m-am trezit, am strigat la Domnul ca Ezechia de altă dată... și Domnul m-a izbăvit. Și acum, în lumina celor spuse, *mă rog ție Doamne să mă păzești de mândrie ca să mă izbăvești de păcate mari. Să mă izbăvești de mândria care neagă bolile din mine și care mă orbesc să nu văd*

ziua cercetării tale. Și atunci voi fi scutit de acele trânte dureroase care pot lipsi acum din procesul vindecării. Ajută-mă mereu să cunosc ziua cercetării mele. Și când o voi cunoaște, Îți voi spune: Da, sunt bolnav.... nu lăsa vrăjmașul să folosească boala mea ca să mă trântască la pământ. Amână atacurile sale. Dă-mi timp să mă vindec, să mă căiesc, să fiu vindecat. De-bia apoi să vină ziua cea rea, ca să pot sta în picioare spre gloria Ta!